JENNIFER AMES

Răzbunare ratată

Traducerea şi adaptarea în limba română de LUCIAN IRIMIA

ALCRIS

CAPITOLUL 1

— Londra în august e un iad, anunţă Cherry O'Shann. Îi făcu acest anunţ lui Rupert, motanul negru al restaurantului, care stătea în faţa ei, lingându-şi labele. Era o zi toridă, asfaltul sfârâia de căldură, vântul era uscat şi toţi, în afară de ea, erau la ţară sau la mare.

— Aş dori să fiu şi eu mulţumită ca tine, i se adresă ea lui Rupert. Îl botezase Rupert pentru că semăna în mod comic cu un unchi de-al ei. Mi-aş dori să savurez statul aici până la prânz, văzând aceleaşi feţe cunoscute, alegând din meniu ce e mai ieftin, nu ceea ce aş dori să mănânc. Aş fi vrut să consider vechiul birou de avocatură unde lucrez ca fiind Paradisul, cum crede angajatorul meu, domnul Julian Wright. Aş dori să nu-mi doresc tot timpul să scap de toate. Se spune că mulţumirea e o virtute, dar nu e mai degrabă un fel plăcut de a masca înfrângerea?

Rupert nu răspunse. Se întinse, dădu mânios din coadă şi se aşeză la loc. Cherry oftă şi deschise ziarul. Nu era nimeni la ora aceea în restaurant să o admire, ceea ce era păcat. Cherry O'Shann arăta bine. Părul ei era roşcat-arămiu. Fruntea ei era largă, ochii mari şi depărtaţi erau căprui, buzele pline, bărbia frumos conturată dând impresia de voinţă. Era o faţă atrăgătoare: vie şi expresivă.

Era de înălţime medie, suplă şi avea haine elegante, cât îi permitea salariul.

Cherry citea mereu anunţurile de oferte de serviciu, mai întâi. Nu stiai ce poţi găsi acolo. Vreun fost prinţ misterios putea căuta o secretară. Soţia unui milionar poate dorea o tânără însoţitoare să meargă cu ea în jurul lumii.

Acum optsprezece luni, Cherry se gândea că terminase cu dragostea. Inima i se împietrise. Nu mai putea citi un roman de dragoste cu final fericit fără să vrea să-l arunce în foc.

Dacă ai fi întrebat-o ce gândea despre prietenie, ar fi răspuns:

— Nu există prietenie între două femei, cea mai bună prietenă îţi va fura bărbatul.

Sau dacă ai fi întrebat-o care era părerea ei despre dragoste, ar fi

zâmbit misterios şi ar fi răspuns:

— Ce ştiu bărbaţii despre dragoste? Imediat ce pleacă de lângă tine, încep să flirteze cu prima fată frumoasă care le iese în cale.

Cherry fusese părăsită. Probabil cel mai rău lucru care i se putea întâmpla unei fete sensibile. Aruncată ca un palton purtat. Dată la o parte de o inimă care alădată bătea nebuneşte pentru ea.

Cherry crezuse că toată lumea îi cunoştea ruşinea. Dar în cele din urmă simţul umorului o salvase. Acum se gândea că dacă ar fi putut evada din Londra un timp s-ar fi vindecat complet. Să schimbe privelistea, slujba şi oamenii.

Deodată, citind anunţurile, scoase un mic ţipăt. Nu-şi putea lua ochii de la un anunţ.

„Scriitor, călătorind spre Insula Locus în căutarea culorii locale, caută pentru angajare tânără secretară. Trebuie să fie inteligentă şi educată. Prezentaţi-vă la camera 24, Hotel Ritz”.

Numele Insulei Locus o făcuse pe Cherry să tresară. Insula Locus... locul unde cândva credea că îşi va întemeia o familie. Cât de des îşi imaginase asta! Nu doar din descrierile din scrisorile lui Simon, ci şi din propria imaginaţie. Insula Locus, unde el o aşteptase să-i fie mireasă. Acum optsprezece luni, scrisoarea lui îi spusese că se căsătorise cu altă fată. Cu cea mai bună prietenă a lui Cherry, căreia însăşi Cherry îi dăduse o scrisoare de recomandare pentru Simon!

Nina Morris, drăguţă, delicată, înşelătoare. Nina, care era acum soţia lui Simon. Închise ochii şi şi-l imagină, cu părul lui blond, ochii lui veseli, înalt, lat în umeri. Nu e de mirare că i-a plăcut Ninei!

Cherry se hotărâse să nu se mai gândească la ei. Totuşi, văzând numele de Insulei Locus, toată tristeţea îi reveni şi-i venea să se răzbune. Îşi strânse pumnii şi în ochii ei se oglindi mânia şi hotărârea.

Voi obţine neapărat slujba asta, se gândi ea hotărâtă. Voi merge acolo cu acest scriitor şi voi vedea ce au de spus. Nu va fi o zi plăcută pentru Nina când voi sosi!

Puse ziarul sub braţ, ceru nota de plată, se duse la oglinda din partea cealaltă a sălii şi îşi aranjă pălăria. Se va prezenta la interviu imediat. Ce

dacă întârzia la biroul de avocatură.

Zece minute mai târziu se prezenta la recepţia hotelului. Se gândea că acela care dăduse anunţul trebuia să fie bogat. Acest hotel era scump. Cherry crezuse că scriitorii locuiau în mansarde. Sau dacă trecuseră de faza asta, aveau vile la ţară, cu mobilă din stejar şi seminee. Dar nu în cel mai scump hotel din Londra. Avu o presimţire rea.

Dacă e un anunţ fals? se gândi ea. Poate că nu e scriitor. Voi afla curând şi dacă se dă la mine, vede el. Ochii ei căprui aveau o strălucire periculoasă.

Ciocăni la uşă şi se auzi o voce bărbătească plăcută.

— Intră.

O clipă mai târziu se afla într-un living modern, în faţa unui birou negru la care stătea un tânăr înalt şi suplu cu părul saten, ochi cenuşii şi ochelari cu rame de baga.

— Aş dori să vorbesc cu domnul... Am venit pentru anunţ.

Tânărul zâmbi. Avea un zâmbet fermecător. Prea fermecător, având în vedere că nu se cunoşteau, se gândi Cherry.

— Da, spuse el. Ia loc. Eu am dat anunţul.

Îl privi atentă.

— Dar am crezut... spunea că e vorba despre un scriitor.

— Ei bine, de ce n-aş fi un scriitor?

Nu ştia ce să spună, dar îşi imaginase scriitorii fiind bătrâni, cel puţin scriitorii care aveau bani să călătorească în Indiile de Vest cu o secretară.

— Numele meu, spuse tânărul, e Nicolas Fitzgerald. Se scrie N-I-C-O-L-A-S, nu N-I-C-H-O-L-A-S. Vei ţine minte?

Murmură ceva. Cu greu îşi reveni din uimire.

— Iar numele meu e Cherry O’Shann.

— Un nume frumos, comentă el. Parcă ar fi luat dintr-o comedie muzicală. Eşti secretară?

— De ce n-aş fi? O irita. Nu numai că se purta familiar, dar era şi puţin ironic.

— Ai dreptate. Dar m-am gândit că eşti prea dominantă ca să fii o secretară bună. În plus, arăţi bine. Asta nu distrage atenţia celor pentru

care lucrezi?

Cherry se rosi, mânioasă. Era gata să se ridice şi să plece, dar îşi aminti ce însemna slujba pentru ea. Voia să se răzbune pe Simon şi Nina.

Răspunse rece:

— Mulţumesc pentru compliment, dar am ştiut întotdeauna să-mi port de grijă.

Tânărul îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Aşa deci. Ştii câte candidate am văzut în dimineaţa asta? Cam cincizeci.

Probabil că era adevărat, se gândi ea. Era o slujbă atrăgătoare. Călătorie, aventură. Plus posibilitatea unei povesti de dragoste.

Dar Cherry nu voia o poveste de dragoste, ci răzbunare.

— Poate că ai văzut cincizeci, dar până acum n-ai angajat niciuna, nu-i aşa?

— Nu, admise el. N-am angajat niciuna până acum. Aşteptam să...

— Ce aşteptai? întrebă ea.

Zâmbi.

— Poate te aşteptam pe tine.

Îi venea să-l pălmuiască, ar fi meritat. Era un tânăr insuportabil. Dacă obţinea slujba, va fi o plăcere să-l pună la locul lui. Se controlă şi răspunse:

— De ce să mă aştepţi pe mine?

Întinse picioarele lungi şi privi tavanul.

— Când m-am hotărât să angajez o secretară să mă însoţească la Insula Locus, îmi imaginam cam cum ar arăta. Niciuna dintre celelalte candidate nu s-a potrivit cu ce-mi imaginasem, în afară de tine.

Cherry se ridică în picioare.

— Evident, anunţul a fost o glumă şi dacă pe tine te amuză, te asigur că pe mine sau pe celelalte fete care şi-au irosit timpul şi au dat banii pe autobuz, nu. Vezi, te rog, să-mi dai doi silingi pe care i-am dat pe bilete şi mă voi întoarce la biroul unde lucrez.

— Hei, se ridică şi el, ce tot spui?

Îşi vârî mâinile în buznare şi o privi enigmatic. Era foarte înalt, cam un metru nouăzeci. Era suplu. Nu te pripesti cu concluziile? Postul există.

Merg în Indiile de Vest pentru culoarea locală şi doresc o secretară. E aşa de ciudat?

— Nu, răspunse ea.

— Salariul este de douăzeci de mii de lire pe an plus cheltuielile. Ce ai de spus?

— Nimic, spuse Cherry. Să-ţi trimit recomandările?

— Recomandări? Nu-mi pierd timpul cu aşa ceva. Dacă sunt prea bune s-ar putea să fie false şi dacă nu sunt prea bune nu mi le-ai arăta, nu-i aşa?

Mânia o cuprinse din nou.

— Sugerezi că as falsifica recomandările? întrebă ea.

— Nu înţeleg de ce n-ai face-o dacă nu le-ai obţine altfel. Dar cum văd că te superi, nu insist. Întotdeauna cântăresc oamenii după înfăţişare. Ce bun să fii scriitor dacă nu poţi aprecia caracterul unui om?

— Vrei să-mi dai o probă de dictare?

— O, sunt sigur că poţi stenografia. Nu gândesc prea repede, se scuză el zâmbind.

Se întrebă cu cinism dacă totuşi gândea.

— Ce fel de cărţi scrii? întrebă ea.

— Romane de dragoste. Plaje luminate de lună, palmieri, săruturi pasionate. Cred că-ţi dai seama despre ce e vorba.

— Pare ciudat că un bărbat vrea să scrie aşa ceva, nu se putu ea opri să remarce.

— De ce? întrebă el. La urma urmelor, şi bărbaţii pot fi romantici, nu numai fetele. Dragostea e un subiect plăcut, eşti de acord?

Buzele ei se strânseră.

— Nu ştiu la ce foloseşte, răspunse ea.

— Păcat, oftă el. Am auzit că Insula Locus e plină de romantism. Dar dacă nu eşti romantică, degeaba. Poate că mă vei tempera.

***

Un sfert de oră mai târziu, când Cherry părăsi hotelul, acceptase slujba. Va călători cu el spre Insula Locus pe vaporul Oceanic, peste zece zile. Nu-şi schimbase părerea despre el, dar voia să meargă acolo.

E un prost, se gândi ea, dar pare inofensiv şi ar trebui să-mi pară bine.

Ar fi fost surprinsă să-l vadă după ce plecase ea. Începu să râdă. Râdea din tot sufletul. Îşi scoase ochelarii şi-i aruncă într-un sertar al biroului. Îşi trecu mâna prin păr şi redeveni vioi. Luă telefonul şi formă un număr.

— Totul e în regulă, spune el pe un ton de om de afaceri. Mi-am luat o secretară. E frumoasă. Crede că sunt scriitor, deşi nu are o părere prea bună despre inteligenţa mea. Sper să nu-şi dea seama, asta ar strica tot.

Cherry îl anunţă în acea seară pe patronul ei, domnul Julian Wright, că pleacă.

— Dar draga mea, nu-ţi dai seama ce faci. Citise dintr-o carte juridică groasă, pe care o lăsă pe masă.

— Ba da, îl asigură ea. E genul de slujbă pe care mi-o doream. Am ocazia să călătoresc, să văd locuri noi, să ies din rutină.

— Dar rutina e plăcută, remarcă el serios.

Era un avocat slab, cu părul de culoarea nisipului, cu trăsături regulate, o frunte înaltă, o gură binevoitoare şi ochi căprui.

— Urăsc rutina, protestă Cherry vehement. Această nouă slujbă e aventuroasă.

— Aventuroasă, spuse domnul Wright. Şi cum rămâne cu siguranţa ta? Nu-ţi dai seama că siguranţa e cel mai important lucru în viaţă?

— Nu cred, obiectă ea. Cred că majoritatea oamenilor lasă viaţa să treacă pe lângă ei pentru că se ţin cu unghiile de siguranţă.

— A, oftă el, eşti tânără!

— Nici dumneavoastră nu sunteţi prea bătrân. Aveţi doar douăzeci şi şapte de ani!

Era uimită că spusese asta. Ieri nu i-ar fi vorbit aşa. Dar de când primise noua slujbă, parcă era alta. Simţea că Soarta intervenise în viaţa ei. Soarta o trimitea spre Insula Locus ca să se poată răzbuna pe cei care-i distruseseră viaţa.

Julian o privi gânditor.

— Îmi pare rău, spuse ea. Dar plec. De fapt, am acceptat deja cealaltă slujbă. Vă sunt recunoscătoare, domnule Wright, pentru că aţi fost bun cu mine cât am lucrat pentru dumneavoastră.

— Presupun că nu mai e nimic de spus, remarcă el trist. Se mai înveseli. Ce-ai zice să luăm cina diseară?

Cherry era atât de surprinsă încât acceptă. Se întrebase adesea ce făcea el seara. Până acum şi-l închipuise petrecându-şi serile în vreun club. Dar în seara aceasta, Julian Wright se purtă neaşteptat. Nu numai că o duse la un restaurant scump, dar comandă sampanie. Ca efect al băuturii, vorbi despre el însuşi. Îi povesti când locuise la ţară, de studenţia de la Cambridge, de lunile când aşteptase să fie angajat prima oară.

— Mi-e teamă că nu sunt chiar un avocat de succes, admise el. Dispreţuiesti pe cei care n-au succes, Cherry?

Era prima dată când îi spunea Cherry.

— Nu ştiu, spuse ea. Cred că majoritatea fetelor aşa fac. Dar e ridicol să spui că eşti un ratat. Eşti abia la început.

— Cred că aş avea succes dacă... Lovi cu pumnul în masă. Dacă aş putea să-mi depăşesc timiditatea asta absurdă, acest complex. Când sunt singur ţin pledoarii strălucite, dar imediat ce am public, chiar şi o singură persoană, nu pot să mai spun nimic.

— Ai un singur ascultător în seara asta şi pari elocvent, remarcă ea zâmbind.

— Da, dar în seara asta e prima dată în viaţa mea când am putut spune ce voiam. As putea să-mi depăşesc emoţiile stupide dacă... Făcu o pauză, fărâmiţă o felie de pâine şi spuse: dar tu pleci.

— Ce legătură are cu mine? întrebă ea, surprinsă.

— Nu ştiu. Dar cred că ar trebui să mă îndrăgostesc de tine, Cherry. Asta m-ar ajuta, nu-i aşa? Să mă facă să am încredere în mine şi să spun ce am în minte în sala de judecată.

Se schimbase atât de brusc încât nu putea decât să-l privească. Era jenată că şi ceilalţi oameni din sală îl priveau. Vocea lui, de obicei blândă, răsuna în restaurant.

— E ridicol, spuse ea. Dacă voiai să te îndrăgostesti de mine, o făceai până acum.

— Poate, fu el de acord. Îşi dădu capul pe spate şi râse. Vorbim prostii! M-am îndrăgostit de tine acum un an, dar timiditatea mea blestemată m-a

oprit să-ţi spun, presupun că n-are sens să-ţi cer să te măriţi cu mine şi să rămâi în Anglia?

— Să mă mărit cu tine? La fel de bine şi-ar fi închipuit că era soţia chelnerului! Să mă mărit cu tine? repetă ea. E ridicol.

— De ce ar fi ridicol? întrebă el mânios. Eşti logodită cu altcineva?

Dădu din cap că nu. Lampa de pe masă îi făcea părul să arate ca arama.

— Nu, sigur că nu! spuse ea. Dar e absurd să mă ceri aşa în căsătorie. Nu avem nicio poveste de dragoste...

— Dar ţi-am spus că sunt îndrăgostit de tine. Poveştile de dragoste sunt prostii.

— Nu cred, răspunse ea rece.

Uita că în ultimele otsprezece luni avusese acelaşi punct de vedere.

— Poveştile de dragoste, spuse Julian sunt refugiul celor slabi cărora le e teamă să dea piept cu viaţa. De acea, îşi fac visuri. Nu credeam că eşti aşa, Cherry. Credeam că eşti curajoasă, de aceea aveam nevoie de tine.

Îi venea să râdă.

— Sunt flatată de cele ce ai spus, domnule Wright, dar nu te iubesc.

Se lăsă tăcerea. Cherry se simţea jenată. Julian încercă să prindă în furculiţă o bucată de brânză, apoi o privi.

— Poate mă vei iubi într-o zi, s-au întâmplat şi lucruri mai puţin probabile.

— N-aş vrea să-ţi faci speranţe, spuse ea.

— Prostii! exclamă el. Toţi îndrăgostiţii speră, degeaba îi previi. Speră până se satură. Cât timp vei fi plecată?

— Domnul Fitzgerald e scriitor. Intenţionează să se stabilească pe Insula Locus un timp, pentru a scrie un roman despre ea.

— Ce cărţi a mai publicat până acum?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Nu ştiu.

— Care e numele lui complet?

— Nicolas Fitzgerald. Nicolas fără h.

Julian se încruntă.

— N-am auzit de el şi am citit toate recenziile de carte. O privi. De unde

ştii că e un scriitor adevărat?

N-avea de unde să ştie, de fapt bănuia că nu era scriitor, dar nu voia să-i vorbească domnului Wright despre suspiciunile ei. Ar fi putut s-o convingă să nu plece. Dar ea voia să plece.

Se întrebă cum ar fi să-l reîntâlnească pe Simon. Pasiunea cu care făcea dragoste cu ea o vrăjise. Probabil şi pe Nina! sau Nina îl vrăjise pe Simon? Oare ce va simţi când îl va revedea? îl va mai iubi? Dacă îl voi reîntâlni nu voi simţi decă ură. Sau mai curând indiferenţă, se gândi ea.

Julian o readuse cu picioarele pe pământ:

— Cherry, de unde ştii că bărbatul ăsta e cinstit? Ai făcut cercetări? De unde ştii că nu e un impostor, sau chiar mai rău?

— Ce ar putea fi mai rău? Vocea ei era slabă.

— Ar putea fi un infractor. Circumstanţele în care te-a angajat par dubioase.

Izbucni în râs.

— Te asigur că n-are destulă minte să fie infractor!

— N-aş fi atât de sigur. Chiar trebuie să pleci? Dădu din cap că da.

— Nu înţelegi. De un an de zile visez să vizitez Insula Locus. Acum am această şansă şi n-o voi pierde pentru nimic în lume!

O privi ciudat. Atunci, nu mai am ce spune. Dar dacă vei fi în necaz şi vei avea nevoie de un prieten, contează pe mine. Ştiu că sunt un om şters, că nu sunt romantic, dar te voi putea ajuta. Promiţi că mă vei anunţa dacă vei avea nevoie de mine? Vocea ei tremura.

— Sigur, domnule Wright. Îţi sunt recunoscătoare.

— Julian, o corectă el solemn. Hai să batem palma.

Bătu palma cu el, gândindu-se că situaţia era comică. Totuşi, când să adoarmă, se gândi că asta o liniştea.

CAPITOLUL 2

Atmosfera unei croaziere cu vaporul o deosebeşte de orice alt tip de călătorie. O simţi în momentul în care te îmbarci. O atmosferă de speranţă, de voiosie, toţi renunţând la grijile lor şi fiind gata să ţină minte săptămânile fericite la bordul palatului plutitor, ani de zile.

Bărbatul cărunt cu pălăria pusă strengăreşte merge mai ţanţoş şi îşi dă importanţă, iar femeile acelea trei, cam trecute, sporovăind şi râzând animat, ar îndrăzni să arunce priviri aşa de săgalnice bărbaţilor din oraşele unde locuiesc?

Toţi se întreabă ce va aduce nou această croazieră în viaţa lor. Ce prietenii, ce povesti de dragoste, chiar ce tragedii.

Cherry era emoţionată şi puţin tristă. În acea dimineaţă, privea marea de figuri de pe chei. Faţa lui Julian era acolo şi se simţea tristă să-l părăsească. Venise la Tilbury s-o conducă. În ultimele zece zile deveniseră prieteni buni. Simţea pentru el o prietenie caldă. Va fi vreodată mai mult decât atât? Câteodată simţea că da. Odată ce Julian îşi depăşise timiditatea, avea un farmec pe care nu i-l mai remarcase. Era entuziast şi avea simţul umorului. În plus, simţea că avea ce-i dărui.

Privind pe punte, Cherry îl văzu pe Nicolas apropiindu-se. Avea o jachetă sport în carouri şi pantaloni gri. Purta ochelarii cu rame de baga.

— Îţi iei rămas bun de la prietenul tău? întrebă el. Cine e? Tipul înalt în costum? Nu mă mir că te-ai grăbit să pleci. Se întoarse spre el, mânioasă.

— Nu vorbi aşa despre el. E un om de treabă.

Nicolas îşi înfundă mâinile în buzunare şi chicoti.

— O fată care spune despre un bărbat că e de treabă vrea să spună că deşi îi recunoaşte calităţile, e plictisită de el!

— Julian nu mă plictiseşte!

— Ei bine, gusturile nu se discută. Dar sigur nu e Adonis.

— Nu doar aspectul contează.

— Din păcate, da. Îi zâmbi. Tu arăţi bine, Cherry. Altfel nu te-aş fi angajat.

Rosi, indignată.

— Te rog, domnule Fizgerald. Aş vrea să avem o relaţie strict profesională. Spune-mi domnisoară O’Shann.

— Doamne sfinte! murmură el, speriat. Ce început sumbru pentru ceea ce credeam că va fi o călătorie plăcută. Bine, dacă aşa vrei. Păcat, tocmai voiam să-ţi cer să-mi spui Nicolas. Cherry şi Nicolas. E o combinaţie atrăgătoare, nu crezi?

— Nu cred. Dacă vei continua aşa, îmi voi da demisia.

— Dragă, fii rezonabilă. Cum să-ţi dai demisia? Facem două săptămâni până la Insula Locus; e prima oprire, ştii că nu poţi să pleci de pe vapor.

Cherry se întoarse. În timp ce vorbeau, vaporul plecase. Nu-şi dăduse seama. Nici măcar nu-i mai făcuse cu mâna o dată lui Julian şi acum se depărtaseră.

— Dacă ai nevoi de serviciile mele, domnule Fitzgerald, voi fi pregătită, spuse ea rece. Vrei să trimiţi un steward la cabina mea?

Se întoarse pe călcâie şi plecă. Din fericire, avea o cabină numai a ei. Dacă avea de lucru, era bine. Dar în timp ce-şi despacheta hainele se întreba dacă va avea ceva de lucru. Suspecta că acest tânăr nu era deloc un scriitor.

A doua zi dimineaţă, suspiciunea deveni certitudine. Puţin după micul dejun îl încolţi.

— Domnule Fitzgerald, m-aş simţi mai bine dacă am începe lucrul imediat.

Nicolas ridică surprins o sprânceană.

— Nu-ţi place aici? Nu crezi că e un vapor frumos? Nu e mâncarea excelentă şi cabina confortabilă? Cred că e confortabilă. Vrei s-o inspectez şi să-ţi spun părerea mea?

— N-aş dori, răspunse ea. Aş prefera să nu te apropii de cabina mea, şi aşa provocăm destule bârfe.

Ridică şi cealaltă sprânceană.

— Bârfă? întrebă el. Cine ţi-a băgat ideea asta în cap?

Rosi. Avea obiceiul neplăcut că rosea uşor. Poate din cauza părului roşcat.

— Nu ştiu, spuse ea.

Chiar în acea dimineaţă, pe când se plimba pe punte auzise două femei vorbind.

— E destul de frumoasă, spusese una dintre ele. E secretara unui bărbat, râse cinic şi adăugă: Toţi ştiu ce înseamnă asta!

— Crezi că putem începe lucrul? reveni ea la subiect. Vreau să simt că-mi merit salariul.

— Ei bine, dacă insisti, voi vedea ce pot face. Cum începi să scrii o carte, domnisoară O'Shann? Mă poţi ajuta? Am nevoie de un personaj principal şi de o eroină. Acum, hai să ne gândim cum e ea. Ce culoare să aibă părul, de exemplu? Aş prefera roşcat. Şi ochii căprui. Şi un nas cu doi-trei pistrui. Are gropiţe în obraji când zâmbeşte. Nu prea zâmbeşte. Eroina noastră are un temperament vulcanic. Iar personajul principal e înalt, suplu şi chipes. Cu păr saten. Părul saten îi stă cel mai bine unui bărbat, nu crezi? Are un corp atletic, ştie cum să-şi poarte hainele, are simţul umorului şi o inteligenţă medie. Pentru început, crezi că e bine, domnisoară O'Shann?

— Cred că n-ai şanse să-ţi publici cartea, decât dacă vei cumpăra o editură! remarcă ea sarcastic.

Umorul lui nu se clinti.

— E o idee. S-ar putea să cumpăr o editură, nu m-am gândit la asta. Fă o schiţă cu ce ţi-am spus. Am lucrat dimineaţa asta, nu crezi?

— Bine, domnule Fitzgerald. Se întoarse şi plecă. Nu era de demnitatea ei să răspundă. Evident, nu era scriitor. Atunci ce era?

Era vreun tânăr nechibzuit care avea prea mulţi bani şi nu ştia ce putea face cu ei, care se juca de-a scriitorul sau... Care era misterul lui? Cu cât e gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că trebuia să fie un mister.

Se gândea la asta când stewardul îi aduse buletinul de bord, care era distribuit pasagerilor. Erau cotaţii la bursă, noutăţi politice, anunţuri despre infractori. Un paragraf îi atrase atenţia.

„Scotland Yard-ul îl caută pe Nicholas Freeman. S-a stabilit că a fost implicat în ultimul scandal financiar, cazul McMasters. Se crede că umblă sub un nume fals. Are un metru nouăzeci, e suplu, păr saten, chipes, cu haine elegante. S-a dat drept ducele d'Egbert. S-a auzit un zvon că s-ar fi îmbarcat pe o navă de pasageri, sub nume fals".

Cherry citi şi reciti acel paragraf. O suspiciune groaznică puse stăpânire pe mintea ei. Nu era posibil. Era ridicol să creadă şi numai o clipă că era posibil. Fusese proastă să se gândească la asta, şi totuşi...

Brusc, cuvintele lui Julien îi reveniră în minte. „Dar scumpo, de unde ştii că nu e vreun delincvent notoriu? Ce dovadă ai că nu e?”

Aceste cuvinte îi răsunau în minte până când fu gata să se plesnească peste urechi ca să nu le mai audă... Numele bărbatului era Nicholas, aproape acelaşi nume.

Poate de aceea insistase să-i scrie numele fără „h”. Acest gând o înfioră. Dacă e escrocul acela, se gândi ea cu diperare, ce să fac? E datoria mea să aflu şi să-l predau autorităţilor? sau...

Doamne, mai bine l-aş fi ascultat pe Julian şi n-aş fi acceptat slujba asta! N-aş fi făcut-o dacă nu m-aş fi gândit la Simon. Simon care o trădase. Simon pe care-l iubea pasionat. Simon către care acest vapor o aducea cu fiecare zi mai aproape.

Problema urgentă era ce să facă în legătură cu Nicolas. Gândul că el putea fi vestitul escroc o obsedă toată ziua şi noaptea următoare. Bineînţeles, nu ştia nimic sigur, dar simţea că Nicolas Fitzgerald şi escrocul Nicholas Freeman erau aceeaşi persoană.

Simţea că e de datoria ei să afle. Însă cum ar fi putut? Avea senzaţia incomodă că dacă ar fi încercat să-l facă să recunoască, s-ar face doar de râs. La început crezuse că era un prost, dar acum era convinsă că nu era aşa. Nu reuşise să-l facă să se poarte frumos. Îl detesta. Îşi spunea asta adesea. Totuşi, foindu-se în pat, spera că dacă Nicolas va fi adus în faţa justiţiei, nu va fi ea responsabilă.

Asta deoarece nu-mi place ca cineva să stea la închisoare, se gândi ea. Nici cel mai mare duşman al meu.

Totuşi, o perioadă la închisoare nu i-ar fi prins bine? Ar fi putut să-i piară zâmbetul enervant sau lucirea răutăcioasă a ochilor. Poate l-ar fi învăţat să se îmbrace mai sobru. De ce îmbracă şi se poartă aşa? se gândi ea. Îşi imaginează că femeile îl admiră pentru asta?

Spre neliniştea ei, în următoarele zile află că femeile chiar îl admirau pentru felul cum se îmbrăca. Cel puţin le plăcea să fie în compania lui. În

timp ce se plimba înainte de masă, Cherry îl vedea adesea în compania a trei-patru tinere la bar sau plimbându-se pe punte cu una sau două la braţ.

N-ar fi putut spune de ce văzându-l vorbind şi râzând cu aceste fete, se supăra atât de tare. Ţi-aş putea spune ceva de îţi va pieri zâmbetul acela de pe faţă, domnule Nicolas Fitzgerald, se gândea ea.

De asemenea, era tulburător să afle că se pricepea la toate sporturile de pe punte. Nu mai era niciun bărbat pe punte care să facă faţă la o partidă de tenis. Era suplu şi rapid. Toate femeile se băteau să-l aibă partener. Deşi îi displăcea de el, Cherry trebui să admită că arăta bine în sortul alb, cu cămasa descheiată la gât. Deja se bronzase puţin.

Când se întâlneau o saluta vesel, dar chiar această veselie o tulbura. Stătea pe punte în faţa ei, cu mâinile în buzunare, legănându-şi trupul înalt şi o întreba:

— Cum merge treaba? domnisoară O’Shann. Păcat că trebuie să-ţi spun domnisoară O’Shann, când Cherry e un nume atât de frumos.

— Mă întreb dacă îmi vei da ceva să lucrez, răpundea ea acid.

O privea surprins.

— Să-ţi dau de lucru? Credeam că ţi-am dat. Nu ţi-am dat descrierea personajelor principale ieri? Ai dactilografiat-o?

— Credeam că glumesti, răspunse ea.

— Bineînţeles că n-am glumit. Te rog, fă-o. Şi în după-amiaza asta, dacă nu sunt prea ocupat, voi începe să-ţi dictez primul capitol.

În ultimele zile, Cherry îşi făcuse prietene pe vapor, dar nu erau prietene şi cu Nicolas. Se împrietenise cu câteva fete care mergeau în vacanţă spre Indiile de Vest şi cu o tânără căsătorită care se ducea să-şi întâlnească soţul în Jamaica şi era însoţită de un copil de trei ani. Se împrietenise şi cu un tânăr care mergea pe Insula Locus pentru a lucra la o mare companie de import-export.

Era un tânăr plăcut, înalt, suplu şi bine proporţionat. Îi plăcea fiindcă era natural. Îl chema Harry Brown, un nume fără pretenţii. Nici lui nu-i plăcea de Nicolas.

Stăteau unul lângă altul pe punte, privind un meci de tenis. Nicolas avea ca parteneră o fată extraordinar de frumoasă, cu păr negru cârlionţat, ochi

mari căprui şi un trup atrăgător. Era o moştenitoare bogată.

— Tipul ăsta îmi dă dureri de cap, exclamă tânărul de lângă Cherry.

— Care dintre ei?

— Cel înalt cu ochelari cu lentile groase.

Deşi era şi părerea lui Cherry, în mod curios se mânie, dar o clipă mai târziu se calmă. De fapt, era de acord cu tânărul.

— Cine dracu' e? continuă Harry Brown.

— E domnul Nicolas Fitzgerald. Trebuie să te avertizez că sunt secretara lui.

Exclamă, cam grosolan:

— Secretara lui! La ce-i trebuie o secretară?

Îi era greu să-i explice.

— E scriitor, spuse ea.

— Majoritatea bărbaţilor care n-au ce face spun că sunt scriitori. Nu că ar fi vina ta, presupun că pentru tine e doar o slujbă?

Dădu din cap că da.

— Da, e doar o slujbă. Mi-a dat ocazia să călătoresc.

Harry o privi curios.

— Acest Fitzgerald nu înseamnă nimic pentru tine?

— Bineînţeles că nu, spuse ea rosind.

— N-am vrut să te supăr, spuse el repede. Presupun că fiind secretara lui, ştii multe despre el.

— Suficient, spuse ea.

O privi şi-i zâmbi ciudat. Nu-i înţelese zâmbetul, dar atunci nu se îngrijoră.

— O să fim prieteni, profeţi el.

O aştepta mereu şi se plimbau pe punte înainte de masă.

— Ce a mai făcut scriitorul nostru în dimineaţa asta? întrebă el.

Nu ştia ce făcuse Nicolas, dar avea o bănuială. Sigur fusese pe terenul de tenis sau să arunce inele pe ţărus sau în compania frumoasei brunete Peggy Norman.

Oare e surprinzător că o alege pe ea? se gândi ea, mânioasă. Probabil vrea să pună mâna pe o moştenitoare.

Într-o dimineaţă când priveau valurile spărgându-se de provă, Harry spuse:

— Presupun că ai acces la hârtiile private ale domnului Fitzgerald.

Cherry fu surprinsă.

— De că să am acces la hârtiile lui?

— Ridică din umeri.

— Doar eşti secretara lui.

— Nici măcar nu ştiu dacă are documente private.

— Toţi au documente private. Credeam... ezită înainte să continue, că dacă ai avea acces la ele ar fi amuzant să aflăm dacă este într-adevăr scriitor.

— De ce crezi că n-ar fi scriitor?

Râse.

— Nu ştiu. Poate după felul cum se poartă.

Discuţia se încheie, dar în zilele următoare se gândi adesea că interesul lui Harry Brown pentru Nicolas era surprinzător.

— Presupun că scriitorul nostru îşi ţine manuscrisele încuiate într-un seif, remarcă el într-o zi.

— Scriitorii îşi ţin de obicei manuscrisele în seifuri? întrebă ea.

Nu răspunse imediat.

— Ar fi o glumă dacă într-o după-amiază când va fi ocupat vom merge în cabina lui, vom deschide seiful şi le vom citi. Presupun că ştii cifrul de la seif.

— Nu-l ştiu, spuse ea. Nici măcar nu ştiu să aibă un seif.

— Prostii, exclamă el. Probabil că ai văzut seiful când ai fost în cabina lui să-ţi dicteze.

— Nu l-am văzut. Şi chiar dacă l-aş fi văzut şi aş fi ştiut cifrul, nu as spune nimănui!

— Haide. Ce rău am face? Am putea să-i citim poveştile de dragoste şi să râdem de ele.

— Pari foarte interesat de domnul Fitzgerald şi de munca lui, comentă ea.

— Bineînţeles că nu, supuse el izbucnind în râs. Mă interesează

persoana lui doar în legătură cu tine, Cherry. O luă de braţ şi-şi continuă plimbarea. Dar simţea că Harry Brown avea un motiv întemeiat să fie interesat de şeful ei.

În dimineaţa celei de-a şaptea zile, Nicolas veni bine dispus la Cherry.

— Bună dimineaţa, Ch... domnisoară O'Shann. Azi am inspiraţie. Nu-mi spune că era timpul! Nu e nimic mai descurajant atunci când ai luat o hotărâre decât să-ţi spună cineva că tebuia s-o iei cu zile în urmă.

— Nu vreau să-ţi spun asta, răspunse ea rece.

— Păcat, căci atunci când te-am cunoscut mă gândeam că mă vei influenţa în bine. Credeam că mă vei pune la treabă. De aceea te-am angajat, m-ai dezamăgit puţin.

— Îmi pare rău că nu corespund, murmură ea.

— La naiba! exclamă el. Abia te văd, deci cum să ştiu dacă eşti corespunzătoare? Am spus că m-ai cam dezamăgit. Sperasem că ne vom distra împreună.

— Se pare că te distrezi destul cu domnisoara Norman.

Nicolas ridică o sprânceană.

— Eşti geloasă? întrebă el.

Era prea mult pentru Cherry, care-i replică mânioasă:

— Te asigur că nu sunt câtuşi de puţin geloasă!

— Atunci e bine, zâmbi el. Voiam să aflu. Era păcat să fii geloasă şi să nu ştiu. E flatant să fie o fată geloasă pe tine. Acum hai la mine să lucrăm.

Avea o cabină mare şi confortabilă, pe puntea principală. Avea o canapea, o masă, câteva scaune şi patul. Era frumos decorată şi perdelele fluturau la hublouri.

Se trezi privind după seiful de care-i vorbise Harry Brown. Zări un mic seif pe o masă lângă pat.

Îi urmări privirea şi comentă:

— Acolo ţin documentele de familie. E o responsabilitate mare, dar scumpa mea mamă m-a făcut să promit înainte să moară că nu mă voi despărţi niciodată de ele. Au valoare sentimentală.

Dar Cherry nu-l asculta.

Dacă era Nicolas Freeman, nu putea fi acolo dovada vinovăţiei lui? Îşi

ţinu respiraţia. Oare de aceea voia Harry Brown să vadă conţinutul seifului? Dacă aşa era, ce-l interesa pe el Nicolas?

— Cred că era mai bine să-ţi laşi documentele de familie în seiful vaporului, remarcă ea.

— O, nu, râse el. Documentele de familie sunt treburi intime şi n-aş vrea ca altcineva să-şi vâre nasul.

În timp ce-l aştepta să înceapă să-i dicteze îşi dori ca Julian să fi fost aici şi să fi putut discuta toată situaţia cu el. Chiar şi cu riscul de a zâmbi superior şi a spune „Ţi-am spus eu”.

Putea bineînţeles să aştepte să ajungă pe Insula Locus şi să-i spună totul lui Simon. Înainte îi spunea totul lui Simon, visurile ei, ambiţiile, speranţele. Atunci Simon părea că înţelege. Părea să răspundă dragostei ei cu o dragoste la fel de pasionată.

În patru – cinci zile vor ajunge pe Insula Locus. Era emoţionată, dar nu cum îşi imaginase. Înainte să plece, îşi imaginase că gândurile la Simon şi Nina o vor obseda. Dar în mod curios, de când părăsiseră Anglia, Nicolas era în centrul gândurilor ei. Cine şi ce era el? Îl dispreţuia, câteodată îşi spunea că aproape îl ura, şi totuşi...

Ochii lui cenuşii străluceau şi zâmbea. Îşi trecu mâna prin părul saten. Nu-i admir înfăţişarea, se gândi ea.

Nicolas îi făcu semn să se aşeze şi el luă loc într-un fotoliu în faţa ei. Îşi încrucişă mâinile pe piept şi-şi întinse picioarele lungi. Erau atât de lungi că ajungeau până în mijocul cabinei. Cherry nu se putea abţine să nu le privească, având un caiet pe genunchi şi un creion în mână, aşteptându-l să înceapă.

Nicolas o privi şi dădu din cap satisfăcut.

— E plăcut, remarcă el.

— Ce e plăcut? întrebă ea.

— Să stau şi să te privesc.

Simţi că rosea.

— Păcat că n-ai altceva de făcut, răspunse ea.

Îşi dădu mâinile în lături cu un gest exasperat.

— Am altceva mai bun de făcut? Nu eşti prea sigură pe tine. E păcat,

deoarece majoritatea oamenilor te apreciază după expresia feţei. Dacă nu eşti mândră de tine, nimeni nu te va admira. Dar dacă eşti mândră de tine, şi alţii te vor aprecia.

— Nu e neapărat aşa, remarcă ea.

Nicolas ridică o sprânceană.

— Nu e aşa? Sper că nu te referi la mine.

— Nu domnule Fitzgerald, spuse ea zâmbind. Nu sunt în măsură să fac asta.

— Eşti o mică diavoliţă exasperantă, nu-i aşa? întrebă el.

— Ce sunt? întrebă ea tresărind.

— Exasperantă, repetă el. Şi nu spun iar că nu sunt satisfăcut de munca ta. Doar asta ai spus de când ai plecat din Anglia. Vreau să mai aud şi altceva.

— Credeam că m-ai angajat să-mi dictezi, nu să-mi spun opiniile.

Se încruntă, apoi îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Bine spuse el, îţi voi dicta. Scrie „Capitolul Unu”, pe hârtie. Acum, să văd cum începem. Fiindcă veni vorba, am uitat să-ţi spun că m-am hotărât ca personajul principal feminin să fie americană. Astfel, cartea va avea o piaţă mai mare. Şi piaţa americană e foarte importantă. Acum începem: „Lulu Leeweed stătea pe plaja fierbinte, sub un cer albastru şi senin. Era decembrie şi nisipul de sub ea era aşa de fierbinte de parcă tocmai fusese scos din cuptor”.

Cherry îl întrerupse:

— Sper că nu te superi că-ţi spun, dar decembrie e în mijlocul iernii în majoritatea statelor americane.

Se gândi puţin, apoi spuse.

— Nu-i nimic, lăsăm aşa. Trebuie să aibă şi criticii ce comenta. Continuăm: „Lulu Leeweed era o fată suplă şi frumoasă cu păr roşcat. Buzele ei erau roşii precum căpsunile şi ochii ei erau albaştri. Privea nisipul prelingându-i-se printre degete şi văzu un tânăr extraordinar de chipes venind spre ea. Era înalt şi suplu, cu păr saten, genul de bărbat pe care orice fată şi l-ar dori. Dar ceva o soca pe Lulu. Ochii ei se măriră şi ţipă, surprinsă. Faţa lui era verde.

— Nu, nu, ţipă ea. Nu se poate, n-aş putea iubi un bărbat cu faţa verde! Îşi dădu seama cu uşurare că purta ochelari de soare verzi”.

Cherry puse caietul pe masă, hotărâtă.

— Îţi baţi joc de mine sau vrei să spui că asta e o glumă?

— Îndrăzneşti să numeşti adevărata literatură o glumă, domnisoară O’Shann? întrebă el prefăcându-se indignat.

— Dacă nu e o glumă, atunci e o insultă pentru inteligenţa ta, cât şi pentru a mea, răspunse ea răstit.

— Credeam, comentă el blând, că am angajat o secretară, nu un critic literar.

— Pentru orice m-ai fi angajat, ţin să – ţi spun că intenţinez să-mi dau demisia imediat ce ajungem pe uscat. Dacă n-ai respect pentru timpul tău, eu cel puţin am pentru al meu.

El zâmbi.

— Haide, spuse el, sunt sigur că te vei răzgândi după ce te vei mai gândi. În plus, cum am putea să ne umplem timpul mai bine? Doar nu vrei să facem dragoste?

Cherry sări în picioare. Era atât de mânioasă că nu mai ştia ce spunea.

— Ai sărit peste cal, domnule Nicholas Freeman, spuse ea aspru.

— Cum mi-ai spus?

— Nicholas Freeman.

— De ce mi-ai spus Nicholas Freeman când ştii că numele meu e Nicolas Fitzgerald?

— Nu sunt sigură. Mi-ai spus că te cheamă Nicolas Fitzgerald, dar am motive să mă îndoiesc!

Credea că el îşi va pierde calmul, dar nu fu aşa.

— E interesant, spuse el. Deci crezi că mă cheamă Nicholas Freeman? De ce crezi asta? Şi pot să te întreb cine e acest Nicholas Freeman?

— Nicholas Freeman e un escroc vestit pe care îl urmăreşte poliţia, spuse ea rece.

Nu ştia la ce să se aştepte, dar în mod sigur nu se aştepta la reacţia lui Nicolas care îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Asta o mânie şi mai tare.

— Negi că eşti Nicholas Freeman?

Se opri dn râs şi o privi serios.

— Presupunând că sunt Nicholas Freeman, ce vei face?

— De ce nu negi? Vocea ei era nesigură.

— Nici nu neg, nici nu admit. Mai mult, îţi voi spune ceva, chiar dacă ai avea dovezi că eu sunt acela, nu mă vei da pe mâna poliţiei.

— De unde ştii?

— Deoarece eşti puţin îndrăgostită de mine, spuse el zâmbind.

În timp ce vorbea, se ridică şi se apropie de ea. O îmbrăţişă şi o sărută.

— Proastă scumpă, murmură el. Apoi o sărută din nou. Eşti o scumpă.

Ar fi continuat s-o sărute, dar Cherry îşi reveni şi-i trase o palmă. Voia s-o facă de mult, dar în loc să fie satisfăcută, îi venea să plângă.

Nicolas stătea lângă ea, privind-o. O privea aspru. Un obraz îi era roşu. Privindu-l, i se făcu ruşine.

— Nu-mi place să fiu pălmuit, Cherry. Tonul lui o înfioră.

— Nici mie nu-mi place să fiu sărutată cu forţa, răspunse ea. Dar vocea ei nu era atât de sfidătoare cum dorise.

— Dar ai meritat-o.

— Cum adică am meritat-o?

— Crezi că poţi acuza un bărbat că e escroc şi să scapi aşa de uşor? În plus, cred că ţi-a plăcut. Majorităţii femeilor le place să fie sărutate, chiar dacă pretind că nu.

— Pari să ştii multe despre femei, domnule Nicolas Fitzgerald.

— Cred că da, fu el de acord. Asprimea lui pierise. Şi mulţumesc că mi-ai spus Fitzgerald. Mă bucur că am pus lucrurile la punct în mod amical.

Câteva minute mai târziu când păsea pe punte, Cherry se întreba dacă lucrurile fuseseră puse la punct. Briza bătea aspru. I se învârtea capul. Dacă nu era Nicholas Freeman, cine era? Un lucru ştia. Nu era scriitor, dar îi dăduse vreo probă că nu era escrocul acela? Întâi râsese, apoi o sărutase. Era asta o probă a nevinovăţiei lui?

Dar oricine ar fi fost, era hotărâtă să-şi dea demisia îndată ce vor ajunge pe Insula Locus. Bănuia că va găsi uşor o altă slujbă. Era gata să plece în cabina ei, când o strigă un bărbat.

— Ei bine, ce aţi făcut tu şi scriitorul nostru în după-amiaza asta? întrebă Harry.

— Am lucrat la noul lui roman.

— L-a încuiat în seif? întrebă el.

Era supărată. Altceva nu ştia?

— Mă doare capul, mă duc în cabina mea, îi răspunse ea.

— Hai să ne plimbăm pe punte, o invită el. Aerul curat îţi va face bine.

Poate că avea dreptate şi atât de nervoasă şi de supărată încât îi era urât singură.

— Călătoreşti spre Insula Locus, nu-i aşa? o întrebă el. Ce vei face când ajungi acolo? Îţi vei păstra slujba?

— Nu, răspunse ea. I-am spus în după-amiaza aceasta că îmi voi căuta o altă slujbă.

— Splendid, spuse el. Voiam să vorbesc ceva cu ţine de când ne-am cunoscut. Dar cât timp erai mulţumită cu slujba ta, nu aveam ce spune. Voi avea nevoi e de o secretară acolo. Te vei gândi la asta?

Era puţin surprinsă.

— La ce firmă? întrebă ea ca să câştige timp.

— O firmă de import-export, spuse el, cu sediul în Princeton.

Hotelul lui Simon era lângă Princeton. Era directorul hotelului Grand Palm, un hotel de lux. Acum doi ani, plecase acolo ca director. Cherry trebuia să-l urmeze şi să se căsătorească acolo. Dar el se însurase cu Nina fără să ceară scuze sau să dea explicaţii. Nina lucrase în acelaşi birou cu Cherry. Fusese cam epuizată şi primise concediu de trei luni. Plecase într-o croazieră în Indiile de Vest şi o escală era în Insula Locus.

Cherry îi dăduse Ninei o scrisoare de recomandare pentru Simon, ca să aibă grijă de ea. Primise o vedere de la Nina când ajunsese în port, apoi nu mai primise vesti de la ei până la scrisoarea care îi spunea că se căsătoriseră.

Acum, Harry Brown îi oferea o slujbă în Princeton, la câteva mile de hotelul unde trăiau Simon şi Nina. Îşi spuse că ar fi fost o proastă să refuze, era exact ce-şi dorea. În plus, părea o slujbă adevărată. Îi plăcea să-şi merite salariul. Nu simţise asta de când fusese angajată de către

Nicolas Fitzgerald.

Se gândi la asta următoarele două-trei zile şi hotărî că ar fi înţelept să accepte oferta lui Harry.

— Minunat, spuse el când află. Sunt sigur că nu vei regreta. Hai la bar să bem un cocteil să sărbătorim.

Merseră la bar şi se aşezară la o măsuţă de sticlă.

— Presupun că ai aflat multe despre Fitzgerald de când lucrezi pentru el, spuse Harry în timp ce sorbea din băutură. Despre viaţa lui personală, vreau să spun.

Îşi dădu seama socată că nu ştia mai multe despre el decât ştiuse în dimineaţa în care o angajase la hotelul Ritz Plaza.

Nu-i spusese nimic despre el. Nu citise nicio scrisoare sau vreun document de-al lui. Şi totuşi, nu era secretoman, cel puţin nu dădea impresia.

— Nu ştiu nimic despre el, răspunse ea.

— Haide, râse Harry, doar lucrezi pentru el. De unde vine? E căsătorit? Ce tabieturi are?

Nu ştia să răspundă.

— Nu ştiu nimic despre el, spuse ea.

Harry părea dezamăgit. Îşi privea paharul, învârtind măslina.

— Poate poţi afla ceva. Ar fi interesant, nu crezi?

— Chiar dacă aş afla, nu ţi-aş spune cât timp sunt angajata lui.

— Dar după aceea? sugeră el. Nu te supăra, sunt doar curios. Acum hai să toastăm pentru o lungă relaţie de afaceri.

Cherry îi spusese lui Nicolas că intenţiona să-l părăsească atunci când vor ajunge pe insula Locus, dar nu ştia dacă o luase în serios. Avea senzaţia că nu. Dar cum acceptase oferta domnului Brown, îl căută. Îl găsi sprijinindu-se de balustradă, privind marea. Faţa lui era aspră

Când se apropie de el, se întoarse şi-i făcu semn cu mâna.

— Bună, domnisoară O’Shann. Nu lucrezi?

— Nu prea am ce, răspunse ea şi zâmbi. Oricum, vreau să-mi dau demisia acum.

— Glumesti?

— Sunt atât de serioasă încât deja am acceptat o altă slujbă.

— Poftim? exclamă el socat. Chiar pleci?

— Exact asta fac.

— Hei, nu fi proastă, spuse el mânios. Îţi promit că-ţi voi da de lucru imediat ce ajungem.

Era a doua oară când o făcea proastă, şi asta o supăra.

— Nu cred că-mi mai pasă, spuse ea.

— Dar nu ştii ce te voi pune să faci.

— Dacă dictarea de zilele astea era o mostră... începu ea.

— Doamne! exclamă el şi râse. Doar nu m-ai luat în serios? Nu-ţi dai seama când te tachinează cineva?

— E ciudat că mă plăteşti ca să mă tachinezi.

— Gusturile nu se discută şi mie îmi place.

— Domnul Brown mi-a oferit...

— Oh, deci viitorul tău şef e domnul Brown. N-aş lucra pentru el în locul tău.

— Ai ceva cu el?

— Nu, dar nu te-aş sfătui să lucrezi pentru el. La urma urmei, nu ştii nimic despre el.

— Nici despre tine nu ştiam nimic.

— Acum crezi că ştii? Aşa crezi, dar în afară de faptul că bănuiesti că sunt Nicholas Freeman, ce mai ştii?

— E destul, răspunse ea.

Ridică o sprânceană.

— Poate că e, dar atâta timp cât nu spui nimănui, nu-mi face rău.

— De ce crezi că nu voi spune?

— Deoarece dacă îndrăzneşti să spui cuiva, te voi săruta din nou!

Capitolul 3

Cu o noapte înainte ca vaporul să acosteze pe Insula Locus, fu un bal mascat. Se dădea un premiu pentru cel mai original cuplu. Dimineaţa devreme, Harry Brown veni la cabina lui Cherry şi o întrebă dacă voia să fie partenera lui.

— Am o idee bună, spuse el. Am o grămadă de meniuri de la stewardul şef şi le poţi coase pe hainele noastre.

Mai târziu, tocmai făcea asta când auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Nicolas îi zâmbi din prag şi spuse vesel:

— Vii cu mine la bal, Cherry?

— Îmi pare rău, dar am promis deja altcuiva, spuse ea cu regret. Acelaşi regret îl simţise când îi spusese că demisionează. Era ciudat, dar ar fi vrut să meargă la bal cu el. Poate deoarece Nicolas dansa mai bine. Şi Cherry dansa bine.

— Chiar aşa? întrebă el.

— Merg cu domnul Brown, deja ne-am hotărât ce purtăm.

— La naiba cu Brown, explodă el. Devine o ameninţare.

Aproape că-i venea să râdă. Nicolas părea dezamăgit. Se strâmbă şi îşi trecu mâna prin păr şi brusc zări în el un alt Nicolas, un bărbat insolent, dar şi simpatic. Periculos de simpatic. Se abţinu să nu-i spună că merge la bal cu el.

— Nu poţi să-i spui că te-ai răzgândit? sugeră el.

— Mă va vedea cu tine.

— Atunci, du-te cu sărmanul peste.

— Nu e un peşte sărman.

— Nu contează, nu e important.

— Cum voi lucra pentru el, cred că e important.

— Nu vei lucra mult pentru el, profeţi el zâmbind. Curând, te vei întoarce la mine. Atunci mă voi hotărî dacă te mai vreau înapoi. Ştiu că n-ar trebui să te reprimesc, totuşi as putea fi convins. Poţi fi foarte convingătoare când nu eşti pusă pe ceartă.

Cherry rosi.

— Nu sunt pusă pe ceartă!

Începură să vorbească prietenos, dar acum se certau din nou. Lui Cherry i se părea că nu puteau vorbi decât câteva minute fără să se certe. E vina lui, se gândi ea, mereu spune ceva care mă scoate din pepeni. Mă bucur că am acceptat invitaţia lui Harry!

Totuşi, în mod curios, toată după-amiaza avu vagi regrete. Regretă când îi văzu pe Nicolas şi Peggy plimbându-se la braţ pe punte, râzând în timp ce plănuiau detaliile costumelor lor pentru seara aceea. Peggy era vioaie, frumoasă şi bogată. Brusc, Cherry se opri din mers. Un gând teribil îi trecu prin minte, deşi îi era ruşine de el.

Dacă presupunând că Nicolas era Nicholas Freeman, nu aceea era fata pe care ar curta-o? Era vorba doar de frumuseţea ei sau de avere?

***

Era o noapte perfectă, nepământenesc de strălucitoare. Luna nouă părea de argint, stelele străluceau, marea era albastru închis, la fel ca cerul. Bătea o briză caldă şi proaspătă care te făcea să te gândeşti la pâlcuri de palmieri şi piscine misterioase. Sugera povesti de dragoste. Era o noapte romantică, iar grijile lumii păreau prozaice.

Cherry se gândi că acea noapte era ca un amant vijelios. Părea că şi sângele ei se înfierbântase. Se simţea straniu, simţea că voia să fie singură. Nu ştia ce era cu ea.

Mâine, călătoria se va încheia, se va despărţi de Nicolas. Ar fi trebuit să se bucure deoarece niciun bărbat n-o mai enervase ca el. Niciun bărbat n-o mai făcuse să se simtă atât de prost. Mâine va debarca pe Insula Locus, unde era Simon. Neliniştea pe care o simţea era oare o reînviere a vechii ei iubiri pentru el? O iubire care credea că pierise. Nu putea spune. Privind marea, zări o formă întunecată la orizont, probabil Insula Locus. O privi gânditoare, amintindu-şi cum plănuise să vină aici ca soţia lui Simon. Îşi amintea cum aşteptase cu nerăbdare acel moment. Îl iubise mult, prea mult. Nu e bine pentru o femeie să iubească prea mult un bărbat. Şi-l închipuise pe Simon aşteptând-o pe chei, cu braţele deschise cu ochii plini de dragoste. Îşi dădu seama că nu era singură pe punte. Văzu o umbră

înaltă şi suplă venind spre ea.

— Cherry!

De data asta nu se supără că-i spusese pe nume. Părea natural, poate din cauza peisajului.

— Mă gândeam la tine, Cherry, spuse el zâmbind. Şi iată-te aici.

Nu spuse nimic.

— Eşti frumoasă, Cherry, ca o statuie de argint în lumina lunii.

Ea tăcu în continuare, dar simţi un nod în gât.

Braţele lui o cuprinseră şi o îmbrăţişă sălbatic. Simţi degetele lui ridicându-i bărbia.

— Scumpa mea, acum ştiu că mă iubeşti.

Erau ca doi nebuni într-o noapte nebună. O nebunie mistică. Îi simţea săruturile pe faţă, blânde, săruturi care o făceau să uite de tot şi de toate. În acea clipă nu mai gândea, doar simţea. Se auzi muzică, ştia melodia, dansase adesea pe ea, dar părea că repetă doar un cuvânt, Nicolas! Nicolas!

— Mă iubeşti, nu-i aşa, Cherry? insistă el blând.

Era vrăjită. Tocmai voia să-i spună cuvintele acelea când auzi pe cineva tusind.

Harry era aproape de ei. Tusea lui fusese acuzatoare; atitudinea lui era acuzatoare şi când vorbi, vocea lui era şi ea acuzatoare.

— Te-am căutat peste tot, Cherry, spuse el rece. Parada începe în câteva clipe.

Cherry reveni cu picioarele pe pământ. Ca şi cum până acum trăise un vis ciudat. Un vis separat de viaţa ei reală. Dar fusese un vis frumos.

— Tocmai veneam, Harry, spuse ea cu vocea tremurândă.

— Ba nu, o contrazise Nicolas râzând. Nu plecai mai multe ore, nu te-aş fi lăsat!

Cherry se mânie.

— Ba da, uiţi că sunt partenera lui Harry în seara asta.

Nicolas se înclină în faţa celuilalt, în derâdere.

— Domnul Brown e felicitat, spuse el şi, întorcându-se pe călcâie, dispăru în umbră.

— Porc insolent, mârâi Harry. Ce naiba făceai cu el, Cherry?

Cherry nu ştia să răspundă sau poate nu voia.

Îl lăsase pe Nicolas s-o îmbrăţiseze şi s-o sărute la lumina lunii. Chiar se întâmplase? I se întâmplase asta ei, lui Cherry O'Shann?

— Discutam probleme generale, spuse ea jenată.

Harry nu spuse nimic şi o conduse spre sala de bal.

***

Cherry nu ştia dacă Nicolas şi Peggy vor participa la bal. Pe punte, el fusese îmbrăcat cu haine obişnuite. Dar când începu muzica şi cuplurile se aliniară ca să treacă pe lângă căpitan şi amiralul Bullock, care oferea premiile, îl văzu apărând alături de Peggy.

Arăta magnific. Îşi croise un costum de pirat şi Peggy era îmbrăcată la fel de bine. Văzând-o trecând la braţul lui Nicolas, pe Cherry o cuprinse invidia, aproape ura.

Parada începu. Dansatorii treceau în costume viu colorate pe sub felinarele japoneze. Noaptea tropicală părea de catifea, presărată cu stele. Marea era calmă şi vaporul părea că se oprise.

Cherry nu fu surprinsă când se anunţă că Nicolas şi Peggy câştigaseră premiul întâi, deşi Harry mormăia, protestând.

— E o decizie nedreaptă, costumele lor nu sunt originale. O pereche de piraţi!

Un nou dans începu şi Harry o duse pe ringul de dans. Cherry încerca să se concentreze, dar privea într-una la Nicolas şi Peggy. El era un dansator excelent. Era una cu ritmul. Îi surâse lui Peggy, iar capetele lor aproape că se atingeau. Râdea şi de fata asta aşa cum râsese de ea? Sau îi spunea vorbe dulci? La gândul acesta simţi o durere în inimă. Era un sentiment nebunesc, dar totul părea nebunesc în seara asta. Toată seara simţise că ceva neaşteptat s-ar fi putut întâmpla. Nu ştia dacă această senzaţie era provocată de noaptea tropicală sau era o premoniţie iraţională. Dar simţea asta şi deşi noaptea era caldă, tremura.

În timp ce orchestra cânta o nouă melodie, Nicolas plecă de lângă Peggy şi veni spre ea.

— E dansul nostru, Cherry, spuse el cu o privire sfidătoare.

— Hei, protestă Harry, am dansat doar un dans împreună şi...

Nicolas se întoarse către el.

— Am înţeles, domnule Brown, spuse el zâmbind, dar cum Cherry vrea să danseze cu mine, cred că n-ai ce face.

Înainte ca Harry să poată răspunde, Nicolas o luă pe Cherry în braţe şi începură să danseze pe ritmul unui vals.

Nicolas o trase pe Cherry mai aproape şi-i sopţi:

— Dacă prostul ăla nu ne-ar fi întrerupt, Cherry... dacă ai mai fi stat o clipă în braţele mele...

— Mă bucur că ne-a întrerupt. Cred că o luasem razna.

— Dar e bine s-o mai iei razna din când în când, Cherry scumpă. Doar în momente de nebunie ca acelea ajungem pe culmi pe care omul obişnuit nu ajunge deaoarece sufletul lui e încătusat de pământ şi deşi visează nu se străduieste să-şi împlinească visele. Când buzele tale mi-au răspuns, am ştiut că mă iubeşti.

— Nu, nu te iubesc, îl întrerupse ea. Ţi-am spus, era doar o nebunie.

Măcar dacă ar fi spus: „Te iubesc, Cherry!”. Dar nu sugerase c-o iubea, spusese doar: „Ştiu că mă iubeşti, Cherry”.

— Îndrăzneşti să spui că a fost doar o prostie? Vocea lui era aspră şi ochii lui cenuşii nu mai râdeau. Dacă a fost o prostie atunci tot ce are valoare în lumea asta e o prostie, spuse el. În acele clipe am ştiut că eşti a mea.

— Eşti insuportabil, răspunse ea. De unde ştii că pentru mine nu era doar o distracţie? Te asigur că săruturile tale n-au însemnat nimic pentru mine. Mereu am flirtat cu bărbaţi, aşa cum flirtezi tu cu femeile. Cum ai flirtat cu Peggy Norman tot timpul voiajului. Dacă pe tine te amuză, pe mine de ce nu m-ar amuza? Oricum, mă bucur că te părăsesc mâine. Sper să nu ne mai întâlnim!

Se întoarse şi fugi de lângă el în cealaltă parte a sălii.

Se duse în cabina ei şi acolo, după ce se aruncă pe pat, începu să plângă.

Nu ştia de cât timp stătea aşa când auzi un ciocănit la uşă şi vocea lui Harry:

— Hei, Cherry, nu vii la petrecere? Te aştept de trei dansuri.

— Vin imediat, Harry, spuse ea sărind repede din pat. Nu-i stătea în obicei să se lase înfrântă. În plus, purtarea ei nu era cinstită cu Harry. O rugase să fie partenera lui în seara aceasta şi nu dansase cu el decât o dată. Se stropi cu apă pe faţă. Câteva minute mai târziu când păsea pe punte, Peggy veni spre ea. Părea îngrijorată.

— Eşti secretara domnului Fitzgerald, nu-i aşa? L-ai văzut pe undeva? Nu l-am mai văzut de două dansuri.

— Nu, nu l-am văzut, domnisoară Norman.

— Bine, spuse ea. Mă duc în cabina mea, dacă-l vezi, spune-i că mă găseşte acolo.

Cherry începu să danseze cu Harry, dar se simţea prea obosită ca să savureze dansul. Îi era recunoscătoare că nu vorbea.

Brusc, Peggy reapăru. Era tulburată.

Se duse direct la căpitan, dar nu putu vorbi imediat. Apoi strigă cu o voce isterică.

— Am fost jefuită. Colierul meu cu diamnate a fost furat. Valorează o avere, trebuie să găsiţi hoţul. E pe vapor.

***

Mai târziu Cherry nu ştiu ce impuls o împinse să meargă la cabina lui Nicolas. Nu ciocăni, deschise brusc uşa şi intră.

Nicolas stătea în faţa micului său seif. Când intră, el se întoarse brusc.

— Ce faci aici, Cherry? Vocea lui era aspră, iar ochii lui care de obicei aveau o privire săgalnică, acum aveau sclipiri de oţel. Îi era puţin frică. El era hotărât, chiar periculos. Dar Cherry nu era lasă, deşi în clipa aceea îi era puţin teamă.

— Colierul domnisoarei Norman a fost furat, spuse ea dintr-o suflare.

El o privi curios.

— Şi crezi că l-am furat eu?

Rosi şi se enervă că rosea. Dar în orice situaţie, Nicolas o punea în dezavantaj.

— Cred că dacă ai făcut-o... mai bine l-ai pune la loc imediat.

Ridică o sprânceană.

— Deci ai venit să mă avertizezi? Drăguţ din partea ta.

Ea rosi şi mai tare. Venise să-l avertizeze? De ce ar fi vrut să facă asta?

— Eşti o scumpă, Cherry, remarcă el. Crezi ce e mai rău despre mine. Nu numai că sunt escrocul Nicholas Freeman, dar sunt şi hoţ.

— Vrei să spui că nu l-ai luat tu?

El ezită, se gândea la ceva. Brusc, traversă camera şi înainte să poată face ceva, el încuie uşa şi puse cheia în buzunar. Se întoarse la seif, îl deschise şi scoase un pachet. În următoarea clipă văzu un colier cu diamante magnific pe masa dintre ei.

— Acesta e colierul cu diamante al lui Peggy Norman. E frumos, nu-i aşa?

Cherry nu se aştepta ca el să-şi recunoască vinovăţia cu atâta neruşinare. I se făcu rău şi o cuprinse disperarea.

— Ce vei face, Cherry? întrebă el. Mă vei da pe mâna poliţiei?

— De ce nu? Îşi umezi buzele, nervoasă. Dar ştia că nu putea să facă asta.

— Foarte bine, spuse el, apasă soneria şi dă-mă pe mâna poliţiei.

Ei îi dădură lacrimile.

— Nu pot, Nicolas.

— Ştiam că nu poţi.

— De unde?

— Ştii ce ţi-am spus pe punte, mă iubeşti. Nu încerca să negi, n-are rost să negi adevărul. Dacă te consolează, îţi voi face o destăinuire. Şi eu te iubesc.

Era prea mult. Cherry izbucni, indignată.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti de dragoste când tocmai mi-ai dovedit că eşti un hoţ.

— Îţi faci probleme cu colierul? râse el.

— Chiar şi tu vei fi îngrijorat când vei fi arestat şi acuzat de furt!

— N-am intenţia să fiu arestat, dragă Cherry, spuse el blând. Acum fii fată cuminte, du-te pe punte şi trimite-o aici pe Peggy Norman. Aş vrea să discut ceva cu ea. Descuie uşa.

— Adică vrei să i-l înapoiezi?

— Mă gândeam la asta.

— Crezi că poţi scăpa aşa uşor? întrebă ea neîncrezătoare. Crezi că dacă i-l vei da înapoi te va ierta?

— Linişteste-te, Cherry. Peggy Norman nu mă va da pe mâna poliţiei.

— De ce n-ar face-o?

— Poate că-i place de mine, spuse el zâmbind. Multor femei le place. După ce voi vorbi cu ea, va fi mulţumită să-şi ia înapoi colierul şi să nu mai întreprindă nimic.

Îl privi cu dispreţ. Îl considerase mereu un încrezut, dar afirmaţia că o va manipula pe Peggy Norman cu farmecul lui era prea mult. O scotea din sărite. În clipa aceea, aproape că îşi dori să-l vadă arestat şi dus la închisoare.

— Acum du-te şi găseşte-o pe Peggy. Nu mai întârzia.

Ea îl ascultă, cu toate că nu ştia de ce şi nu-i plăcea asta.

O găsi pe Peggy pe punte, în centrul unui grup care discuta despre furtul colierului.

— Sunteţi convinsă, domnisoară Norman, că acel colier a fost furat? spunea căpitanul. E o acuzaţie gravă. Sunteţi convinsă că nu l-aţi uitat pe undeva?

Cherry îşi făcu loc printre oameni şi ajunse lângă Peggy.

— Domnul Fitzgeralrd vrea să vii imediat în cabina lui, îi sopţi ea.

Peggy tresări şi-şi muscă buza, indecisă.

— Bine. Se întoarse spre căpitan şi-i spuse: Poate că ar trebui să mă mai uit o dată. Poate l-am uitat pe undeva.

Căpitanul murmură după ce ea plecă:

— Sper să-l găsească. Femeile fac din ţânţar armăsar.

Dansul reîncepu şi Harry veni lângă Cherry.

— Ce s-a întâmplat cu tine? erai cu mine şi în clipa următoare ai dispărut.

— Am fost să caut ceva. Observă că Harry era palid.

— Chiar crezi că s-a furat colierul? întrebă el în timp ce începură să danseze.

— De unde să ştiu?

— Chiar dacă a fost furat, e destul de bogată ca să nu-i pese, murmură el.

— Asta nu scuză hoţia, răspunse ea.

— Nu sunt atât de sigur. N-a făcut nimic să merite toţi banii pe care-i are. Cred că acel colier a ajuns la vreun sărac care are nevoie de bani.

Cherry nu răspunse. Avea Nicolas nevoie de bani? Era imposibil de crezut, căci avea costume scumpe. Dar aparenta lui bogăţie nu era un camuflaj? Se ştia că escrocii notorii se întreţineau cu oameni bogaţi.

Ce se întâmplă oare în clipa asta în cabina lui? Îi era teamă; dacă Nicolas nu reusea s-o convingă pe Peggy să renunţe la acuzaţii? Dacă era arestat? I se strânse inima.

Căpitanul se postase în mijlocul ringului de dans. Ridică mâna ca să facă un anunţ.

— Doamnelor şi domnilor, vă veţi bucura să auziţi că domnisoara Norman atocmai a trimis un mesaj spunând că a găsit colierul. Se pare că acesta căzuse după noptieră.

Toţi oftară usuraţi. Situaţia fusese neplăcută. Singura persoană care nu părea uşurată era Harry Brown.

— Ce dracu’! exclamă el sălbatic.

Cherry îl privi şi-şi dădu seama că era foarte palid.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nimic, spuse el grăbit. O clipă mai târziu se scuză şi plecă. Nu-l mai văzu până la sfârşitul balului. În timp ce dansa cu alţi pasageri, se întreba dacă Nicolas va mai apărea. Nu credea că va îndrăzni, dar îl văzu dansând cu Peggy. Amândoi râdeau fericiţi. Unele femei i-ar ierta orice unui bărbat dacă e atrăgător, se gândi ea cu amărăciune.

Mai târziu, Nicolas veni spre ea şi-i spuse la ureche.

— Te-ai liniştit, în privinţa mea, Cherry?

— Nu meriţi să scapi aşa uşor, sopţi ea.

— Faci multe când ai farmec, scumpo, spuse el zâmbind ironic.

CAPITOLUL 4

Insula Locus, luminată de soarele dimineţii, părea un smarald în mijlocul unor turcoaze. Cherry se trezise în zori. Privea insula cum creste în timp ce vaporul se apropia.

Era o dimineaţă frumoasă. Dar ea era nefericită. Nu prea dormise şi era cu nervii la pământ. Îşi spunea că starea ei stranie se datora emoţiei că-l va vedea din nou pe Simon. Îşi spunea că singura senzaţie pe care o avea părăsindu-l pe Nicolas era de uşurare. Îşi spunea că abia aştepta să lucreze pentru Harry. Îşi spunea tot felul de lucruri pe care nu le credea şi deoarece era de fapt onestă, gândea amar: Nu pot fi atât de proastă încât să mă fi îndrăgostit de Nicolas Fitzgerald!

Acum, soarele era mai puternic. Insula Locus nu mai era verde, ci aurie. Se întreba ce i se va întâmpla acolo. Se simţea pierdută şi singură. Când plecase în această călătorie, răzbunarea i se păruse de importanţă supremă, dar acum i se părea teatrală şi copilărească.

Auzi o voce în spatele ei:

— Ai fost furioasă pe mine seara trecută, Cherry. Nu te acuz, dar într-o zi poate vei învăţa să nu mai judeci oamenii doar după aparenţe.

La sunetul acelei voci se simţi slabă şi inima îi bătea cu putere. Se întoarse şi-l văzu pe Nicolas lângă ea, zâmbindu-i. În lumina dimineţii era şi mai chipes. Era atât de înalt, suplu, şi cu pielea atât de bronzată. Era serios şi hotărât.

— N-ai vorbit serios când ai spus că demisionezi, nu-i aşa, Cherry? sugeră el.

— Din contră, spuse ea. Voi începe să lucrez pentru domnul Brown cam peste o zi.

Nicolas se apropie mai mult. Erau singuri pe punte. Lui Cherry i se părea că sunt foarte singuri, singurele fiinţe de pe pământ.

— Cherry, dacă te-aş ruga să rămâi? Deoarece şi ea voia asta, nu voia să-l asculte. De unde să ştie că un bărbat care n-avea scrupule în relaţiile cu alţii va avea scrupule cu ea?

— N-are sens, Nicolas. Sunt hotărâtă.

— Eşti căpoasă, Cherry.

— Poate sunt căpoasă, dar cel puţin am destulă minte să nu te las să-ţi baţi joc de mine, cum ai făcut cu Peggy.

— Cum am făcut cu Peggy?

— Determinând-o să-şi retragă acuzaţiile împotriva ta. Prefăcându-se că îi scăpase colierul după noptieră.

El zâmbi. I se schimba dispoziţia atât de repede că nu puteai ţine pasul cu el.

— Ei bine, poate c-a alunecat, nu se poate?

— Ştii bine că-l ţineai în seiful tău.

— Dacă spui tu, aşa trebuie să fie, spuse el împăciuitor. De ce-ţi faci probleme? Nu e un subiect prea interesant. Cum ţi-ai dat demisia, e mai important să stabilim când ne vom mai vedea.

— Nu intenţionez să mă mai întâlnesc cu tine.

El continua să zâmbească.

— Ne vom mai vedea. Insula Locus nu e cel mai mare loc din lume.

Înainte să debarce, Harry îi spuse că luase deja legătura cu birourile şi-i anunţase că o angajase ca secretara lui.

— Presupun că vrei să-ţi iei vreo două zile libere ca să vizitezi insula, sugeră el. Unde vrei să stai?

— Voi sta la hotelul Grand Palm.

Păru surprins.

— Dar am auzit că este unul dintre cele mai scumpe hoteluri din Indiile de Vest.

— Am ceva bani economisiţi.

— Dar, scumpo, n-ar fi mai înţelept să-ţi economisesti banii?

Cherry zâmbi misterios.

— Nu cred că voi plăti ceva la Grand Palm.

— Ai relaţii?

— Directorul şi cu mine suntem vechi prieteni, răspunse ea.

— Mă tem că nu voi putea să te conduc până acolo, se scuză el. Am nişte treburi importante imediat ce debarc. Dar un angajat al firmei te va aştepta, îl voi convinge să te ducă acolo cu maşina, dacă vrei.

— Aş prefera să merg singură acolo.

— Vrei să spui că te-ar jena când îl vei întâlni pe fostul tău iubit? Mai ţii la el?

— Nici cea mai mică posibilitate!

— Mă bucur. Aş fi gelos.

Era drăguţă şi atrăgătoare în costumul alb de în cu pălăria albă; în lumina strălucitoare a soarelui, părul ei părea aprins.

Lui Cherry nu-i plăcea privirea lui. Oare de ce? Era chipeş şi fără îndoială era statornic. Totuşi, din instinct, nu-i plăcea de el.

Vaporul intră în doc la unsprezece dimineaţa. Cheiurile unui oraş nu sunt atrăgătoare. Localnici în haine jerpelite se agitau pe chei, oferindu-şi serviciile ca găsitori de hotel, şoferi sau ghizi. Acest aspect al insulei Locus nu era deloc romantic şi Cherry se simţea dezamăgită.

Află că Princeton era câţiva kilometri de docuri şi la un kilometru şi jumătate de hotelul Grand Palm. Se hotărî să părăsească vaporul cât mai repede. Poate că spera să evite o nouă întâlnire cu Nicolas. Îşi luă la revedere de la puţinele prietene pe care şi le făcuse pe vas, majoritatea mergând spre Jamaica. Mergea în urma a doi hamali negri care-i duceau bagajele când se auzi strigată de pe punte. Nicolas şi Peggy erau împreună şi râdeau. Când Cherry privi spre ei, Nicolas îi făcu un semn cu mâna şi strigă:

— La revedeere, Cherry. Nu uita, ne vom întâlni.

Nu răspunse, se întoarse şi se îndepărtă aproape alergând. Râdea de mine cu fata aceea? se gândi ea şi fără să vrea îi dădură lacrimile.

***

Mai târziu mergea cu o maşină rablagită pe un drum plin de cotituri şi trebui să-şi revizuiască prima impresie de pe docuri.

Insula Locus era frumoasă, aproape c-o ameţea frumuseţea ei. Drumul cotea, arătând într-o clipă un mic golf cu nisip şi ape mai albastre decât safirele, apoi o poiană cu palmieri, dealuri scunde, verzi, profilându-se la orizont. Flori roşii de hibiscus dădeau o notă exotică peisajului.

Se vedeau casele scunde ale localnicilor, nişte barăci din lemn din care ieseau copii râzând şi jucându-se. Din când în când treceau pe lângă câte

un lac înconjurat de ferigi. Soarele era strălucitor, totuşi nu era prea fierbinte, căci bătea o briză răcoroasă de pe mare.

Dacă aş fi venit aici în alte împrejurări! se gândi Cherry. Dacă aş fi venit să mă mărit cu cel pe care-l iubeam!

Deşi insula era romantică, pentru ea nu era nicio poveste de dragoste aici. Nu trebuia să se mai gândească la asta.

Acum treceau prin micul oraş Princeton. Era o stradă cu magazine mici, un bazar al localnicilor şi câteva hoteluri care te înfiorau. Se bucura că nu mai avea mult de mers.

Şoferul localnic se întoarse spre ea şi spuse:

— Ajungem la Hotelul Grand Palm în câteva minute, domnisoară, după cotitură.

Îşi ţinu răsuflarea. În câteva minute îl va vedea din nou pe Simon. Se va reîntâlni cu Nina. Va face ceea ce dorea de mult timp să facă, o va acuza de trădare şi-i va cere o explicaţie. Stătea cu mâinile încleştate în poală, scrutând peisajul să vadă hotelul.

— Iată-l, spuse soferul, în timp ce luau ultima curbă.

Hotelul Grand Palm e probabil cel mai pitoresc hotel din lume. Situat chiar pe malul mării, alb, cu obloane verzi, verdele dealurilor care se văd în depărtare. Are grădini cu flori viu colorate, o piscină din marmură, măsuţe cu feţe de masă în culori vesele se întind sub palmieri.

În timp ce se apropia, Cherry văzu câţiva turişti la acele mese, bând cocteiluri cu rom, cum se bea la tropice la prânz. Maşina intră pe o poartă şi se îndreptă spre veranda din faţă. Un hamal în livrea se apropie şi o întrebă politicos dacă avea cameră rezervată.

— Nu, spuse Cherry, dar aş dori să vorbesc cu domnul Simon Mason.

— Domnul Mason e plecat momentan, spuse bărbatul, dar doamna Mason e în biroul ei. Vreţi să vorbiţi cu ea?

Cherry ezită. E curios că lucrurile nu se desfăşoară cum ai planificat. Cherry îşi închipuise adesea sosirea ei. Îşi imaginase că se va confrunta cu Simon de cum va sosi. Chiar şi-l imaginase cum tresărea, jenat. Voia să-i spună:

— Numele meu este Cherry O’Shann, domnule Mason. Aţi mai auzit

numele acesta?

Dar poate că era bine că nu era acolo. Va avea ocazia să discute singură cu Nina.

— Da, răspunse ea. Aş dori să discut cu doamna Mason.

Hamalul se înclină.

— Vă rog să mă urmaţi, domnisoară.

O conduse prin holul de la intrare care avea o terasă ce dădea spre mare. Merseră pe un coridor şi se opriră în faţa unei uşi. Hamalul întrebă:

— Ce nume să-i spun, domnisoară?

— Niciun nume. Sunt o veche prietenă a doamnei Mason, vreau să-i fac o surpriză. Zâmbi şi intră.

Nina stătea cu spatele la uşă la un mic birou. Întoarse capul şi scoase un strigăt de surpriză. Faţa ei, de obicei palidă, se făcu cenuşie.

— Cherry... tu!

— Aşa se pare, răspunse Cherry. Dar vocea ei nu era atât de calmă cât îşi dorise. Ca în vremurile bune, nu-i aşa, Nina?

Urmă o pauză tensionată în care cele două femei se confruntară. Faţa Ninei nu-şi revenise, respira repede. Era cum şi-o amintea Cherry: mică, brunetă, delicată, cu ochii prea mari. Chiar atunci când fuseseră prietene, Cherry considerase că Nina avea nişte ochi stranii, care nu dovedeau sănătate. Nici personalitatea Ninei nu părea sănătoasă. Simţeai instinctiv că avea o parte întunecată, care putea izbucni în orice clipă.

Cherry contrasta cu părul ei arămiu, cu zâmbetul sincer. Era ciudat că un bărbat care o iubise se cuplase cu Nina.

— De ce ai venit? întrebă Nina. Cherry văzu că era emoţionată, se lupta să se concentreze.

— Era vreun motiv să nu vin? răspunse Cherry. De fapt, am o slujbă aici, şi cum suntem prietene vechi, nu era normal să te vizitez?

— Sigur, spuse Nina. Acum se controla. Drăguţ să te revăd.

Lui Cherry îi venea să râdă. „Drăguţ s-o revadă!”, când veninul şi ostilitatea Ninei erau atât de evidente.

— Sper că Simon se va bucura să mă revadă, spuse ea zâmbind. La menţionarea numelui lui Simon, starea Ninei se schimbă, fosta ostilitate se

transformă în frică.

— Vrei să-l vezi pe Simon?

— De ce nu? E amuzant să te reîntâlnesti cu vechi prieteni. E chiar mai amuzant să reîntâlnesti vechi iubiţi, nu crezi?

Nina nu răspunse, se îndreptă spre fereastră cu mâinile încrucişate pe piept.

— Nu crezi că Simon se va bucura să mă vadă? Sper că da. Intenţionez să stau vreo două zile aici până să încep lucrul.

Se lăsă tăcerea, apoi Nina se întoarse brusc cu faţa spre ea.

— Nu trebuie să-l vezi pe Simon, spuse ea dintr-o suflare. Nu trebuie să-l vezi, Cherry. Vocea ei era stridentă, aproape isterică.

— De ce nu? Era iubitul meu înainte să te cunoască pe tine. Nu stiai că eram logodiţi?

— E soţul meu. N-ai dreptul să-l vezi dacă eu un vreau. Cherry o privi. Aproape că-i era milă de ea în acea clipă, deşi era departe de a o ierta. Suferise prea mult din cauza ei.

— Nu faci din ţânţar armăsar? Simon şi cu mine putem fi prieteni.

— Nu te-ai mulţumi cu asta, spuse Nina. După un timp, vei dori să fii mai mult decât atât. Îl vrei înapoi, de asta ai venit, nu-i aşa? Ai venit să mi-l iei, cum ţi l-am luat eu ţie. Am ştiut din clipa în care ai intrat în camera asta. Te aşteptam, Cherry. Ştiam că într-o zi vei veni şi vei încerca să-l recuceresti. De fiecare dată când sosea vreun vapor mă întrebam dacă ai venit, apoi am avut o premoniţie că plecaseşi încoace. Vocea i se ridică. Am avut dreptate! Şi acum că eşti aici, el... Simon...

Se opri brusc. Îşi pierduse controlul.

— Dar nu trebuie să-l vezi! Te voi împiedica! Mai degrabă as muri decât să te las să-l vezi!

— De ce ţi-e atât de teamă că mă voi întâlni cu Simon?

Din nou, ochii Ninei fură cuprinşi de groază. Tremurând, se aplecă spre Cherry şi-i spuse în şoaptă:

— Dacă-ţi spun, promiţi să pleci? Juri că nu vei încerca să-l revezi? Dacă promiţi asta, îţi spun tot.

Gura lui Cherry se strânse.

— Nu-ţi promit nimic.} i-am spus că am venit aici să lucrez şi chiar dacă aş încerca să-l evit, ar fi imposibil.

— Ce nevoie ai să lucrezi aici? insistă Nina, isterică. De ce nu te întorci la slujba ta din Londra? De ce ai venit aici să-mi distrugi viaţa?

— O dată, ai încercat să mi-o distrugi pe a mea şi aproape că ai reuşit... Te-ai gândit la asta?

— Dar ţi l-am luat în mod cinstit!

— Oare? întrebă Cherry. Dacă aş fi convinsă de asta, as pleca şi n-aţi mai auzi de mine.

— Te voi convinge, jur că te voi convinge, spuse Nina. Stai jos şi-ţi voi povesti.

Cherry ezită, apoi se aşează. Era încordată şi nu se putea relaxa, simţind ura Ninei. Nina stărea în faţa ei. Mâinile i se încleştau convulsiv, avea vene albastre proeminente.

— N-am vrut ca Simon să se îndrăgostească de mine, dar s-a îndrăgostit, din clipa în care m-a văzut prima oară s-a îndrăgostit nebuneşte de mine. Ştiam că nu eram cinstită cu tine, Cherry, aşa că am încercat să mă abţin. I-am amintit că era logodit cu tine, dar există forţe mai puternice decât noi. Aşa era dragostea noastră. Era ca un torent care mătura totul în cale. Ne-am luptat cu ea, crede-mă, Cherry, dar la urma urmei eram doar oameni. În cele din urmă am cedat. Chiar şi atunci l-am îndemnat să fie cinstit cu tine şi să-ţi spună adevărul înainte să ne căsătorim. Dar n-a vrut. Spunea că dacă am făcut dragoste, trebuie să ne căsătorim. A insistat să ne căsătorim imediat, iar eu am fost prea slabă ca să mai amân. Nu ne condamna prea tare, dacă ai cunoscut dragostea... Îi zâmbi, cerându-şi scuze.

— Nu crezi că am cunoscut dragostea? Îţi poţi imagina că şi eu eram îndrăgostită de el?

— Da, dar m-a preferat pe mine. Vocea Ninei devenise aspră. În viaţă se mai întâmplă lucruri dinastea, Cherry. Nu le poţi evita mereu.

— Dacă te-aş crede, as pleca, spuse Cherry.

Nina îşi desfăcu braţele într-un gest dramatic.

— Dar ţi-am spus adevărul. Cum îndrăzneşti să spui că nu ţi l-am spus?

Ce pot să mai spun ca să te conving?

— Aş dori să aud aceeaşi poveste şi de la Simon.

— Adică nu mă crezi? o sfidă ea cu privirea plină de ură.

— În trecut nu m-am putut baza pe cuvântul tău, răspunse Cherry.

Cu o mişcare bruscă de felină, Nina sări în picioare şi veni spre ea.

— Trebuie să mă crezi, Cherry. Trebuie să pleci şi să ne laşi singuri. Nu te voi lăsa să intervii, vei regreta dacă nu pleci.

Insula Locus nu e ca Anglia, lucrurile pot părea liniştite la suprafaţă, dar în realitate e un loc primitiv şi sălbatic. Am influenţă aici. Mulţi servitori băstinasi ar face orice pentru mine. Orice. Aici nu e greu să scapi de cineva care se amestecă în viaţa ta!

Era puţin mai înaltă decât Cherry, dar în clipa aceea părea mult mai înaltă şi mai înspăimântătoare. Era plină de venin, chiar sinistră.

— Mă ameninţi, Nina? întrebă Cherry.

— Ia-o cum vrei, răspunse Nina. Dar înţelege acest lucru; nu te voi lăsa să intervii între Simon şi mine. Mă voi lupta cu unghiile şi cu dinţii dacă vei încerca să intervii.

Se opri brusc, deoarece auzi paşi pe coridor care se opriră în faţa uşii. Aceasta se deschise şi Simon apăru în prag. Cherry îţi ţinu răsuflarea. Simţi că parcă nu trecuseră trei ani. Era acelaşi! înalt, cu umeri largi, cu părul mai blond ca al ei, aceeaşi ochi surâzători care acum o priveau increduli, ca şi cum ar fi fost o stafie.

— Cherry! exclamă el însă nu veni spre ea, doar o privea.

— Bună Simon, spuse Cherry, e frumos aici.

Fu uimită că vorbea cu el atât de natural. Cât despre Simon, părea socat, nevenindu-i să creadă că Cherry stătea în faţa lui.

După ce o privi rapid pe Cherry, Nina preluă iniţiativa.

— Da, spuse ea, nu e minunat, Simon, că Cherry va sta la noi câteva zile? E în vacanţă.

— Da, e minunat, repetă Simon, dar vorbea cu greutate şi n-o slăbea din ochi pe Cherry. Ochii lui arătau dragoste, ură, mirare.

— De fapt, voi lucra în Priceton, spuse Cherry şi o privi provocator pe Nina, dar întâi voi sta vreo două zile la hotelul vostru şi mă voi odihni.

— Bineînţeles că vei fi oaspetele nostru, spuse Simon.

— Nu, mulţumesc. Îmi voi plăti cazarea.

— Prostii, spuse el. Despre ce e vorba, Cherry?

— Presupun, interveni Nina, că Cherry e încă plină de amărăciune.

— De ce ar fi Cherry plină de amărăciune?

Cherry tresări. Ce voia să spună? Dacă cineva avea dreptul să fie cuprins de amărăciune, ea era. Tocmai atunci un servitor intră şi anunţă că venise un grup de turişti şi voiau să discute cu directorul.

— Pui pe cineva să mă conducă la camera mea, Simon? întrebă Cherry. Sunt cam obosită.

Nu voia să mai discute între patru ochi cu Nina. În plus, aceasta spusese ce avusese de spus, chiar o ameninţase. Nu mai avea ce câştiga dacă discuţia continua.

— Sigur, spuse Simon.

Câteva clipa mai târziu, în timp ce mergeau pe coridor, Simon o întrebă sălbatic.

— Deci nu te-ai căsătorit cu el, Cherry?

Îl privi mirată. Cu cine să se căsătorească?

Dar nu avu ocazia să-l întrebe, căci ajunseră în hol şi el se duse să discute cu noii sosiţi.

Fu introdusă într-un dormitor frumos, care dădea pe o verandă acoperită cu flori tropicale, de unde se vedea marea. Se aşeză pe un scaun, simţindu-se obosită atât fizic, cât şi psihic. De ce spusese Simon: „Deci nu te-ai căsătorit cu el, Cherry?” Să-l întrebe direct sau să aştepte să vadă ce află? Nina o ameninţase, dar Cherry nu-i dădea multă atenţie, Nina fusese mereu isterică. Ceva trebuia să se întâmple. Cum stătea pe balcon, la umbră, avea senzaţia clară că ceva se va întâmpla foarte curând.

***

În primul rând văzu o pereche de picioare foarte lungi, întinse indolent pe verandă, blocându-i accesul spre restaurant. Cherry ştiu ale cui erau înainte să vadă faţa bărbatului. Se gândise adesea că Nicolas avea cele mai lungi picioare din lume. Se opri şi în mod ciudat simţi că inima îi bătea mai tare. Nu ştia dacă să-şi continue drumul sau să caute altă cale spre

restaurant, dar înainte să se hotărască, Nicolas, care citea un ziar, îl lăsă jos şi spuse:

— Bună, Cherry, scumpo, te aşteptam. Luăm prânzul împreună?

Siguranţa lui de sine o înfurie.

— Nu iau prânzul cu tine, domnule Fitzgerald. Uiţi că mi-am dat demisia?

— Cu atât mai mult, zâmbi el răbdător. Nu-mi place să fiu prea intim cu angajaţii. Dar acum că nu mai lucrezi pentru mine, putem deveni foarte intimi, nu-i aşa?

Lui Cherry îi venea să-i tragă o palmă. Scena de dimineaţă o epuizase şi nu mai putea suporta ironia lui Nicolas.

— Mă laşi, te rog, să trec? spuse ea.

— Nu înainte să spui: „Da, dragă Nicolas, mi-ar plăcea să iau prânzul cu tine”.

— Atunci vei sta acolo toată ziua.

— De ce nu? E un loc plăcut. As putea comanda un pahar cu rom. Vrei şi tu unul?

— Nu, spuse ea.

Ar fi putut s-o ţină tot aşa dacă nu se apropia Simon.

— Iată-te, Cherry, spuse el. Te căutam, iei prânzul cu mine şi cu Nina?

Asta n-o putea face. Nu putea sta la masă cu Nina.

— Îmi pare rău, Simon, dar deja i-am promis domnului Fitzgerald că iau masa cu el.

Nicolas se ridică.

— Aşa e, mi-ai promis mai de mult.

Simon era dezamăgit, nu-l plăcea pe Nicolas.

— Atunci probabil că vei lua cina cu noi, spuse el.

— Nu se poate, spuse Nicolas. Cherry ia cina cu mine. Cred că se va dansa diseară, am rezervat deja o masă.

Simon rosi uşor.

— Nu vreţi să luaţi amândoi cina cu noi? spuse Simon, privindu-l pe Nicolas.

Să mă prezint. Mă numesc Simon Manson şi sunt directorul hotelului.

Cherry e o veche prietenă de-a mea.

— În acest caz, vom fi încântaţi să luăm cina cu dumneavoastră şi soţia, nu-i aşa, Cherry?

Cherry murmură o confirmare.

După ce Simon plecă, Nicolas spuse:

— Acum hai să mâncăm, mor de foame. Ultima dată am mâncat micul dejun pe vapor.

Era fermecător. Cherry găsea ciudat că cineva putea fi atât de fermecător şi câteodată atât de enervant.

— Blondul acesta e un fost iubit de-al tău? întrebă el în timp ce-şi beau cafeaua.

— Am fost logodită cu el.

— Tu ai rupt logodna?

— Presupunerea ta e flatantă, dar de fapt el a rupt logodna.

— Pot să te întreb de ce?

— Cred că se săturase de mine.

— Nu vreau să te flatez, Cherry, dar nu-mi pot imagina că un bărbat logodit cu tine ar renunţa atât de uşor. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu exact. Am venit să aflu. Îşi muscă buze; e. Nu voise să se dea de gol.

— Şi ai aflat?

— Nu, nu încă. Dar cred că voi afla curând.

Nicolas nu comentă şi după ce luară prânzul se scuză, avea ceva treabă.

Cherry se plimbă prin grădina parfumată spre malul mării. În ciuda tuturor celor întâmplate, se simţea veselă. Era ciudat că era în relaţii amicale cu Nicolas, şi mai ciudat că se bucura din cauza asta. Raţiunea îi spusea că Nicolas era probabil un escroc, dar ceea ce simţea nu avea legătură cu raţiunea.

Înainte să ajungă la golf, auzi paşi în urma ei. O clipă mai târziu, Harry o ajunse din urmă. Răsufla greu, ca şi cum alergase.

— Cei de la hotel mi-au spus că ai luat-o încoace. Ai luat prânzul cu blestematul de Fitzgerald?

Ei nu-i plăceau nici tonul lui, nici ceea ce spusese.

— Da, am luat prânzul cu domnul Fitzgerald. Ai ceva împotrivă?

— Am o grămadă de obiecţii, mârâi el. Şi dacă vei lucra pentru mine, nu-l vreau prin preajma ta. O să-l pocnesc dacă-l mai prind cu tine!

Îi venea să râdă. Ideea de a-l pocni pe Nicolas era comică.

— Dacă asta simţi, mai bine îmi caut de lucru în altă parte, spuse ea.

Ezită, păru că se stăpâneste şi spuse:

— Prostii, Cherry. Îmi pare rău că te-am supărat. Recunosc că sunt gelos pe Ftzgerald.

— N-ai niciun motiv să fii gelos pe el.

— Sper că spui adevărul, Cherry. Dar atunci când îţi place o fată, e greu să nu fii gelos.

Ea nu răspunse, dar îşi dori să nu fi acceptat oferta lui de serviciu.

— Hai în Princeton şi-ţi voi arăta birourile noastre, sugeră el puţin mai târziu, când mergeau spre hotel.

Cum nu avea nimic altceva de făcut în după-amiaza aceea, acceptă.

Birourile lui din Princeton nu erau frumoase. Constau dintr-o magazie dărăpănată, cu o clădire din lemn cu birouri alături. Pe uşă nu era numele Brown, ci Jacob şi Smyth, Import-Export. În timp ce Harry deschidea uşa, Cherry auzi vocea unui bărbat.

— Mă bucur că a trecut şi ultima încărcătură, vamesii devin prea indiscreţi.

Harry tusi şi bărbatul tăcu brusc.

— Ea e noua mea secretară, domnisoara O’Shann, anunţă el şi o conduse în cameră.

Cei doi bărbaţi o priviră suspicioşi. Unul stătea într-un fotoliu în faţa unui birou în dezordine, cu picioarele pe el. Celălalt stătea în picioare lângă un fişet. Nici ei nu erau atrăgători. Domnul Jacob era un om cu trăsături grosolane, iar domnul Smyth arăta ca un gigolo căruia nu-i mergeau afacerile. În biroul alăturat Cherry văzu multe lădiţe, dintre care una fusese desfăcută.

— Importăm nimicuri care le plac localnicilor, spuse domnul Smyth. Mărgele colorate, bricege, lucruri dintr-astea şi exportăm fructe.

I se părea surprinzător lui Cherry că astfel de mărfuri soseau în lăzi atât

de mari. Spuse că trebuia să se întoarcă la hotel.

— Te superi dacă nu te însoţesc? întrebă Harry. Am ceva de discutat cu partenerii mei.

Cherry se simţi uşurată. În timp ce se întorcea la hotel îşi dori să nu fi demisionat de la Nicolas.

Când ajunse puţin mai departe de birouri, descoperi că nu mai are ceasul la mână. Îşi aminti că se uitase la el înainte să intre în birou. Probabil îi căzuse în timp ce vorbise sau după aceea. Cum ţinea la el, se hotărî să se întoarcă să-l caute. Îl primise de la Julian Wright înainte săplece. Se gândi că mai bine ar fi ascultat sfatul lui şi n-ar fi plecat în această călătorie. Şi totuşi, dacă n-ar fi plecat, nu l-ar fi cunoscut pe Nicolas Fitzgerald.

Întorcându-se spre magazie, nu găsi ceasul. Probabil că-l scăpase în birou. Era gata să ciocăne şi să intre când auzi vocea neplăcută a domnului Jacob.

— De ce dracu’ vrei s-o angajezi pe fata aia? Pare prea desteaptă.

— Cred că prin ea putem să-l spionăm pe Fitzgerald, răspunse Harry. Lucra pentru el pe vapor.

Cherry se întoarse repede şi plecă. Uitase de ceas. Ar fi vrut să asculte mai mult, dar tocmai sosea o şalupă la docul din apropiere şi ar fi fost văzută.

Se sui într-un taxi vechi şi se întoarse la hotelul Grand Palm. Se simţea încordată, prea multe lucruri importante se petrecuseră în acea zi, nu doar întâlnirea cu Nina şi Simon, dar şi misterioasa întâlnire cu Harry Brown şi partenerii lui... De ce spusese c-o angajase ca să-l spioneze pe Nicolas? Se gândi la asta tot restul după-amiezii. Se simţea epuizată când veni seara. Îi venea să-i trimită un bilet lui Nicolas, să-i spună că nu vine la bal în seara aceea, dar era o seară plăcută, tropicală, blândă. În sala de dans se aprinseseră deja luminile. Şi dacă nu se ducea la bal, nu va crede Nina că i-a luat ameninţarea în serios?

În seara aceea purta cea mai frumoasă rochie pe care o avea. Era din în arămiu, special concepută pentru tropice. Sublinia părul ei roşcat, îi făcea trupul suplu să arate şi mai subţire şi-i scotea în evidenţă ochii căprui.

Nicolas o aştepta în hol. Era foarte chipes în costumul tropical de seară.

— Te-ai îmbrăcat ca să-l faci pe fostul tău prieten gelos?

Dar ochii lui o admirau şi Cherry simţi că roseşte. O clipă mai târziu, Simon se apropie şi văzând-o pe Cherry se opri brusc. O clipă mai târziu, îi strângea ambele mâini.

— Eşti frumoasă, murmură el, mai frumoasă ca niciodată.

— Mulţumesc, Simon.

Complimentul lui era fără îndoială sincer. Nu era plăcut să afle că o găsea atrăgătoare? îi mai spusese că era frumoasă mai demult şi o făcuse să se emoţioneze, dar acum nu simţea nimic. Orgoliul îi era satisfăcut, dar nu simţea altceva. Veni şi Nina, drăguţă cu părul ei brunet, dar avea un aer care o făcu pe Cherry să tremure. Intrară în sala de mese.

— Nu pot să-ţi spun ce mult înseamnă pentru mine să te revăd, îi spuse Simon lui Cherry pe o voce joasă. Ceilalţi vorbeau între ei. La început am fost atât de socat încât nu puteam gândi limpede. M-am rugat să te urăsc, dar n-am putut. Ştiam că trebuia să nu mă mai gândesc la tine când Nina mi-a dat mesajul tău. Dar a fost greu, Cherry, inspiră adânc, a fost imposibil.

Cherry simţea că ameţeste. Ce spunea el? La ce mesaj se referea? Dar n-avea să afle chiar atunci, deoarece Nina interveni:

— Îi spui lui Cherry despre frumuseţile turistice, Simon? Păcat că stă atât de puţin cu noi. Dar în timp ce vorbea cu Simon, o privea înspăimântător. În ochii Ninei se oglindea moartea.

CAPITOLUL 5

Faptul că cina se desfăşură normal, chiar plăcut, se datora lui Nicolas. Era fermecător şi captivant. Simon nu prea vorbea şi îşi petrecea majoritatea timpului privind-o pe Cherry. Din cauza asta, ea nu prea se simţea în largul ei. Nu putea uita privirea ucigasă a Ninei şi ştia că aceasta îi supraveghea. Simon era chipes cum şi-l amintea şi totuşi parcă îi lipsea ceva. Cherry nu putea spune ce anume. Poate că pentru prima oară în viaţa ei îl vedea aşa cum era într-adevăr. Doar atunci când vraja dragostei s-a dus îţi vezi iubitul ca pe un om obişnuit.

Simon era atrăgător, din punctul de vedere al unei femei era foarte atrăgător, cu umerii săi largi, trăsăturile regulate şi părul blond. Poate că ochii lui uitaseră să râdă. Acum în ei se citea grijă şi perplexitate.

Nicolas le spuse povesti amuzante şi când Simon îl întrebă cu ce se ocupa, răspunse că era scriitor.

— Deşi Cherry nu mă consideră un scriitor bun, comentă el.

Simon îi privi surprins.

— Ai publicat multe cărţi? îl întrebă el.

Nicolas evită răspunsul.

— Să scriu romane nu e singura mea sursă de existenţă, spuse el.

Până acum, Cherry nu răspunsese sfidării Ninei, de a nu sta mai mult pe Insula Locus. Îi spuse lui Simon:

— Ştii Simon, voi sta aici mai mult timp. Voi lucra aici.

Păru surprins.

— Pentru cine vei lucra?

— Pentru un domn Harry Brown.

— N-am auzit de el şi credeam că-i cunosc pe toţi de pe insulă. Cum se numeşte firma unde lucrează?

— Jacob şi Smyth.

El se încruntă.

— Jacob şi Smith. N-ai semnat niciun contract cu ei, nu-i aşa?

— Nu.

— Ei bine, spuse el, atunci poţi renunţa.

— Dar de ce să renunţ?

Bătu cu degetele în masă.

— N-aş vrea să spun ceva clar, dar... au o reputaţie proastă.

— De ce? voia ea să ştie.

Ridică din umeri.

— Nu-ţi pot spune acum. Îţi voi spune mai târziu. Dar nu e genul de firmă la care mi-aş dori să lucreze vreun prieten de-al meu.

Nicolas zâmbi.

— Ce ţi-am spus, Cherry? murmură el. N-ai făcut o prostie să nu mai lucrezi pentru mine?

Nici lui Cherry nu-i plăcuseră Jacob şi Smyth, dar la remarca lui Nicolas se înfurie.

— Cred că domnul Jacob şi domnul Smyth sunt drăguţi şi cum am fost de acord să lucrez pentru ei, aşa voi face.

Nina se aplecă şi spuse:

— Nu văd niciun motiv de ce Cherry n-ar lucra pentru Jacob şi Smyth. La urma urmei, n-ai spus nimic clar despre ei.

În ochii Ninei se citea satisfacţia. Cred că-ţi va plăcea să lucrezi pentru ei, Cherry.

Simon se încruntă şi nu spuse nimic, dar după privirea ostilă pe care i-o aruncă soţiei lui, era evident că nu era de acord.

Masa fu delicioasă. La sfârşit serviră un castron cu fructe tropicale. Apoi băură cafea din ceşti aurite. Stăteau pe verandă şi printr-o fereastră vedeau cuplurile care începuseră să danseze. Era aproape ora zece seara, dar Simon îi spuse că la tropice oamenii dansau până la douăsprezece noaptea: de multe ori dansau până la patru dimineaţa.

— Oamenii nu dorm aici? întrebă ea.

— Nu cred că ai nevoie de atâta somn la tropice, spuse el nervos. De obicei ne odihnim puţin după-amiaza.

Simon fu chemat cu o treabă şi după câteva clipe Nina se scuză şi-l urmă.

Nicolas şi Cherry rămaseră singuri. Dansul era în plină desfăşurare şi muzica liniştită şi sincopată se auzea până la ei.

Noaptea era neagră-albăstruie şi razele argintii ale lunii străpungeau întunericul. Palmierii înalţi păreau nişte uriaşi cu umbrele imense de argint.

— E plăcut aici, comentă el. Te îndeamnă la lenevie.

Cherry zâmbi.

— Ai fost vreodată altfel?

Zâmbi şi el. Scutură ţigara de scrum.

— Am muncit mult o dată sau de două ori în viaţa mea, comentă el.

— Vrei să stai mult aici? îl întrebă ea.

— Cât stai şi tu, îi zâmbi el. Cât vom sta aici, Cherry?

Era exasperant.

— Te rog, Nicolas. Ceea ce fac eu n-are legătură cu tine.

— Bine, spuse el.

— Ce e bine? întrebă ea.

— Mi-ai spus Nicolas.

— Oh!

Cum putea să discute serios cu un astfel de bărbat?

— Dansăm? întrebă el. E ciudat cum într-o noapte ca asta, oamenii vor să se încălzească şi mai tare.

— Nu e nevoie să dansăm.

— Haide, zâmbi el. Ştiu că-ţi doreşti să dansăm.

— Nu cred, spuse ea.

Nicolas se ridică în picioare şi stătea privind-o.

— Ba da, spuse el. Altcineva n-ar fi tăgăduit atât. Devii nervoasă când cineva face o remarcă adevărată, care ai vrea să nu fie adevărată. Hai să nu ne certăm. Să-ţi spun că de fapt eu vreau să dansez cu tine?

— Te-am pălmuit o dată. Mi-ar face mare plăcere să te pălmuiesc din nou.

El râse.

— Hai să dansăm, spuse el. Nimic nu-ţi linişteste mai bine nervii surescitaţi ca exerciţiul fizic.

Merseră pe ringul de dans. O formaţie de negri cânta scoţând note gângurite, frustrate, cum doar negrii pot scoate atunci când cântă jazz.

Nicolas o luă în braţe şi începură să danseze. Dansa bine. Ştia că celelalte femei îl priveau şi-o invidiau şi asta o umplu de satisfacţie. Se apropie mai mult de el şi mâna ei îl strângea de umăr. Formau un cuplu frumos. El înalt, suplu, cu faţa bronzată, ea subţire şi roşcată.

Simon stătea în prag şi-i privea. Era gelos. Mâinile i se strânseră pumn. Cherry, care acum dansa cu acest Fitzgerald înalt şi suplu, fusese o dată a lui. Gândurile ei fuseseră ale lui, săruturile ei fuseseră ale lui, dragostea ei fusese a lui. Cine era responsabil c-o pierduse? Dacă era acest bărbat, de ce nu se măritase cu el? Zeci de întrebări îi zburdau prin minte.

Căutase să se convingă că dragostea lui pentru ea murise, dar ştia că fusese doar adormită. Văzând-o din nou, dragostea i se reaprinsese. O dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie. De fapt, pe ea o dorise mereu. Dansul nu se mai termina. Dura la nesfârsit, şi Cherry dansa cu Nicolas, el o cuprinsese cu braţul şi o privea în ochi. Nu mai putea îndura: îi venea să-i despartă. Îşi spunea că era un prost: ar fi făcut doar scandal. Se gândi la Nina, dar Nina părea o umbră de când sosise Cherry. O umbră care nu avea loc în viaţa lui.

În cele din urmă dansul se termină. Înainte ca Nicolas să aibă timp s-o conducă pe Cherry afară pe verandă, Simon se apropie de ei.

— Dansezi următorul dans cu mine, Cherry? întrebă el.

— Mi-ar face plăcere, murmură ea.

— Te voi căuta, spuse el. Se întoarse şi plecă.

Cherry şi Nicolas merseră pe verandă, se sprijineau de balustradă şi fumau. În faţa lor marea era de argint, iar deasupra luna strălucea printre nori.

Nicolas tăcea. Era încruntat şi privea vârful aprins al ţigării.

— Tipul acela te iubeşte încă, remarcă el.

— Cine? întrebă Cherry, ca să câştige timp.

— Mason. Cel cu care ai fost logodită.

— Prostii, răspunse ea, dar vocea îi era nesigură.

— De ce spun fetele că e o prostie ca un bărbat să le iubească, deşi ştiu că e adevărat? Mason e încă nebun după tine. Dar trebuie să am grijă, soţia aia a lui poate cauza neplăceri.

— Nina? întrebă ea.

— Aşa o cheamă? Nina. E periculoasă după câte apreciez eu. Îmi aminteşte de un şarpe care se târăste prin iarbă spre tine, fără să facă zgomot, gata să muste. O cunoşteai dinainte?

— Da, am lucrat în acelaşi birou.

— Îţi place de ea?

— Să-mi placă de ea! exclamă ea râzând. Mai de mult, am urât-o mai mult decât orice pe lume.

Începu un nou dans. Nicolas îşi aruncă ţigara.

— Vom dansa mai târziu. Acum am puţină treabă.

Se simţea dezamăgită. Voia ca el s-o invite din nou la dans. Nu-i plăcea să recunoască, dar era fericită când dansa cu Nicolas. Simon era lângă ea.

— Dansăm, Cherry, sau ne plimbăm prin grădină?

Vocea lui era răgusită. Deşi venise pe Insula Locus ca să afle adevărul, acum că sosise momentul, voia să evite asta. În mod curios, devenise puţin important pentru ea. Voia să-i spună lui Simon:

— Să uităm trecutul. Să fim prieteni. Spre uimirea ei, îşi dădu seama că spusese asta cu voce tare.

— Cum pot uita trecutul, Cherry? întrebă el. Cum să-l uit când eşti aici?

— Te-ai însurat cu Nina, îi aminti ea.

— Doamne! explodă el. Atunci m-aş fi însurat cu oricine. Numai să te pot uita.

— Hai să dansăm, Simon, spuse ea repede. E păcat să nu apreciem muzica asta.

Intrară în sală şi începură să danseze. Era ciudat ca Simon s-o ţină din nou în braţe şi mai ciudat s-o conducă. În trecut, el fredona melodia în timp ce dansau şi ochii lui râdeau. Dar în seara asta tăcea şi ochii lui erau seriosi.

Într-un efort de a păstra conversaţia impersonală, ea remarcă:

— De ce m-ai avertiza despre Jacob şi Smyth la cină? Ce e în neregulă cu ei?

Se încruntă.

— Nimeni nu-i poate acuza în mod direct. Dar de ceva vreme se face

contrabandă pe insulă. Întâi au fost drogurile. E rău pentru localnici şi pentru noi.

— Cum poate fi rău pentru tine?

— Suntem doar câţiva albi aici. Negrii sunt de o sută de ori mai mulţi. De obicei sunt oameni de treabă, uşor de controlat, dar când sunt drogaţi nu poţi şti ce vor face. Am auzit zvonuri...

— Ce fel de zvonuri? întrebă ea.

— Nu ştiu dacă să-ţi spun. N-aş vrea să te sperii şi să pleci. Dar se spune că localnicii se înarmează. Nimeni nu ştie de unde fac rost de arme de foc, importul lor e interzis. Dar le au. Şi mai e ceva: în ultimul timp, localnicii s-au schimbat. Simt că vor fi tulburări şi n-aş vrea să fii în pericol, Cherry.

— Dar chiar dacă s-ar întâmpla ceva, de ce aş fi în primejdie în mod special? întrebă ea. Nu aş fi în acelaşi pericol ca şi celelalte femei albe de pe insulă?

— Ba da, murmură el, doar dacă...

— La dracu', explodă el. N-am dreptul să spun nimic, n-am dovezi, dar îi bănuiesc pe Jacob şi Smyth că sunt implicaţi în vânzarea de droguri. Nu m-ar surprinde ca tot ei să importe şi armele de foc.

— Dacă bănuiesti asta şi spui poliţistilor, i-ar putea prinde, sugeră ea.

— Nu e aşa uşor, aici. Poliţistii sunt în majoritate localnici, iar Jacob şi Smyth sunt prea isteţi ca să fie prinsi. În plus, s-ar putea să greşesc.

Cherry tăcu câteva minute în timp ce dansau.

— Dacă e ceva adevărat din ceea ce spui, remarcă ea, cum voi lucra pentru ei, voi afla ceva clar.

— Nu te-aş sfătui să faci asta! spuse el.

— De ce nu? întrebă ea repede.

O privi lung şi apoi spuse:

— Nu cred că cineva care va afla prea multe despre domnul Jacob sau domnul Smyth va mai trăi mult.

Se înfioră. Muzica nu mai păru veselă şi deşi era cald în sală, o trecură fiori reci.

Dansul se termină şi Simon spuse:

— Hai să ne plimbăm în grădină. E înăbusitor aici.

Afară, mirosul florilor îi îmbătă, iar briza mării era răcoroasă. Merseră prin grădină până la ţărm. Cerul era plin de stele.

Simon se întoarse spre ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— De ce ai venit aici să mă chinui, Cherry? Nu puteai să mă laşi singur?

— N-am venit să te chinui, Simon, răspunse ea.

— Dar trebuie să fi ştiut că aşa va fi, exclamă el. Eşti atât de frumoasă, Cherry, prea frumoasă. Înnebunesti un bărbat. Eşti frumoasă aşa cum stai acum, cu părul albit de lumina lunii şi cu gâtul alb ca alabastrul. Îţi aminteşti ce mult îmi plăcea să-l sărut? Îţi aminteşti cum îţi sărutam părul şi ochii şi buzele dulci?

— Taci, Simon, spuse ea îndepărtându-se. Acum nu trebuie să vorbeşti.

— Nu mă pot abţine, spuse el. Ştii că te-am iubit mereu.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu Nina? întrebă ea.

— Ţi-am mai spus: m-aş fi căsătorit cu oricine, numai să te uit. Când mi-a dat mesajul tău...

— Ce mesaj? interveni Cherry.

O privi uimit.

— Mesajul pe care mi l-ai trimis. Mesajul pe care n-ai vrut să-l scrii. Nu de aceea i l-ai încredinţat Ninei? Credeai că ea va îndulci lovitura. Dar m-a durut să aflu că nu mă mai iubeai! Că erai îndrăgostită de altcineva, cu care sperai să te măriţi. De ce nu te-ai măritat cu el, Cherry? Cum ea nu vorbea, continuă: N-ar fi fost mai înţelept să rămâi cu mine, Cherry? Sau dacă nu mai puteai, n-ar fi fost mai onorabil să vii să-mi spui tu însăţi? Sunt sigur că dacă m-ai fi întâlnit atunci, m-ai fi iubit din nou.

Cherry nu vorbea. Era uimită de ceea ce auzise. O bănuia pe Nina de trădare, dar nu în halul ăsta! Să-i spună lui Simon că nu-l mai iubea când ştia că-l iubea din tot sufletul. Era inuman.

Fără să vorbească, începu să meargă pe ţărm. Nu ştia încotro mergea; după o clipă de ezitare, o urmă.

— N-ai nimic de spus, Cherry? Nicio explicaţie?

— Deocamdată niciuna, Simon.

Nu ştia de ce nu-i spunea adevărul. Să-i spună că ceea ce-i spusese Nina era o minciună, că îl iubea din toată inima. Poate că-i era teamă că dacă-i

spune, el îi va cere să-l iubească. O va lua în braţe şi o va ruga să fugă cu el. După felul cum îl păcălise, nu se va mai gândi la Nina. Se întrebă dacă-l putea iubi din nou. Dar ştia că nu. Iubea pe altcineva, ultima persoană din lume pe care ar fi trebuit s-o iubească, un bărbat care era nu numai insolent şi batjocoritor, ci un hoţ care recunoscuse. Nu era mai bine să-l lase pe Simon să nu ştie nimic, să nu bănuiască trădarea soţiei lui?

— De ce nu te-ai măritat cu celălalt? insistă el. Doar n-a fost atât de porc încât să te părăsească?

Îi venea să râdă. Situaţia era tragicomică. Îl urâse pe Simon imaginându-şi că o părăsise, iar el, la rândul lui, crezuse că vina fusese a ei. Era o farsă cu lacrimi în loc de râsete.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la hotel, remarcă ea.

Dar el o prinse de braţ, atât de tare încât o durea.

— Nu vreau să mă întorc, Cherry, spuse el. Nu ştii ce înseamnă pentru mine să fiu singur cu tine? M-ai iubit odată, nu s-ar putea să mă iubeşti din nou?

— Nu cred, Simon, îi răspunse ea. Şi mai e şi Nina.

Încă o ţinea de mână. O întoarse cu faţa spre el.

— Niciodată n-am iubit-o pe Nina. Cred că nu trebuia să mă însor cu ea. La început îmi plăcea de ea şi-i eram recunoscător pentru înţelegere. Dar mai târziu, nu ştiu. E ciudată. Câteodată mă înspăimântă. Nu spune ce gândeşte. Sunt căsătorit cu ea de aproape doi ani, dar n-am înţeles-o niciodată. E... diferită de noi doi.

Cherry simţea acelaşi lucru.

— Nu are codul nostru moral, continuă el. Nu înţelege binele şi răul. Câteodată cred că nu e vina ei, s-a născut aşa. Şi ce e mai rău, e că e îndrăgostită nebuneşte de mine.

— De ce e mai rău? întrebă Cherry.

— N-ai înţelege. E un blestem pentru un bărbat să trăiască împreună cu o femeie care e mult mai îndrăgostită de el decât e el de ea. Câteodată e enervant, câteodată e înspăimântător. Cel puţin felul cum mă iubeşte Nina e înspăimântător. E aproape inumană.

Cherry nu răspunse în timp ce mergeau spre hotel. Venise pe Insula

Locus ca să se răzbune pe Simon, dar acum i se părea inutil. Îi era milă de el, crezuse că ea suferise cel mai mult, dar acum ştia că Simon suferise şi mai mult. Se întreba dacă n-ar fi mai bine pentru el să plece imediat de pe Insula Locus. Aşa ar fi făcut dacă nu era ameninţarea Ninei. Nu ştia ce să facă în privinţa lui Nicolas.

Dragostea e blestemată, se gândi ea. De ce nu te îndrăgostesti de cine trebuie?

Dacă ar fi putut să se îndrăgostească de Julian Wright, ce simplă şi frumoasă ar fi fost viaţa. Ar fi rămas la Londra, s-ar fi măritat cu el şi l-ar fi ajutat în cariera lui. Poate ar fi scos un avocat de succes din el. Păcat, se gândi ea, că nu te îndrăgostesti de cel de care îţi place. Poate tocmai pentru că îţi place, nu te îndrăgostesti de el. Cine a inventat dragostea a avut un blestemat simţ al umorului!

Scena cu Simon o obosise. Ar fi vrut să meargă în camera ei. Nu mai avea chef să danseze, dar înainte să poată scăpa, Harry apăru şi o invită la dans.

— Ce crezi despre noii mei parteneri, domnii Jacob şi Smyth? întrebă el.

— Nu-i cunosc prea bine, se feri ea.

— Sunt cam grosolani, comentă el, dar sunt băieţi de treabă. L-am cunoscut pe Smyth acum câţiva ani în Anglia. Am corespondat cu el în mod regulat şi atunci când mi-am pierdut slujba le-am scris şi mi-au spus să vin aici.

— Nu înţeleg cum m-ai angajat secretară în aceste circumstanţe, spuse ea.

— E în regulă, spuse el încrezut. Nu se supără că sunt propriul meu şef.

Din ce aflase, ştia că se supăraseră, dar nu-i spuse.

— În plus, adăugă el în timp ce dansau, nu vreau să pierd legătura cu tine, Cherry.

Se îndepărtă puţin. Prezenţa lui îi făcea greaţă. El observă mişcarea şi spuse:

— Ştiu că nu eşti îndrăgostită de mine, Cherry, dar într-o zi poate că lucrurile se vor schimba.

— S-o crezi tu! exclamă ea.

— Da, într-o zi voi fi unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe insula aceasta. Aşteaptă. Îţi voi oferi tot ce-ţi doreşti. Zâmbi şi continuă: voi putea chiar să-ţi ofer hotelul acesta, ca să fie casa ta.

— Nu fi ridicol!

— Nu sunt ridicol, spuse el sălbatic. Îţi jur că, într-o lună, laudele mele se vor adeveri.

Îşi dădu seama că el băuse. Erau cuvintele lui rezultatul alcoolului, sau avea ceva în minte?

— Când vei începe să lucrezi pentru mine? întrebă el brusc, ca şi cum ar fi regretat că spusese prea multe.

— Când vrei?

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, spuse el. Ce zici de poimâine?

Fu de acord, dar cu îndoieli. Avea senzaţia că intră într-o încurcătură şi se întrebă dacă se va descurca. Dar o rodea curiozitatea. În caz că afla ceva sigur despre domnul Smyth şi domnul Jacob, ce va face? Va ajuta autorităţile să pună capăt traficului de droguri şi de arme? Merita să riste?

Se bucură că, imediat după dans, se întâlniră cu câţiva oameni pe care-i cunoşteau de pe vapor. Merseră pe pajiste şi băură rom. Discuţia era lejeră siveselă.

La început discuţia o calmă, dar apoi simţi că era neliniştită. Nervii ei erau întinşi la maximum. Nu era doar rezultatul scenei cu Simon, dar simţea un pericol. La început, considerase această insulă tropicală un paradis, dar acum i se părea un paradis sinistru. Chiar şi umbrele aruncate de palmieri şi tufisuri păreau sinistre. Localnicii desculţi, care nu făceau zgomot când mergeau, erau şi ei sinistri.

Îşi dorea ca Nicolas să reapară. Se simţea în siguranţă în prezenţa lui. Dar de ce ea, Cherry O’Shann, căreia rar îi era teamă, s-ar simţi speriată acum? Era prea obosită ca să danseze. Era neliniştită şi singură; nu era deloc fata sigură pe sine, cum îi plăcea să se imagineze.

Nu mai asculta ce vorbeau ceilalţi, tot mai tare din cauza romului. Nu mai era atentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei. Doar aştepta... aştepta...

Trecuse mult de ora unu când Nicolas reapăru. Îl văzu apropiindu-se, cu capul deasupra celorlalţi. Căuta pe cineva. Se ridică şi-i ieşi în întâmpinare.

Era prea obosită ca să mai gândească, sau să se certe cu el când spuse:

— Ce faci aici, Cherry? Trebuia să fii de mult în pat.

— Nu sunt obosită, se apără ea.

O luă de mâini.

— Eşti o prăjiturică încăpăţânată, râse el. Bineînţeles că eşti obosită. Trebuie să te culci.

— Nu vreau să mă culc, Nicolas. Acum el era aici, ţinând-o de mână, râzând.

— Vrei să ne plimbăm înainte să te retragi?

— Da, nu mai vreau să dansez.

O luă de braţ şi ea nu protestă. Porniră spre dealuri.

— Te-ai distrat în seara asta? întrebă el. Îmi cer scuze că n-am stat mai mult cu tine.

Era mai liniştit ca niciodată.

— Aşa şi aşa, spuse ea.

— Ai avut o scenă cu fostul iubit?

— Mă tem că da. M-a întristat.

— Am avut dreptate că încă mai e îndrăgostit de tine?

Oftă.

— Mă tem că da.

— Asta înseamnă că nu-l mai iubeşti?

— Nu. Nu-l mai iubesc pe Simon.

Ştia că rosise şi-i părea bine că era întuneric. Îi părea bine şi că el nu comentă. Dealurile erau mai departe decât crezuseră, dar aerul era proaspăt şi nu voiau să se întoarcă. Treceau pe lângă un pâlc de palmieri când brusc ceva ascuţit şi strălucitor trecu ţiuind prin aer. Trecu pe lângă capul lui Cherry şi se înfipse în trunchiul unui copac.

— Hei! exclamă Nicolas, ce naiba a fost asta?

Se duse la palmier şi Cherry îl urmă. Cu lama strălucitoare şi ascuţită, în copac era înfipt un cuţit cu mâner negru.

Nicolas şi Cherry priviră cuţitul.

— Vreun ticălos a vrut să omoare pe unul dintre noi, spuse Nicolas. A fost aruncat cu intenţie. Aş vrea să pun mâna pe javra care a făcut asta.

O luă spre pâlcul mai îndepărtat de palmieri, dar să cauţi un localnic în întuneric e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân. În plus, probabil că fugise deja.

Cherry aştepta. Privea cuţitul hipnotizată şi-i era teamă. În ciuda frumuseţii sale, Insula Locus era sinistră.

— Ar fi interesant de ştiut dacă a vrut să mă nimerească pe mine sau pe tine, remarcă Nicolas când se întoarse.

Examină cuţitul cu o lanternă. Apoi îl prinse uşor cu batista.

— Îi voi duce să-i ia amprentele, spuse el.

Cherry îl privea surprinsă. Era un nou Nicolas. Hotărât să acţioneze.

— Se pare, Cherry, continuă el, că unul dintre noi are duşmani periculoşi pe această insulă. Sper că mă urmăreau pe mine şi totuşi nu-i aşteptam aşa devreme. Tu, Cherry, ştii pe cineva pe insulă care să vrea să-ţi facă rău?

Nu răspunse. Îşi aminti privirea plină de ură a Ninei. Această privire o făcuse să se teamă.

— Nu, nu ştiu pe nimeni, răspunse ea.

Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi în ochi.

— Eşti sinceră cu mine, Cherry?

Privi în jos.

— Da, cred că da, şi chiar dacă aş avea o slabă bănuială, n-ar fi corect să-ţi dau un nume în circumstanţele date, nu-i aşa?

— Nu-i nevoie să-i spui numele. Cred că ştiu la cine te referi.

Îşi luă mâinile de pe umerii ei.

— Poate că ar fi mai înţelept să pleci de pe insula asta. Cuţitul nu te-a nimerit acum, dar data viitoare nu se ştie. Şi totuşi, aş dori să rămâi.

Cherry râse.

— Nu plec, Nicolas. Încă nu vreau să plec.

— Nu eşti lasă, Cherry. Cred că asta a fost prima ta calitate pe care am admirat-o.

Simţi că rosea. Era stupid c-o bucura admiraţia lui Nicolas.

— Şi la urma urmei, continuă el, poate că-mi era destinat mie. Ne întoarcem la hotel? Să te plimbi la lumina lunii a fost mereu periculos. Dar

pe Insula Locus pare că e periculos în mai multe feluri.

Merseră spre hotel în tăcere. Simţeau că era un pericol serios şi nu le venea să sporovăiască. Lui Nicolas îi era teamă pentru Cherry. Să insiste că ea să plece? Chiar dacă ar fi insistat, se îndoia că va pleca.

Când ajunseră la hotel, balul se terminase. Luminile se stinseseră. Câteva cupluri stăteau încă pe balcon şi nu-i interesau ceilalţi oameni.

Camera lui Cherry era în anexă. Era o clădire fără etaj şi fiecare cameră avea o verandă.

— Voi încuia uşa care dă pe verandă, remarcă el.

— Dar va fi prea cald, protestă ea.

Râse.

— E şi mai cald pe lumea cealaltă, deşi poate că gluma mea e de prost gust. Te superi dacă intru în camera ta o clipă? E cam neobişnuit, dar în unele circumstanţe obiceiurile trebuie lăsate de o parte.

Intră în camera ei după ce aprinse lumina se uită după draperii, în dulapul cu haine şi sub pat.

— Îmi cauţi amantul? întrebă ea zâmbind forţat.

— Îl caut pe amantul care a aruncat cuţitul, spuse el.

Fu satisfăcută că totul era în ordine şi ieşiră pe verandă.

— Cherry! Brusc o luă în braţe. O ţinea strâns ca şi cum ar fi vrut s-o protejeze de toate pericolele din lume. Ai grijă de tine, Cherry scumpă. Nu vreau să păţesti ceva... O trase şi mai aproape. O sărută mult şi sălbatic. Te iubesc, Cherry, sopţi el, apoi plecă.

— Şi eu te iubesc, Nicolas, sopţi ea. Câteva minute mai târziu, când se întoarse în cameră, obrajii îi erau uzi de lacrimi. Dar erau lacrimi de fericire.

CAPITOLUL 6

Dimineaţa următoare Nicolas plecase. Cherry lua micul dejun pe balcon când află. Simon ciocăni la uşă şi traversă camera spre balcon.

— Ai dormit bine, Cherry?

— Destul de bine. Dar de fapt dormise prost. Cu uşa spre verandă închisă, camera se încinsese. Nervii ei erau surescitaţi şi se gândea mereu la evenimentele ciudate de seara trecută. Când adormi, visă un coşmar. Se făcea că mergea prin pădure, la început părea o pădure din Anglia, dar, treptat, observă şi altceva. Arborii deveneau exotici şi pământul mirosea neplăcut. Deşi începuse să se plimbe ziua, observă că în pădure să făcea repede întuneric. Începu să alerge, nu ştia exact de ce, dar fugea ca şi cum viaţa i-ar fi fost în pericol. Apoi, epuizată, se opri şi se sprijini de trunchiul unui copac, răsuflând greu. Brusc, simţi că nu era singură.

Se întoarse să plece mai departe, dar două mâini maronii ieşiră de după copac, o prinseră de gât şi o strangulară.

Încercă să ţipe, dar nu ieşi niciun sunet. Încercă să se elibereze, dar parcă nu mai avea putere. Apoi, brusc, când era gata să-şi piardă cunoştinţa, mâinile de pe gâtul ei slăbiră strânsoarea. Cineva îl trântise pe atacator la pământ. Crezuse că era un localnic, dar când văzu faţa lui Harry Brown fugi îngrozită, strigând: „Nicolas, Nicolas!”

Se trezi strigând tare: „Nicolas! Nicolas!”

Simon stătea în faţa ei sprijinit de balustradă, fumând o ţigară, privind-o cum stătea la o măsuţă şi îşi bea cafeaua. Părul lui era blond în lumina soarelui, iar ochii albaştri.

— Uite ce e, Cherry, spuse el, voi intra direct în subiect. Ce ştii despre Fitzgerald?

— Am venit aici ca secretară a lui.

— De aceea vreau să vorbesc despre el.

— Ce e cu Nicolas? întrebă ea. Inima i se strânse.

Aruncă ţigara peste balustradă şi-şi aprinse alta.

— Eşti prietenă bună cu el?

Nu ştia ce să răspundă. Îl iubea pe Nicolas, dar era prietenă bună cu el?

îl iubea fără să ştie nimic despre el, fără să-l înţeleagă, câteodată fără să aibă încredere în el. Era o dragoste ciudată, cum nu-şi imaginase că va simţi pentru cineva. Nu era ca dragostea mai veche pentru Simon. Îl iubise, având încredere în el şi înţelegându-l. Dar dragostea ei pentru Nicolas era mai sălbatică, mai înspăimântătoare şi câteodată o umilea.

— Nu ştiu dacă sunt sau nu prietenă bună cu el, murmură ea.

Oftă uşurat.

— Atunci mi-e mai uşor să discut cu tine. Îl suspectez puţin... A fost un furt aici la hotel, noaptea trecută. Doamnei

Patrick Morrison, o văduvă americană bogată, i s-au furat bijuteriile, şi domnul Fitzgerald a plecat cu tot bagajul la şase dimineaţa.

— Nu poţi crede asta!

— Bineînţeles, s-ar putea să nu fie nicio legătură. Vreau să-mi spui ce ştii despre domnul Fitzgerald.

Tăcu mult timp. Mâna cu care ţinea ceasca de cafea tremura atât de tare încât puse ceasca jos. Dacă ar fi putut crede că nu era nicio legătură! Dacă ar fi putut uita noaptea de pe vas când îl găsise pe Nicolas cu colierul de diamante al lui Peggy Norman. Dacă ar fi putut să uite că-l bănuise că era escrocul Nicholas Freeman. Noaptea trecută o ţinuse în braţe, o sărutase, îi spusese c-o iubea. Apoi se pare că furase bijuteriile unei americane! Cum a putut face asta dacă o iubea?

— Cât timp ai fost secretara lui, ai aflat ceva despre el care să te facă să crezi că nu e cine pretinde a fi? întrebă Simon.

Îşi găsi cu greu vocea. Se auzi spunând:

— Nimic, Simon. Sunt sigură că faci o mare greşeală. Domnul Fitzgerald mi-a spus noaptea trecută că trebuia să plece devreme. Avea o treabă importantă pe celălalt capăt al insulei. Se va întoarce cam peste o zi. Ar fi ridicol să-l suspectezi de hoţie.

Simon îşi trecu o mână prin părul blond şi oftă.

— Cum se pare că-l cunoşti, te voi crede pe cuvânt. Şi dacă ţi-a spus aseară că va pleca dimineaţa devreme, presupun că nu mai trebuie să-l suspectez. Un furt e o reclamă proastă pentru un hotel, şi această doamnă Morrison a venit aici în fiecare an. Se cazează mereu într-un apartament

foarte scump şi de obicei îşi aduce şi prietenii. Am concediat câţiva angajaţi pentru că au fost insolenţi. Vreunul dintre ei trebuie să fie de vină, şi totuşi... A furat cu pricepere. Când fură vreun localnic, lasă urme. Dar poliţia n-a reuşit să găsească niciun indiciu până acum.

— Ai spus ceva poliţistilor despre faptul că domnul Fitzgerald a părăsit hotelul? întrebă ea.

— Nu, am vrut să discut cu tine întâi. Şi cum garantezi pentru el, nu mă voi mai gândi la această coincidenţă.

Se relaxă. Îi înţepenise coloana de încordare.

— Ţi-am adus o scrisoare.

Inima îi bătu cu putere şi speranţă. Poate că scrisoarea era de la Nicolas, explicând de ce plecase. Dar o clipă mai târziu fu decepţionată. Scrisoarea venise par avion şi era de la Julian Wright, scrisă la câteva zile de la plecarea ei.

Simon privi scrisoarea şi spuse gelos:

— E de la cel pentru care ai renunţat la mine?

— Nu. E de la domnul Wright, fostul meu şef.

— Mă bucur. Vru să plece, dar se întoarse şi spuse: Sper că nu eşti supărată pe mine pentru noaptea trecută?

— De ce să fiu supărată pe tine, Simon?

— N-am putut să mă abţin. Încă ţin la tine, Cherry. Poate mai târziu lucrurile se vor schimba.

Plecă. Cherry rămase nemişcată mult timp după aceea, privind uşa care se închisese după el. Dar nu se gândea la Simon. Se gândea la Nicolas. Era el hoţul? Dacă nu, de ce plecase brusc? Fără să-i explice nimic. Şi doar noaptea trecută o ţinuse în braţe şi-i spusese c-o iubeşte. Ştia că atunci când iubeşti un bărbat, trebuie să ai încredere în el. Dar când începea să aibă încredere în el, când reusea să-şi uite suspiciunile, se întâmpla aşa ceva.

— Trebuie să fi lăsat un mesaj, se gândi ea. Sună şi-i ceru cameristului să se ducă să întrebe la recepţie dacă avea vreun mesaj, dar câteva clipe mai târziu acesta se întoarse şi spuse că nu era niciun mesaj pentru ea.

— Mulţumesc, spuse Cherry cu scrisoarea nedeschisă în mână. Nici

măcar nu-i venea să plângă.

Se spune că trebuie să ai încredere absolută într-un bărbat când îl iubeşti, dar pe Nicolas îl iubea fără să aibă încredere în el. Îşi dădea seama că multe lucruri pe care le citeşti în cărţi despre dragoste nu erau adevărate. Dragostea nu provine din simpatie, înţelegere, prietenie, cel puţin nu dragostea pe care o simţea ea pentru Nicolas. Dragostea apare violent, fie că doreşti sau nu. Îţi distruge simţul proporţiei şi îţi ia totul, şi nu-ţi dă decât dorinţa de a fi cu bărbatul iubit şi să faci ce vrea el.

Începu să se îndoiască dacă prietenia avea ceva de-a face cu dragostea. De exemplu Dante şi Beatrice. Nu erau prieteni, n-o văzuse decât o dată în viaţă. Puteai spune că dragostea dintre Antoniu şi Cleopatra provenise din prietenie şi înţelegere? Mai dregabă din antagonism, chiar ură. Aproape că-l ura pe Nicolas, câteodată. Dar ştia că dacă va reapărea, îl va iubi intens. Nu-i păsa ce făcuse, i-ar fi iertat orice dacă ar fi spus: „Te iubesc, Cherry”, cum spusese noaptea trecută.

Deschise scrisoarea de la Julian. Deşi îi dictase multe scrisori, aceasta era prima scrisoare pe care o primea de la el. Şi-l imagină cu trăsăturile lui fine, cu fruntea înaltă de intelectual, cu părul blond deschis şi ochii lui blânzi. Îşi aminti de prima seară când o invitase la cină, când îi spusese că pleacă. Cât o uimise schimbarea lui! înainte îl crezuse plicticos şi pedant, dar în acea seară descoperise că nu era aşa. Deveniseră prieteni buni în scurtul timp dinainte de plecare. Îi plăcea de el dar era departe de a-l iubi. Dar n-ar fi fost mai fericită să se mărite cu un bărbat pe care doar îl plăcea? Dragostea îţi aduce extazul, dar şi suferinţa.

Scrisoarea de la Julien i se potrivea. Începea cu detalii de la birou de când plecase, dar pe parcurs, scrisoarea devenea mai intimă. Era plină de umor şi de o sfială fermecătoare.

„Încerc ca o omidă să ies din crisalidă, scria el. Crisalida biroului de avocatură. Învăţ din nou, dar de data asta la şcoala vieţii. Învăţ să fiu raţional ca atunci când te vei întoarce să nu te plictisesc. Ştii că iau lecţii de dans? Şi mai de mult consideram că dansul e ocupaţia celor slabi de minte! Ai râde dacă ţi-aş povesti ce greu e să fiu vesel şi să mă bucur de viaţă. Mai greu decât să studiez cărţi de drept. Dar bănuiesc că atunci

când voi învăţa secretul vieţii, mă voi bucura imens. Mă voi bucura când te vei întorce. Când te întorci, draga mea? Ai plecat doar de patru zile şi pare un secol. Nu-mi place noua mea secretară. Îmi vine să arunc cu cărţi după ea când intră în cameră, deşi e o fată simpatică. Nu vreau s-o văd, mi-e dor de tine. Şi totuşi n-aş vrea să mai lucrezi aici. Te vreau acasă la mine. Vrei să te întorci şi să te măriţi cu mine, Cherry? Sau dacă preferi, telegrafiază-mi şi vin acolo să ne căsătorim şi apoi te aduc înapoi. Ne-am putea petrece luna de miere în Indiile de Vest. N-am avut nicio vacanţă lungă în viaţa mea. Gândul acesta aproape că mă sperie. Dar pentru tine, dragă Cherry, risc orice".

Scrisoarea continua pe acelaşi ton. Zâmbea cu tandreţe când o citea. Ce simplă ar fi viaţa dacă ar putea să-i telegrafieze să vină s-o ia. Se întreba dacă va face asta. Ar fi putut fi prieteni foarte buni. Şi cine ştie, poate că e cel mai bun fundament pentru o căsătorie. Se săturase de dragoste. Dragostea chinuitoare îi adusese doar dezamăgiri.

Ziua fu chinuitoare. Încercă să ia parte la viaţa veselă de la hotel. După-amiază merse cu un grup într-o excursie şi vizitară o pesteră celebră. În timpul călătoriei, un tânăr american avu grijă de ea şi mai târziu când se întoarseră la hotel, luară ceaiul împreună.

Dar nu se putu relaxa. Era încordată. Când sosea o maşină în faţa hotelului, nu mai asculta conversaţia, se apleca şi privea cu speranţă la cine cobora din maşină. Şi dacă bărbatul era înalt şi suplu, inima începea să-i bată cu putere. Dar Nicolas nu sosea. O părăsise. Poate glumise când îi spusese c-o iubea.

Tânărul american îi spuse că va avea loc un scăldat la lumina lunii. Voia să vină şi ea. Spuse că va veni, nu că şi-ar fi dorit asta, dar îşi spunea că trebuia să facă ceva ca să iasă din disperarea ei. Niciun bărbat din lume nu merita să fie disperată pentru el, se gândi ea mânioasă.

În timp ce se îmbrăca pentru cină în seara aceea, se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră.

Uşa se deschise şi apăru Nina care închise repede uşa şi se sprijini de ea, răsuflând repede. Era nervoasă. Ochii ei mari erau măriţi şi vocea îi era

aspră.

— I-ai spus lui Simon adevărul noaptea trecută? întrebă ea. Vreau să ştiu.

Cherry era la oglindă. Când intră Nina, se întoarse spre uşă. Când o văzu, păli, mai mult de mânie decât de teamă, şi se priviră cu ostilitate.

— Nu, nu i-am spus adevărul, răspunse ea. Dar nu pentru tine, Nina, de dragul lui Simon. Nu e plăcut pentru un bărbat să ştie că soţia lui e o mincinoasă.

— Cum îndrăzneşti!

— Nu e adevărul? întrebă Cherry. Ai sosit aici pretinzând că-mi eşti prietenă şi totuşi i-ai spus lui Simon că ţi-am cerut să-i transmiţi că sunt îndrăgostită de altcineva.

— De unde ştii?

— Simon mi-a povestit aseară.

Nina o privi cu ură.

— Vrei să spui că ţi-a povestit asta şi tu nu i-ai spus adevărul? întrebă ea. Nu te cred. Dacă îmi spui adevărul, de ce se poartă Simon aşa cu mine? Nu mi-a vorbit şi a refuzat să doarmă în cameră cu mine. N-am dormit toată noaptea. Nu puteam să suport că Simon era atât de aproape de mine, şi totuşi atât de departe. Nu ştii cât de mult îl iubesc pe Simon, n-ai de unde şti. Vocea ei era isterică.

Lui Cherry îi păru rău pentru ea. Orice vină ar fi avut, oricât de trădătoare era, era evident că-l iubea pe Simon. Era o dragoste ciudată, posesivă.

— Dacă nu mă crezi, nu mai am nimic de adăugat, spuse Cherry. Se întoarse spre oglindă, considerând discuţia încheiată.

Nina îşi recăpătase controlul. Respiraţia şi mâinile încleştate i se relaxară.

— Şi de ce nu i-ai spus? întrebă ea. Nu de asta ai venit aici? Să te răzbuni pe mine şi să-l recapeţi pe Simon?

Cherry nu-i răspunse. Se duse la fereastră şi trase draperiile. Da, venise să se răzbune pe Nina şi Simon, dar acum... îşi pierduse dorinţa de răzbunare, răzbunarea nu mai avea sens.

— Da, de asta am venit, dar acum... M-am răzgândit.

— Vrei să spui că nu vei interveni între mine şi Simon? întrebă Nina.

— Nu.

— Atunci, vei pleca? întrebă Nina.

Cherry se întoarse spre ea.

— Bineînţeles că nu. De ce as pleca?

— Dar dacă ai renunţat la răzbunare, ce te mai ţine aici?

Cherry nu-i răspunse imediat. Se aşeză pe braţul unui fotoliu. Lumina lămpii cădea pe părul ei roşcat şi-i sublinia curbele trupului tânăr. Probabil că n-o mai ţinea nimic aici. Nicolas îi spusese c-o iubea, dar plecase şi o părăsise. De asemenea, probabil că luase bijuteriile doamnei Morrison cu el! îi era ruşine că iubea un astfel de bărbat! Era atrăgător, nimeni nu putea nega, dar probabil nu era prima fată din viaţa lui. Îi spusese c-o iubea, dar n-o ceruse de soţie. Oricum, nu s-ar fi măritat cu el.

— Plec de la hotel, îi spuse Ninei. Oricum, e prea scump pentru mine. În plus, trebuie să-mi găsesc locuinţă lângă serviciu.

Da, spuse Nina. Vei lucra pentru Jacob şi Smyth, nu-i aşa? Ochii îi luciră de satisfacţie.

Petrecerea din seara aceea fu un fiasco. Pe Cherry n-o atrăgea veselia. Avu o companie plăcută, o cină perfectă, o călătorie cu maşina prin noapte către un lac în cealaltă parte a insulei. Cherry stătea cu tânărul american, Hank Richards, care o admira deschis. Un băiat drăguţ, se gândi ea, dar îşi dădu seama că era departe de a-l iubi. Oare toată viaţa va fi în compania bărbaţilor de care doar îi plăcea?

— Eşti tăcută, Cherry. E vreo problemă? întrebă el.

— Nu, Hank. Poate sunt puţin obosită.

O scuză răsuflată. Se întreba dacă o va crede. Obosită... Mereu spui că eşti obosită, când inima ta tânjeste după cineva care nu e aici. Şi eşti crezută, sau se preface că te crede. Poate că nu-i pasă destul.

— Da, pari obosită, spuse Hank. Sprijină-te de umărul meu. Te vei înviora când vei intra în apă. N-ai idee ce minunat e să te scalzi noaptea aici.

Ajunseră la lac, o mică lagună albastru închis sub lumina lunii. Apa era

caldă, pe mal erau palmieri şi se auzeau valurile spărgându-se pe ţărm. Era o atmosferă romantică. Cherry îşi aminti cum visase în micul birou de avocatură la o seară ca asta, dar acum n-o mai atrăgea. Ura lumina argintie a lunii, care mângâia apele adormite, ura aerul cald al nopţii şi stelele strălucitoare. Ura tot ce-i sugera romantism.

La întoarcere, Hank fu vesel.

Un bărbat trebuie să te iubească mult ca să-ţi respecte tristeţea, se gândi ea. Râsul îl cucereste mai uşor.

Când se întoarse la hotel, îl întâlni pe Simon în hol. Se ridică de la măsuţa la care bea şi veni spre ea.

— Cherry, unde ai fost, te-am căutat prin tot hotelul.

— Am fost la scăldat, spuse ea. Simon, cred că mă voi culca acum. Sunt foarte obosită.

— Trebuie să vorbim întâi. Vino în grădină.

Nu.

Nu mai putea suporta o scenă cu Simon, ca noaptea trecută. Nervii ei nu mai rezistau. În plus, cum nu-l mai iubea, nu era cinstit pentru niciunul dintre ei.

— Sper că ai încredere în mine, spuse el amar.

— Nu e vorba de asta Simon, dar... Nu vreau să merg în grădină.

— Măcar vino pe balcon, să bem ceva. Am nevoie să discut cu tine, Cherry.

Părea disperat.

— Bine, Simon, dar nu stăm mult. Chiar sunt obosită.

Simon o luă înainte spre balcon.

Se opri într-un colţ izolat şi comandă de la chelnerul negru două cocteiluri.

— A fost o zi grea, remarcă el. Întâi bijuteriile furate, apoi jumătate dintre angajaţii localnici şi-au dat demisia, iar seara chiar şi tu m-ai părăsit. Încercă să zâmbească, dar rezultatul fu jalnic.

— Cum adică jumătate dintre angajaţii localnici şi-au dat demisia? întrebă ea.

— Nu ştiu mai multe decât tine. Dar şeful de personal mi-a spus că

jumătate dintre angajaţi ne-au părăsit. Erau insolenţi, chiar au ameninţat. Se coace ceva, e ca şi cum ar mocni un foc. Presupun că n-ai fost amestecată vreodată într-o rebeliune a localnicilor. Nu e plăcut deloc.

— Sper că nu se va întâmpla aici, spuse Cherry.

Simon era încruntat şi bătea cu degetele în masă.

— Se aud zvonuri, spuse el, şi mi-aş dori să ştiu ce să fac. Dacă se întâmplă ceva, simt că toţi turistii de aici sunt responsabilitatea mea. Mă simt precum căpitanul unui vas. Hotelul e vasul meu. Dacă e vreun pericol, ar trebui să-i sfătuiesc să plece cât timp mai pot. Dar dacă nu e niciun pericol, ar fi o prostie s-o fac. M-aş face de râs şi hotelul ar pierde bani. Aş vrea să aflu cine e în spatele acestei afaceri, cine dă localnicilor arme şi muniţie. Oficialităţile insulei sunt leneşe şi indolente, dar dacă le-aş spune ceva clar, poate că ar acţiona.

Cherry îi atinse mâna. Deşi nu-l mai iubea, îi era drag.

— Dacă te-aş putea ajuta cu ceva, Simon.

Îi prinse mâna şi i-o ţinu strâns, încât o duru.

— Mă poţi ajuta, Cherry, stând cumine, fiind prietenă cu mine, chiar dacă nu mă poţi iubi. Nu ştii ce înseamnă pentru mine să te revăd. De când ai rupt logodna parcă sunt pe o lume străină. N-am încredere în nimeni, n-am cui să mă destăinui, cum obişnuiam să vorbim. Oamenii iau dragostea în derâdere. Spun că alte lucruri sunt mai importante, dar cred că a trăi fără dragoste e ca şi cum ai citi o carte într-o limbă necunoscută. Cuvintele nu au niciun sens.

Peisajul era superb, soare, flori tropicale, marea verdealbăstruie, totuşi se simţea ca într-o lemniţă medievală întunecată.

— Şi tu simţi la fel? sopţi el, aplecându-se peste măsuţă. Cherry, nu se poate ca într-o zi, noi doi... nu pot crede că trebuie să-mi trăiesc restul vieţii fără tine. Înainte să vii, mă resemnasem, dar acum...

— N-am făcut bine că am venit, exclamă ea. Voi pleca.

— Nu, Cherry. Vocea lui era disperată. Chiar dacă nu mă poţi iubi, stai cu mine un timp. Sunt atâtea lucruri care mă îngrijorează. Dacă pleci, mă voi simţi foarte singur... atât de singur încât n-aş mai avea pentru ce să mai trăiesc.

Cherry stătea liniştită cu mâinile în poală. Îşi dori din nou să nu fi venit pe Insula Locus.

— Simon, dacă rămân, te vei purta frumos cu Nina?

Îi fusese greu să spună asta. Nu e uşor să iei partea cuiva care te-a trădat.

— Voi încerca, spuse el. Numai pentru că mi-o ceri tu. Măcar dacă s-ar mulţumi cu faptul că mă port frumos cu ea.

Nu răspunse. Ştia ce voia el să spună. Nina dorea dragoste. Totuşi, nu era vina lui Simon că n-o putea iubi.

Cherry se ridică în picioare.

— Acum trebuie să merg la culcare, Simon.

— Te conduc, murmură el.

Străbătură grădina în tăcere. Aerul era parfumat.

— Ai mai auzit ceva de Fitzgerald? o întrebă el brusc.

— Nu. De ce? întrebă ea tresărind.

— Nu-mi pot scoate din minte că are ceva de-a face cu furtul bijuteriilor doamnei Morrison. Ştiu că nu-ţi face plăcere să auzi asta, fiind prietenă cu el, dar a plecat în împrejurări dubioase. În plus, n-a spus unde pleacă şi a fost căutat astăzi de trei ori. Cred că o dată de şeful poliţiei.

Cherry nu spuse nimic, dar inima i se strânse. Cum putea să mai creadă în Nicolas după aceste probe? În plus, crezuse vreodată cu adevărat în el? Cum ar fi putut, după ce-l găsise cu colierul lui Peggy Norman?

M-am purtat ca o proastă sentimentală, se gândi ea. Trebuie să-l uit.

— Dacă dai de el, spune-i să mă caute, spuse Simon. Vreau să-i pun câteva întrebări.

Râse forţat. Stăteau amândoi pe micul balcon din faţa dormitorului ei.

— Dar e ridicol să-l suspectezi de hoţie, spuse ea. Dacă l-ai cunoaşte cum îl cunosc eu, ai şti că nici nu se pune problema.

— Totuşi aş vrea să-l văd. Noapte bună, Cherry.

O clipă, crezu că o va săruta şi se trase înapoi. Simon observă şi spuse:

— Nu te teme Cherry. Nu te-aş săruta cu forţa. Mai bine îmi amintesc de vremurile bune când mă lăsai să te sărut. Poate că într-o zi mă vei săruta din nou. Sper, draga mea.

Se întoarse şi plecă.

Oftând, ea se îndreptă spre camera ei şi deschise uşa... Camera era întunecată, dar luna o lumina. Se îndreptă spre întrerupător, dar se opri şi ţipă.

— Ce e, Cherry? întrebă Nicolas. De ce ţipi? Doar nu vrei să ştie toată lumea că sunt în dormitorul tău.

Nicolas se ridică din fotoliu, zâmbind. În semiîntuneric părea şi mai înalt, ca şi cum ar fi fost un spectru.

Cherry îşi ţinu respiraţia şi-l privi uimită.

— Nicolas, spuse ea cu voce slabă.

— Aşa e. Am vreun motiv să nu fiu aici?

Bineînţeles că motive erau, dar nu-i veneau în minte decât lucruri banale.

— Ce faci în camera mea? întrebă ea.

— Voiam să-ţi vorbesc, de fapt, să te văd, Cherry, scumpa mea. O prinse de mâini şi o trase spre el. Voiam foarte mult să te văd, spuse el cu voce tandră. De aceea m-am întoars în noaptea asta. Am riscat totul să te văd, să te sărut din nou.

Aşa ar fi făcut, dar ea se trase înapoi. Trebuie să mă controlez, se gândi în panică. Nu pot să-l las să râdă de mine ca noaptea trecută. Trebuie să aflu despre furt.

Dar era atât de greu! El stătea în lumina lunii, atât de aproape de ea, o ţinea de mâini, vocea lui era joasă şi vibrantă... făcu un efort să fie calmă şi spuse:

— Dacă voiai să mă vezi, de ce n-ai venit în holul hotelului? De ce ai intrat neinvitat în dormitorul meu?

— Am intrat neinvitat! o întrerupse el. Dragă Cherry, uşa era descuiată! Vorbeşti ca eroina unei piese melodramatice. Vreau să vorbesc cu tine şi locul acesta e destul de bun pentru acest lucru.

— Dar e dormitorul meu, insistă ea.

Îi zâmbi şi spuse:

— Prostuţă mică, nu înţeleg cum un pat în cameră face lucrurile diferite. În plus, nu mai e la modă. Majoritatea femeilor primesc bărbaţii în

dormitoarele lor şi deşi patul e o canapea, tot pat e. Nu te-am căutat în hol, deoarece am un motiv întemeiat să nu se ştie că m-am întors la hotel.

— Cred că ştiu motivul tău, spuse ea. Doamnei Morrison, o turistă americană, i s-au furat bijuteriile noapte atrecută.

— Da? exclamă Nicolas socat. A avut ghinion, nu-i aşa?

— Cred că furtul bijuteriilor doamnei Morrison are legătură cu faptul că nu vrei să fii văzut în hotel, nu-i aşa? întrebă ea.

Nicolas tăcu. Se priviră. Faţa lui Nicolas era în umbră şi ea încercă să ghicească la ce se gândea. Acum îi era teamă. Umilită, ar fi dat orice să nu fi spus asta.

— Aşadar, crezi că am furat bijuteriile doamnei Morrison?

Cu lacrimi în ochi, ea spuse:

— Ce altceva să cred, Nicolas? Ai plecat devreme, fără să dai explicaţii, şi acum nu vrei să fii văzut.

Se lăsă tăcerea.

— O femeie care nu crede în bărbatul pe care-l iubeşte nu valorează prea mult, nu-i aşa? remarcă el.

Se duse spre întrerupător.

— Să aprindem lumina, spuse el. Mi-am pierdut atracţia pentru lumina lunii. În noaptea asta eu am fost prostul, Cherry. Dar poate că un mascul îndrăgostit e mereu prost. Orice ar spune lumea, femeile sunt practice şi bărbaţii romantici. Am riscat mult în noaptea asta ca să te văd şi în locul braţelor care vor să mă îmbrăţiseze găsesc acuzaţii. Tu, care trebuia să fii prima care să mă apere, mă acuzi. Şi nu te bazezi decât pe o coincidenţă.

Acum era înspăimântată. Încercă să vorbească de două ori, până să-şi găsească vocea.

— Dar nu te acuz, Nicolas, cel puţin nu în public. Când Simon a sugerat că ai putea avea legătură cu furtul, am negat vehement. Am negat din nou în seara asta... pe balcon. Nu m-ai auzit?

O privi cu faţa tristă. Ochii lui cenuşii nu mai râdeau.

— Dar crezi că eu am făcut-o, spuse el. Asta contează. Nu vreau să iubesc o femeie care-şi pierde credinţa în mine atât de uşor. Adio, Chery. Scurta noastră poveste de dragoste a fost distractivă. E păcat să ne

despărţim aşa, dar viaţa e ciudată. Probabil că vede de noi amândoi. Îi întinse mâna.

Deoarece era prea socată pentru a face altceva, îi întinse mâna în mod mecanic şi el i-o strânse serios. Dar când să plece, nu-i mai dădu drumul, lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Nicolas, te rog nu pleca aşa, îl rugă ea. Nu trebuia să te acuz.

— Dacă o gândeai, bineînţeles că trebuia s-o spui, spuse el grav. Nu vreau să mă iubeşti dacă tu crezi că sunt un hoţ. Îşi trase mâna dintr-a ei.

— Noapte bună din nou, Cherry. Sper să ai succes în noua ta slujbă. Sper să ai succes toată viaţa.

Succes, da, dar ce e succesul fără dragoste? se gândi ea disperată. Succesul era ca un glob strălucitor de pus în brad, delicat, dar gol pe dinăuntru, totuşi arătând frumos lumii exterioare. Nu avea substanţă. Doar un miraj al fericirii.

Nicolas străbătuse camera, deschisese uşa şi ieşise pe balcon.

— Nicolas, strigă ea. Nicolas, nu se poate termina aşa. Nu mai avea niciun pic de orgoliu. Nu mai ai orgoliu când iubeşti sincer.

El se întoarse. În lumina albă a lunii faţa lui era aspră, dar ochii erau tandri.

— Nu poţi să ştii, Cherry. Câteodată, când crezi că ai ajuns la capătul drumului, vezi că era doar o cotitură. Dacă mai târziu vei crede în mine, din toată inima, astfel încât oricât m-ar acuza lumea, vei crede în mine, poate. Se apropie de ea şi-i sărută mâna. Poate, Cherry, nu pot fi sigur.

Se întoarse şi plecă. L-ar fi strigat, dar lacrimile o înecau. Gemând se prăbuşi în fotoliu şi-şi îngropă faţa în mâini. Se simţea ca şi cum fusese biciuită până la sânge. O meritase? Inima ei îi spunea că da. Nu avusese credinţă şi dragostea nu are valoare fără credinţă. Asta îi spusese el. Îi spusese că o femeie fără credinţă nu valorează nimic. Acuzaţia o lovise ca un bici. Nicolas nu mai glumea. Era un tânăr acuzator şi cu vocea metalică. O pedepsise, poate prea brutal, dar cu cât iubeşti mai mult pe cineva, cu atât mai brutal îl pedepsesti.

Nu ştia de cât timp stătea acolo, poate trecuseră minute, poate ore.

— Nu mă vrea, murmură ea. Mă dispreţuieste. Poate că merita să fie

dispreţuită. Tremură şi se ridică din fotoliu.

Stinse lumina şi se întinse pe pat. Lumina lunii intra pe fereastră ca fascicolul unei lanterne. Şi-l imagina pe Nicolas, înalt, suplu, cu ochii râzând, Nicolas pe care-l ştia. Nicolas pe care, cu acuzaţiile ei prostesti, îl gonise pentru totdeauna.

Îşi îngropă faţa în perne. Mâinile ei mici strângeau convulsiv aşternutul. Dacă există Dumnezeu, se gândi ea, Nicolas se va întoarce. Mă va săruta şi va spune că nu contează ce am spus. Încă mă iubeşte.

Dar el nu se întoarse şi când perna fu udă de lacrimi, ea adormi.

CAPITOLUL 7

Când pierzi dragostea, ţi se pare incredibil că viaţa continuă. Soarele străluceşte la fel, ceilalţi oameni vorbesc şi râd fără să le pese de durerea din inima ta.

Cherry se trezi şi privi ziua care era frumoasă. O ura că era atât de frumoasă. Se ridică din pat şi se îmbrăcă.

— Mă voi descurca, îşi spuse ea. Femeile moderne nu se prăbuşesc după niciun bărbat.

Merse în restaurant şi se forţă să ia micul dejun. Dacă flămânzesti, nu-ţi va trece durerea din inimă, se gândi ea, şi sigur asta nu-l va aduce înapoi pe Nicolas.

Înainte să termine, Simon veni şi se aşeză pe un scaun în faţa ei.

— Nina mi-a spus că pleci astăzi, e adevărat?

— Da, încep lucrul pentru Harry Brown mâine.

Simon se încruntă.

— Nu-mi place. Aş vrea să te împiedic să lucrezi pentru firma aceea, Cherry, spuse el râzând forţat.

— Prostii, Simon. Sunt perfect capabillă să-mi port singură de grijă.

— Greşeşti, spuse el. Nicio femeie nu-şi poate purta singură de grijă când se amestecă printre ticălosi.

— Dacă nu-mi va place, voi pleca. Dar sunt hotărâtă să încerc.

El tăcu. Luă un fruct din bol, dar nu-l mâncă. Îl învârtea în mână.

— Chiar dacă vei lucra pentru ei, m-aş simţi mai bine dacă ai rămâne la hotel, spuse el în cele din urmă.

— Dar Simon, poate crezi că sunt milionară. Nu-mi pot permite.

— Nu trebuie să plăteşti, Cherry.

— Doar n-o să stau pe spinarea ta?

Simon zâmbi, şi o clipă îl văzu cum îl ştia.

— Nu ar fi pe spinarea mea, ci a companiei.

— Totuşi, nu pot, spuse ea. În plus, nu cred că e o idee prea bună să stau sub acelaşi acoperiş cu Nina.

Faţa lui se înnegură. Vru să spună ceva, dar se opri.

— Poate că ai dreptate. Îi prinse mâna pe sub masă. Îmi permiţi să te mai văd, oriunde te-ai duce?

— Bineînţeles, zâmbi ea. Atâta timp cât înţelegi că putem fi doar prieteni.

— Se pare că trebuie să înţeleg asta.

Privi în farfurie.

— Mă tem că da, Simon.

— Bine, Cherry, fac orice pentru tine. Şi dacă-mi ceri să fim amici, mă voi conforma.

— Eşti drăguţ, Simon. Îi plăcea de Simon şi se bucura că vor fi prieteni. Se gândea că dacă nu mai rămâne nimic în urma dragostei, devii cinic.

— Dacă vrei să te cazezi în Princeton, îţi voi da adresa unei prietene de-a mea. E soţia unui medic. Are trei copii de crescut, iar medicul e cam beţiv, dar nu e un om rău. Va fi bucuroasă să aibă bani în plus, iar tu vei fi în siguranţă acolo.

Cherry îi mulţumi şi mai târziu plecă într-un taxi să discute cu soţia medicului, doamna Sampson.

Doamna Sampson locuia la câteva minute de mers pe jos în afara Princetonului, într-o casă mare şi dărăpănată. Mai demult, înainte să fie înfiinţat oraşul Princeton, probabil găzduise un cultivator bogat de nuci de cocos sau banane. În ciuda porţii rablagite şi a vopselei care se scorojea pe pereţii exteriori, simţea că această casă prinsese zile mai bune. Zile în care sala de dans, pe care doamna Sampson o folosea acum drept cameră pentru copii, fusese plină de doamne în rochii frumoase şi domni chipesi. Atunci, o armată de servitori negri lustruiseră podeaua încât îţi puteai vedea chipul în ea. Canapele comode şi sezlonguri stătuseră în locul mobilei din nuiele pe care doamna Sampson o importanse din Jamaica.

— Mă tem că această casă e cam neîngrijită, se scuză ea zâmbind, dar ce poţi face cu trei copii şi doar cu o servitoare?

Era o femeie slabă, trecută, care arăta ca şi cum soarele îi uzase nu numai aspectul, dar şi personalitatea.

— Eşti nou-venită, nu-i aşa, o întrebă pe Cherry. Cum ţi se pare aici?

— Cred că e un loc romantic, spuse Cherry.

Elsa Sampson râse.

— Romantic! exclamă ea. Da, bănuiesc că aşa îl vezi. La urma urmei, eşti tânără şi de-abia ai venit. Dar mie mi-ar fi plăcut Anglia. Insulele tropicale sunt roamntice doar pentru cei ce-şi permit să fie leneşi. Sunt minunate pentru o vacanţă, dar când trăieşti aici... ca mine, abia ştiind dacă voi avea bani de mâncare pentru copii săptămâna viitoare, trăind în căldură şi praf, fără un servitor în care să pot avea încredere, nu prea e romantic. În plus, e atât de izolată. Toate rudele mele sunt departe. Când eşti tânără nu contează. În nouă cazuri din zece te bucuri că sunt departe. Dar când ai copii de crescut, ar fi mai bine să te ajute rudele.

— Atunci, de ce nu te întorci în Anglia? întrebă Cherry, dar îşi dădu seama că remarca era negândită, chiar crudă. Faţa doamnei Sampson îşi schimbă expresia. În ochii ei albaştri se vedea atâta dor încât Cherry abia o putea privi.

— Măcar dacă s-ar putea. Vocea ei devenise o şoaptă. Dacă aş putea vedea câmpiile verzi ale Angliei, să miros iarba umedă de roua dimineţii. Dacă mi-aş putea trimite copiii la scoli englezesti şi să-i cresc într-o atmosferă sănătoasă. Dar nu e nicio speranţă. Vezi tu, zâmbi ea şi ceva din zâmbetul ei o făcea pe Cherry să vrea să plângă. Poate vei afla dacă vei locui aici. George bea. Nu că l-aş condamna. Trebuie să te apuci de ceva în locul ăsta uitat de Dumnezeu. Dar astfel şi-a pierdut clienţii albi. Are doar clienţi negri şi ei plătesc prost. Totuşi, s-ar putea şi mai rău. Ar putea fi mult mai rău.

Cherry nu-şi putea imagina cum. Elsa Sampson probabil că-i ghicea gândurile după expresia feţei, căci spuse:

— Nu mă crezi, domnisoară O’Shann? Te asigur că aşa e. Când George nu bea, e bun cu mine, are o inimă bună. O cunoştinţă din Anglia s-a oferit să-mi plătească drumul meu şi al copiilor până în Anglia dacă îl părăsesc. Dar nu pot face asta, spuse ea zâmbind. De data asta era un zâmbet tandru. Îmi place mult George.

Se ridică de pe canapea şi merse la semineu. Se făcea că aranjează nişte fotografii pe poliţă, dar mâinile îi tremurau. Cherry simţi că nu mai vorbise aşa cu altă femeie albă de ani de zile.

— Cred, continuă ea, că îl iubesc pe George. Şi cred că puţine femei căsătorite de doisprezece ani pot spune asta. Ştiu că bea, dar unele femei au probleme şi mai mari. Ar fi putut să mă bată sau să mă înşele. Căsătoria nu e o grădină cu trandafiri, deşi la început aşa crezi. Îmi amintesc când m-am îndrăgostit de George şi am aflat de numirea lui aici, credeam că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap! Era administrator de spital, dar a fost dat afară. A început să lucreze pe cont propriu. La început avea clienţi albi, dar treptat i-a pierdut. Nu ştiu de ce îţi spun toate astea. N-am mai vorbit aşa de ani de zile. Dar cred că-mi va place de tine, Cherry.

Îşi zâmbiră, simţind că vor deveni prietene.

În acea după-amiază, Cherry se mută cu tot bagajul în casa Elsei Sampson. Camera care i se dăduse era mare. Nu avea decât un pat, o servantă, o masă şi un scaun, dar era curată şi draperiile de muselină erau apretate.

Seara la cină, îi cunoscu pe cei trei copii ai Elsei şi pe doctorul Sampson. Era un bărbat înalt şi slab, saten cu câteva fire albe şi ochi mari cenuşii şi blânzi. Cherry simţi că atunci când nu bea, îi era ruşine de el. În timpul mesei îi fu milă de el şi înţelese de ce Elsa refuza să-l părăsească.

Cei trei copii erau adorabili. Gertrude era cea mai mare, de opt ani, avea cârlionţi blonzi şi ochi căprui. John, al doilea copil, avea şase ani şi era un băiat bine legat, având ochii Elsei şi zâmbetul atrăgător al tatălui său. Cel mai mic era Paul, de doi ani.

După cină o ajută pe Elsa să culce copiii şi când Elsa încercă să protesteze, remarcă zâmbind:

— Nu, Elsa, eu îţi sunt recunoscătoare. Nici nu ştii ce mult îmi place! Îmi va plăcea să stau aici şi vreau să te ajut. Dacă nu mă laşi, mă voi plictisi.

— Dar ai o slujbă, nu-i aşa?

— Da, dar am timp destul după program.

Elsa era sceptică.

— Am un sentiment că vei găsi curând pe cineva care să aibă grijă de timpul tău liber. Eşti prea drăguţă ca să treci neobservată, mai ales într-un astfel de loc unde sunt puţine femei tinere. Cunoşti bărbaţi aici?

— Nu, n-am pe nimeni.

Tonul ei o făcu pe Elsa s-o privească într-un fel curios, dar nu comentă.

După ce culcară copiii şi închiseră uşa de la camera lor, Elsa remarcă:

— În biletul pe care mi l-a scris Simon, spunea că eşti o veche prietenă de-a lui. L-ai cunoscut în Anglia, înainte să vină aici?

— Da. De fapt, am fost logodiţi.

— Oh! făcu Elsa. O privi pe Cherry observându-i părul roşcat, buzele pline şi roşii, ochii căprui şi un nas cu câţiva pistrui care-i sporeau frumuseţea.

— Nu-mi pot imagina ca un bărbat logodit cu tine că renunţe uşor.

Cherry rosi. Un compliment de la altă femeie e adesea mai jenant decât unul de la un bărbat.

— Ai cunoscut-o şi pe soţia lui în Anglia? reluă Elsa.

— Da, spuse Cherry, am lucrat în acelaşi birou. Vocea i se înăsprise.

— Văd că nici ţie nu-ţi place de ea, remarcă Elsa. De când l-am cunoscut pe Simon, a fost bun prieten cu George, cât şi cu mine. Nu şi soţia lui. Când a descoperit că lui Simon îi plăcea la noi, a făcut tot posibilul să ne discrediteze în faţa lui. Dar cred că face aşa cu toţi cei care-i plac lui. Nu suportă ca el să aibă prieteni. Cred că e geloasă. Câteodată e aproape nebună. Ştii, m-am gândit adesea că Nina e cam dezechilibrată.

Cherry fu socată. Ideea aceasta nu-i trecuse prin cap, dar acum că Elsa o spusese, nu-i mai iesea din minte. Se gândi la asta toată noaptea. Aerul era prea cald ca să poată dormi.

Dacă era adevărat, nu explica ciudăţeniile Ninei? Câteodată părea normală şi logică: dar alte ori era complet nebună.

Cherry se gândi la Elsa şi la problemele ei şi la slujba pe care o va începe mâine. Se gândi la toate, numai să nu se gândească la Nicolas. Nu voia să-şi amintească privirea lui aspră, nici dispreţul din voce când spusese: „O femeie care nu crede în bărbatul pe care-l iubeşte nu valorează mult, nu-i aşa?”

Toată noapea aceste cuvinte îi sunau în urechi. Le va putea uita vreodată? Încercă să-şi spună că avusese motive să-l acuze, dar de fapt îi era ruşine.

***

A doua zi dimineaţa se prezentă la birou la firma Jacob şi Smyth. Era agitaţie pe docul din faţa magaziei. Un vapor sosise şi tocmai descărca marfa. Negrii transpiraţi cărau lăzi grele pe cap.

Vaporul era burduhănos şi alb şi arăta ca o raţă imensă odihnindu-se pe apele albastre.

Cherry se opri şi privi câteva minute. Harry se apropie.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu tine, Cherry? exclamă el. Am fost aseară la hotel să te caut, dar mi-au spus că ai plecat. Nu mi-au dat nicio adresă. Mi-era teamă că nu vei mai apărea dimineaţa.

— M-am mutat în Princeton, spuse ea.

— La cine? întrebă el.

— La doamna Sampson. Soţul ei e medic.

— Trebuia să te consulţi cu mine. Găsisem deja o gazdă pentru tine, la nişte prieteni de-ai mei. De fapt, acolo stau şi eu. Ar fi bine să le explici medicului şi soţiei lui că a fost o greşeală şi să te muţi cu mine.

— Mi-e teamă că nu pot face asta. Îmi place acolo, îmi plac gazdele mele.

Harry îşi vârî mâinile în buzunare şi spuse nervos:

— Nu prea vrei să mă mulţumesti. Şi nu uita că deşi Jacob şi Smyth te plătesc, eu ţi-am găsit slujba asta. Cred că ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

— Ce vrei să spui? Sunt gata să renunţ la slujbă dacă asta vrei.

— La naiba, Cherry, ştii că nu vreau asta. Sunt nebun după tine, altfel crezi că m-aş fi agitat atât? îşi muscă buza de jos, ca şi cum ar fi regretat că spusese prea mult.

— Despre ce e vorba? întrebă ea.

— Nimic, voiam să spun ca să lucrezi la firmă.

Dar vocea lui era nesigură şi-i evita privirea. Se îndepărtau de chei şi se îndreptau spre magazie. Harry nu se uita pe unde mergea. Se ciocni cu un localnic care ducea o ladă, aceasta căzu şi se sparse. Cherry văzu mărgele colorate, dar înainte ca Harry s-o prindă de braţ şi s-o tragă de acolo, văzu un pistol şi-şi aminti ce-i spusese Simon că localnicii primeau arme, deşi importul lor era interzis pe Insula Locus.

— Prostule, murmură el, deşi nu prea are ce să se strice, doar nişte mărgele.

Cherry îşi aminti că mai spusese asta.

— Lada părea destul de grea ca să conţină doar mărgele.

— Mărgelele pot fi grele.

Nu mai spuse nimic. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să tacă. Nu era bine să ştie că bănuia ceva. Dar se decise să afle cu prima ocazie ce era în lăzi. Cum lucra la birou, probabil că nu va fi greu.

Dar următoarele zile avea să afle că era extrem de greu. Nu era lăsată singură nici măcar o clipă. Îşi dădu seama că o supravegheau. Dacă Harry sau unul din partenerii lui nu erau în birou cu ea, inevitabil era un localnic. Şi oricând iesea din birou, avea sentimentul neplăcut că cineva o privea.

Odată, crezându-se singură, vru să intre în magazie, dar înainte să treacă de uşă, apăru un localnic şi-i blocă drumul.

— Doar şefii au voie acolo, domnisoară, spuse el zâmbind forţat. Îmi pare rău.

— Nu e important, spuse ea şi plecă.

Dar asta îi întări hotărârea de a rezolva misterul. Se mira de ce o angajase Harry. Nu avea destul de lucru. Scria scrisori către diferiţi patroni de magazine de pe insulă, spunându-le că sosise transportul de mărgele, dar în rest, nu prea avea ce face. Harry o invita mereu să meargă cu barca sau la scăldat în timpul programului, dar ea refuza mereu.

— La naiba, spunea el, cred că ţi se va părea mai plăcut să mergi cu mine cu barca decât să stai în biroul ăsta îmbâcsit.

— N-am fost angajată să mă plimb cu barca, răspundea ea.

— Ai fost angajată să fii secretara mea, adică să faci ce-ţi spun eu.

— Nu neapărat. Datoriile unei secretare sunt uşor de definit. Nu includ plimbatul cu barca sau scăldatul în timpul orelor de program, cât despre a face ce spui tu, dacă mi-ai spune să sar în craterul unui vulcan activ, chiar şi în timpul orelor de program, aş fi o proastă dacă te-aş asculta.

— Să mergi cu mine cu barca nu se compară cu săritul în craterul unui vulcan.

Cherry îi zâmbi dulce.

— Nu? întrebă ea.

El veni spre biroul la care stătea ea, bătu cu pumnul în el şi spuse:

— Dacă aşa consideri, de ce ai acceptat slujba asta?

Nu ştia ce să-i răspundă. De ce acceptase? Îi displăcuse această slujbă de la început. Probabil că fusese vina lui Nicolas. Voise să-i facă în ciudă. Acum ştia că-l iubea, îl iubise de la început. Şi fiindcă îşi dădea seama, acum că era prea târziu, simţea cum i se strângea inima.

Harry se sprijinea ameninţător de biroul ei, aşteptând să răspundă.

— Voiam o slujbă, trase ea de timp.

— Iar eu te voiam pe tine, Cherry. Cât mă vei mai ţine la distanţă? Mă plictiseşte. Ştiu că un bărbat trebuie să aibă răbdare cu o femeie ca tine, dar am avut destulă. Nu ştiu cât mai pot să rabd.

Nu ştia ce să spună. Îi venea să-şi dea imediat demisia. Dar era hotărâtă să afle ce era în lăzi. Totuşi, nu vedea nimic rău în a ameninţa că-şi dă demisia. Avea sentimentul că n-o va lăsa să plece aşa uşor.

— Dacă mai vorbeşti aşa, domnule Brown, n-am altă alternativă decât să părăsesc firma, spuse ea.

Faţa lui se albi, pumnii i se strânseră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi aşa, Cherry! Nu pot să concep să pleci, să nu te mai văd. Ştiu că nu vrei să faci asta, şi ştii că vreau să-ţi fac pe plac. De ce altceva te-aş fi invitat să vii cu mine cu barca?

— Dacă vrei să-mi faci pe plac, să păstrăm relaţia noastră în termeni strict profesionali, răspunse ea.

El voia să protesteze, dar înclinarea hotărâtă a bărbiei lui Cherry îl descurajă.

— Voi încerca să mă comport bine, dar nu mă chinui prea tare. Măcar ieşi cu mine după program, vrei?

Nu-i răspunse, căci nu mai voia să continue discuţia.

În următoarele zile nu prea-i văzu nici pe domnul Jacob, nici pe domnul Smyth, ceea ce era bine, deoarece îi detesta. Nu numai că erau grosolani, dar aveau ceva dubios. Erau genul de oameni care veniseră la tropice pentru că nu se descurcau acasă. Simţea că nu o suportau şi doar ca să nu se certe cu Harry o tolerau. Şi oriunde ar fi mers, se simţea urmărită.

Era o uşurare când se întorcea seara la familia Sampson, să ia cina cu ei şi s-o ajute pe Elsa cu copii după aceea. Era singurul lucru care-i plăcea din ziua mohorâtă. Elsa îi era recunoscătoare pentru ajutor. Ridurile ei de oboseală începuseră să dispară.

Şi doctorul Sampson părea să facă un efort să se redreseze. Era ca şi cum având o străină în casă îl ajuta să-şi întărească voinţa.

Într-o zi, Elsa îi spuse:

— George a fost minunat în ultimul timp, nu-i aşa? Măcar dacă...

Cherry înţelese şi o prinse de mână.

— Dacă tu crezi că totul e în regulă cu el, sunt sigură că va fi, spuse ea. Cel mai important lucru din lume e să crezi în bărbatul tău. Rosi în timp ce spuse asta. Ce ironie că ea o spunea! Ea, care-şi pierduse bărbatul pentru că nu avusese încredere în el. Îi venea să râdă de situaţie, dar îşi dădu seama că-i dăduseră lacrimile. Nu-l mai văzuse pe Nicolas. Nu era prea probabil că-l va mai vedea vreodată.

Harry veni în vizită în câteva seri după cină. Nu-l putea evita, dar îi explicase situaţia Elsei, care rămânea mereu în cameră.

— Ce e asta? întrebă el într-o seară când îl conducea la uşă. Femeia asta stă cu noi ca o bonă blestemată. Ai zice că eşti o tânără spaniolă sau portugheză, care nu poate fi lăsată singură cu bărbaţii. De ce nu ne lasă singuri?

Cherry zâmbi.

— Nu prea am ce face, murmură ea. La urma urmei, e casa ei.

— Cred că v-aţi înţeles, mormăi el, şi dacă tu crezi că îmi face plăcere să stau pe un scaun două ore făcând conversaţie de salon, te înşeli.

Simon veni de vreo două ori şi Cherry se bucură să-l vadă. Era prietenoasă cu el şi-şi dorea din toată inima ca el să simtă pentru ea doar prietenie. Dar era evident după felul cum îi tremura mâna când i-o ţinea pe a ei şi după lumina din ochii lui când o privea, că încă o iubea.

Elsa observă şi-i spuse lui Cherry:

— Simon încă te mai iubeşte, ai grijă.

— Îmi pare rău pentru Simon.

— Nu-l iubeşti, nu-i aşa? întrebă Elsa.

— Nu. L-am iubit mai demult, dar acum nu-l mai iubesc. Dragostea poate pieri, nu-ţi dai seama de asta până nu te îndrăgostesti de altcineva.

Într-o zi când veni de la birou, ştiu imediat ce intră pe uşă că ceva nu era în regulă. De obicei Elsa o întâmpina voioasă, sau vreun copil se agăţa de ea. Dar în seara aceasta nu se auzea niciun zgomot.

— E cineva acasă? strigă Cherry.

Alergă la etaj în camera copiilor. Cei trei copii stăteau îmbrăţişaţi pe un pat.

— Unde e mămica voastră? întrebă ea.

Gertrude, cea mai mare, spuse:

— Mămica e cu tăticul.

Cherry înţelese.

— Aţi mâncat de seară?

— Nu încă. Mama n-a avut timp.

— Bine, spuse Cherry, vă voi servi eu cina şi apoi vă voi culca. Gertrude, ia cartea cu poze şi citeşte-le fraţilor tăi până e gata masa.

Ieşi din camera copiilor pe coridor. Înainte să ajungă la scări, uşa camerei în care stăteau Elsa şi soţul ei se deschise şi Elsa ieşi. Închise uşa şi se sprijini de ea respirând agiat. Faţa ei era albă. Cele două femei se priviră. Nu era nevoie de cuvinte.

— Îmi pare rău, Elsa.

— Mă tem că nu se simte prea bine. Căldura e de vină. Niciodată n-a suportat bine căldura. Poate mâine îi va trece. Apoi îşi îngropă faţa în palme şi începu să plângă.

— Nu te preface, Elsa, spuse Cherry, luând-o pe după umeri. Înţeleg, şi-mi pare rău.

Elsa suspină.

— Se îndreptase în ultimul timp. Am crezut, m-am rugat să se fi lăsat, dar acum... e mai rău ca niciodată. Când am venit cu copiii de la plimbare, se învârtea în jurul casei. Părea nebun, cred că are o problemă. De obicei, atunci bea aşa. Şi mi-a spus că vrea ca noi să plecăm. Spunea că nu mai suntem în siguranţă, că-i e teamă pentru noi. Dar probabil din cauza băuturii. De ce n-am mai fi în siguranţă?

Cherry nu răspunse, dar îşi aminti ce-i spusese Simon despre nemulţumirea crescândă a localnicilor şi de insolenţa lor. Îşi aminti şi de distribuirea armelor de foc. Dar nu avea sens s-o sperie pe Elsa şi mai tare.

CAPITOLUL 8

Lui Cherry îi fu frică în noaptea aceea. Se culcă devreme, dar nu putea dormi. Noaptea era prea caldă şi temerile o nelinişteau. Lucra pentru Harry de vreo zece zile şi nu dezlegase încă misterul lăzilor. Imediat ce ar fi aflat ceva sigur, i-ar fi spus lui Simon, dar cum era urmărită pas cu pas, era greu.

Stătea trează de peste o oră când auzi o bătaie uşoară în uşă. Elsa intră.

— Cherry, spuse ea, e un bărbat jos care vrea să te vadă. Aprinse lumina

Cherry se sprijini într-un cot, dându-şi la o parte părul de pe frunte.

— Un bărbat? Cine e, Elsa?

— Mi-a spus că-l cheamă Fitzgerald.

— Nicolas! exclamă Cherry. O cuprinseră fiori de gheaţă.

Nicolas aici! Oare o iertase?

— Te rog, spune-i să aştepte.

Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă, încercând să-şi încheie nasturii cu degetele tremurânde. Se rugase, sperase ca el să vină.

Dar nu trebuia să spere prea mult. Trebuia să-şi controleze emoţiile, să fie calmă când se va întâlni cu el. Inspiră adânc înainte să intre în sufragerie. Care Nicolas o va întâmpina? Cel pus pe sotii sau tânărul aspru cu ochii de oţel şi cu zâmbet de gheaţă?

Stătea cu spatele la ea, privind fotografiile de pe poliţa căminului. Se întoarse când o auzi şi o salută.

— Bună, Cherry.

Lumina becului îi cădea pe faţă şi Cherry observă că era foarte obosit. Hainele lui, de obicei imaculate, erau pline de praf.

— Vreau să faci ceva pentru mine, Cherry. De aceea am venit. Tonul lui îi îngheţă inima.

— Da?

Cherry se aşează pe un scaun, dezamăgită. Voia ca ea să facă ceva... doar de aceea venise.

— Ca să înţelegi ce vreau să faci, trebuie să-ţi explic ceva, reluă el cu

voce precisă. Un timp am jucat o farsă, Cherry, m-a amuzat. Sper că şi pe tine.

S-o amuze! Înţepeni în scaun, stăpânindu-şi strigătul de pe buze. S-o amuze... Când inima ei suferea atât. Când nu se putea gândi la el fără să-i dea lacrimile. O farsă, spusese el! se părea că pentru el dragostea lor fusese o farsă. Ce crud era! Dacă măcar ar putea să-l urască aşa cum merita! Dar...

Privindu-l, aşa obosit, ar fi vrut să-l îmbrăţiseze, să-l roage să-şi retragă cuvintele. Măcar dacă ar fi putut striga: „M-ai iubit odată, Nicolas. N-a fost o farsă. Nu mă poţi iubi din nou?” Dar niciun cuvânt nu-i ieşi de pe buze.

— Dar teatrul s-a terminat, continuă el. E periculos aici, un pericol mare pentru orice alb de pe insulă. Cum ştii, această insulă e sub protectorat britanic. Au ajuns zvonuri la Foreign Office că o răscoală a localnicilor era pusă la cale. La început, nu li s-a dat atenţie, dar cum au continuat, s-au hotărât să trimită pe cineva aici să cerceteze. De aceea am venit. Ca să nu trezesc suspiciuni, s-a hotărât să mă pretind scriitor şi trebuia să-mi iau o secretară.

— Înţeleg, spuse Cherry. Dar nu înţelegea. Se simţea groaznic, ce proastă fusese!

— Am fost agent al serviciului Secret britanic, îi spuse el, dar de curând lucrez ca ofiţer C.I.D.

— Înţeleg, spuse ea din nou. Nicolas era un agent al Serviciului Secret, un ofiţer C.I.D. Şi ea îl acuzase de hoţie! Meritase ceea ce păţise! îi spusese în noaptea aceea teribilă: „O femeie care nu crede în bărbatul ei nu valorează mult, nu-i aşa?” Şi avea dreptate. Nu valora nimic. Nici nu mai spera s-o ierte.

— Nu te-am condamnat că m-ai suspectat pe vapor când m-ai găsit cu colierul lui Peggy, continuă el. Tatăl lui Peggy e un vechi prieten de-al meu şi când a aflat că vom călători pe acelaşi vapor, m-a rugat s-o păzesc. Pe mare, ea mi-a arătat colierul cu diamante pe care-l avea de la bunica ei. Cum bănuiam că escrocul Nicholas Freeman era la bord, am convins-o să mă lase să încui colierul în seiful meu şi să poarte un înlocuitor, pe care-l făcuse înainte să plece. Aşa m-ai găsit cu colierul ei adevărat. Îl scosesem

din seif, să mă asigur că era acolo. Am convins-o pe Peggy să nu facă public furtul colierului fals, căci ştiam că era aproape imposibil să prind hoţul. De fapt, nu voiam să-l arestez. Suspectam că avea legătură cu rebeliunea care se pregătea aici şi am considerat că, lăsându-l în libertate, mă va conduce la capii rebeliunii.

— Şi cine e Nicholas Freeman? întrebă ea, deşi nu-i prea păsa.

— Am suspiciunile mele, mai mult nu spuse. Nu ştiu sigur cine sunt capii revoltei, în clipa de faţă n-am probe pentru a numi pe cineva în public. Vreau să îmi aduci proba, Cherry. Faci asta?

— As face orice pentru tine, Nicolas. Absolut orice.

— Dar nu-ţi cer s-o faci pentru mine. Îţi cer s-o faci pentru ţara ta şi pentru că, prin tine, voi putea salva vieţile albilor de pe insula asta. Nu ţi-aş cere să rişti doar de dragul meu.

Ce nevoie avea să fie atât de crud? se întrebă ea tristă. Continua s-o pedepsească?

— Ce vrei să fac, Nicolas? întrebă ea.

— Nu va fi uşor, Cherry. Ar putea fi periculos... Ai nevoie de curaj. Dar ştiu că eşti curajoasă.

Rosi. Era primul lucru drăguţ pe care i-l spusese în seara aceea.

— Am motive să cred că domnii Jacob şi Smyth au legătură cu revolta, continuă el. Cât timp ai lucrat pentru ei, ai observat ceva suspect?

— Da, spuse ea şi-i povesti despre lada care căzuse în faţa ei în prima zi. De asemenea, îi spuse despre scrisorile pe care le scrisese către diversi comercianţi localnici de pe insulă spunând că sosiseră mărgelele. Deşi nu cred că asta are legătură.

Dar ochii lui străluciră.

— Ba bine că nu! exclamă el. Nu m-ar surprinde ca „mărgelele” să însemne arme de foc, iar comercianţii locali sunt cei care le distribuie localnicilor. Îmi poţi da o listă cu cei cărora le-ai trimis scrisorile?

— Cred că da. Am notat numele şi adresele pentru viitoarele scrisori. Sunt în biroul lui Harry. Doar asta vrei să fac, Nicolas?

Dădu din cap că nu şi se apropie.

— Nu, spuse el, mai e ceva. Asta e ceva periculos. Nu ţi-aş cere s-o faci,

dacă aş putea s-o fac eu, dar deja mă suspectează. De patru ori viaţa mi-a fost pusă în primejdie.

— Nicolas! Ţipătul ei fusese involuntar. Dar ca şi când nu l-ar fi auzit, el continuă calm:

— Mi-a ajuns la urechi faptul că va fi o întâlnire a principalilor conspiratori la magazia lui Jacob şi Smyth, mâine seară. E esenţial să aflu cine sunt principalii organizatori. Bănuiesc că vor fi paznici în jurul magaziei, ceea ce va face imposibil să pătrund. De aceea m-am gândit la tine. Lucrezi acolo ziua, te-ai putea ascunde lângă magazie după ce se închid birourile? în plus, tu nu vei trezi suspiciuni. Şi chiar dacă ai fi găsită acolo, poţi spune că te-ai întors să iei ceva ce ai uitat. Făcu o pauză, apoi spuse: Nu-mi place să-ţi cer să faci asta, Cherry, nu-mi place să rişti, dar sunt prea multe lucruri în joc.

— Voi face tot ce pot, Nicolas, deşi nu-ţi pot promite că voi reuşi.

O privi şi zâmbi.

— Asta e tot ce-ţi cer. Să faci tot ce poţi. Şi am sentimentul că nu vei da gres.

— Unde ne vedem după aceea?

— Te voi aştepta aici până la miezul nopţii. Dacă e să afli ceva, vei fi aflat până atunci.

— Da.

Se lăsă tăcerea. Aveau atâtea să-şi spună, dar erau constrânşi să tacă.

— Trebuie să plec, Cherry, îi spuse el. N-am mai dormit de trei nopţi.

— Arăţi obosit, murmură ea. Voia să-i ia capul la piept să-i mângâie părul, să-i sărute faţa obosită. Măcar dacă ar lua-o în braţe şi i-ar spune: „Te iubesc, Cherry”.

El se îndreptă spre uşă şi ea îl urmă. Nicolas îi întinse mâna.

— Baftă, Cherry. Multe depind de tine. Îi strânse mâna şi adăugă: Ai grijă de tine, scumpa mea. Nu e o treabă uşoară.

Apoi plecă.

Luna nu era pe cer şi întunericul îl înghiţi imediat. Cherry încercă să scruteze noaptea, dar nu-l zări. Totuşi, rămase ceva timp acolo şi ştia că va face orice pentru Nicolas Fitzgerald. Şi-ar fi dat şi viaţa pentru el, dacă

ar fi fost nevoie.

***

A doua zi, la birou toţi erau cu capsa pusă. Nu erau atenţi la treaba de rutină şi dacă îi întreba ceva, nu se oboseau să-i răspundă. După-amiază, Harry îi spuse:

— Pari obosită, Cherry. Du-te acasă şi odihneste-te, nu prea e de lucru azi.

Dar astăzi nu voia să plece acasă devreme, de aceea zâmbi forţat.

— Nu sunt obosită şi as mai sta. E plictisitor acasă.

— Nu te condamn că ţi se pare plictisitoare casa familiei Sampson, răspunse el. Nu as locui acolo nici cinci minute. Totuşi, acum ar fi mai bine să pleci acasă. Chiar arăţi obosită.

— Prostii, repetă ea, şi am mult de lucru.

Harry ar fi vrut să insiste, dar se răzgândi şi trecu în biroul alăturat.

Îl auzi vorbind cu voce joasă cu partenerii săi. Ar fi vrut să ştie ce vorbeau. Plecă de la birou la ora obişnuită şi se îndepărtă ostentativ spre drum.

Deodată privi împrejur şi se ascunse într-un pâlc de palmieri care o adăposteau de cei care ar fi putut privi de pe drum.

Se aşeză pe pământ. Era obosită şi tensionată. Nicolas spusese că multe depindeau de ea în seara aceasta. Avusese încredere că va reuşi şi nu voia să-l dezamăgească. Aşteptă până apuse soarele. Pe întuneric, se aventură afară din ascunzătoare.

Era lună nouă şi nu prea lumina. Se furisă spre magazie. Îşi imagina ochi răi, în întuneric, care o supravegheau.

Ajunse în spatele magaziei sigură că n-o văzuse nimeni. Avea cheia de la birou, poate reusea să treacă pe acolo în clădirea principală. Deschise uşa şi intră în linişte înăuntru. Camera era pustie şi întunecată. Nu aprinse lumina, străbătu camera şi încercă uşa de la celălalt capăt. Aşa cum bănuise, era încuiată. O cuprinse disperarea. Nu voia să-l dezamăgească pe Nicolas. Împinse uşa cu toată forţa, la început rezistă, dar chiar când era gata să renunţe, cedă, deschizându-se brusc.

Năvăli în cealată cameră oprindu-se să-şi tragă răsuflarea. Se întrebă

dacă o auzise cineva, dar nu auzi niciun sunet. La celălalt capăt al camerei era o altă uşă, descuiată, care dădea într-un coridor. Îl străbătu până văzu o geană de lumină. Coridorul larg era plin cu lăzi pe care le evită cu grijă.

Înainte să ajungă în capătul coridorului auzi un murmur de voci. Nicolas avusese dreptate: întâlnirea avea loc în depozit. Trase cu urechea. La început nu auzi nimic. Vocile bărbaţilor erau prea joase, dar în cele din urmă auzi vocea unei femei. Vorbitoarea era tulburată, dar Cherry îşi ţinu respiraţia. Recunoştea acea voce: era a Ninei! Nu-i venea să creadă. Simţea că-i îngheaţă sângele în vine. Îşi reveni şi o auzi pe Nina spunând: – De ce n-ar aparţine această insulă exclusiv celor care au acest drept: negrilor? Aţi suferit prea mult dominaţia albă. Toate slujbele bune sunt date albilor. A venit timpul să fie ale voastre. Sunteţi de o sută de ori mai mulţi decât albii. E timpul să loviţi. Dar trebuie să loviţi rapid şi decisiv. Nu trebuie să aveţi milă. Voi Jacob, Smyth şi Brown v-aţi îndeplinit misiunea, dar când va începe revolta trebuie să părăsiţi insula.

— Uite ce e, protestă un bărbat. Cherry recunoscu vocea lui Harry. Am înţeles că vom rămâne şi vom participa la reconstrucţia insulei. Am înţeles că ni se vor da posturi cheie şi bogăţie.

— Aţi fost plătiţi destul de bine pentru efortul vostru, răspunse Nina sec.

Se auzi un murmur general de aprobare. Dar Harry nu cedă uşor. Se imaginase un om important în această nouă republică neagră. Se imaginase ducând o viaţă îmbelsugată şi acum era informat că terminase treaba şi putea pleca. Era mai mult decât putea suporta.

— Dar soţul tău? o întrebă el pe Nina. Susţine guvernul actual. Ce se va întâmpla cu el?

— Soţul meu va fi lăsat în pace deoarece e soţul meu. Aşa ne-am înţeles.

Mintea lui Cherry o lua razna. Cum putea Nina să-şi imagineze că Simon va fi de acord cu planurile ei? De mai multe ori se gândise că Nina era puţin nebună, sau era victima unei obsesii. Să plece acum şi să-i spună lui Nicolas ce auzise? Dar în afară de Nina nu ştia numele altui conspirator. Deşi le auzea vocile, nu-i putea vedea. Să riste să se suie pe lăzi şi să privească prin orificiul ventilatorului? Dar oare risca? Erau toţi atenţi la

ceea ce se discuta.

Se hotărî să riste. O ladă mare era lângă uşă. O împinse mai aproape apoi se sui pe ea. Se ridică pe vâfuri şi se aplecă înainte. Văzu ceva ciudat: erau cel puţin douăzeci şi cinci de oameni în sală, în majoritate negri. Nina era singura femeie. Privi feţele celor dinăuntru, sperând să-i recunoască. O faţă îi sări în ochi, Simon i-l prezentase la hotel, spunându-i că dacă va avea necazuri, el o va ajuta. Era şeful poliţei. Această informaţie era importantă. Se hotărî să plece şi să-i spună lui Nicolas. Coborî de pe ladă, dar o scândură scârţâi violent.

— Ce-a fost asta? se auzi o voce din sală.

— N-am auzit nimic, se auzi altă voce. Eşti nervos, Larsson şi n-avem nevoie de oameni care nu se pot controla. Cherry nu mai ascultă. Se grăbi pe coridor, iar inima îi bătea cu putere. Ajunse în birou şi era gata să plece când îşi aminti de lista cu negustorii localnici despre care Nicolas îi spusese că era importantă.

Harry o pusese într-un sertar al biroului său. Sertarul era încuiat, cum se aşteptase, dar îşi aminti că era un inel cu chei în biroul ei. Era posibil ca una dintre ele să se potrivească. Încercase două chei când se aprinse lumina.

— Ce faci aici, Cherry? întrebă Harry.

Se ridică încet în picioare. Ce explicaţie să-i dea? O prinsese în flagrant.

— Am uitat ceva, se bâlbâi ea.

El se apropie ameninţător.

— Nu ţine, Cherry, spuse el. Încercai să-mi descui biroul. Şi ce faci aici la ora asta? Ai venit să ne spionezi?

Se apropie de ea şi o prinse de mână. O strângea atât de tare încât o durea.

— Răspunde-mi Cherry, spuse el. N-are sens să minţi. Te-am prins în flagrant. Sunt o mulţime de localnici în depozit, îţi poţi imagina ce vei păţi dacă te dau pe mâna lor?

Îşi imagina prea bine. La ce îndurare să spere de la un grup de oameni care în câteva zile plănuiau să masacreze majoritatea albilor de pe insulă? Şi Nina? Cât se va bucura Nina de această ocazie pentru a se răzbuna!

Nina o ura! Şi totuşi nu se gândea la siguranţa ei personală. Îl dezamăgise pe Nicolas! Cum să-i mai dea informaţiile acum?

— Ce vorbeşti? întrebă ea. Pe mâna cui să mă dai? Ţi-am spus că am uitat ceva şi m-am întors să-l iau.

— Da, din biroul meu, spuse el caustic. Hai, Cherry, nu mă prosti. M-am întrebat de ce ai păstrat slujba asta. Şi acum ştiu. Vrei să spionezi, ca să vinzi informaţii. Oare ce ai aflat?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Dacă te dau pe mâna lor, vor termina repede cu tine. Trebuie doar să strig şi vei fi prinsă, probabil că vor fi ultimele tale clipe.

— Atunci de ce nu mă dai pe mâna lor?

Expresia feţei lui se schimbă. În ochii lui se putea citi dragostea.

— Mă întrebi de ce nu te dau pe mâna lor, Cherry? Ştii că te iubesc, te-am iubit din prima clipă. De ce crezi că m-am prefăcut că am nevoie de o secretară? De ce crezi că i-am convins pe Jacob şi Smyth să te angajeze? N-a fost uşor, te-au suspectat de la început. Crezi că aş fi făcut toate astea dacă nu te iubeam?

O trase spre el şi ei i se făcu greaţă. Încercă să se elibereze, dar el o strânse şi mai tare.

— Ascultă Cherry, spuse el, am un plan. Mâine la prânz pleacă un vapor spre Jamaica. Dacă-mi promiţi că vii cu mine pe acel vapor, jur că nimeni nu va şti că ai fost aici în noaptea asta. De mult voiam să plec, nu-mi place cum evoluează lucrurile, nu-mi pasă dacă revolta lor va avea succes. Mai de mult îmi păsa. Am crezut că mă voi îmbogăţi, dar în seara asta mi-au spus că trebuie să plec, cu Jacob şi Smyth. Nu mai au nevoie de noi. Ne-au spus să plecăm în trei zile, dar nu voi aştepta până atunci, e prea riscant. Hai să plecăm mâine împreună, dragă Cherry. Ne putem căsători în Jamaica.

Cherry îl privi uimită.

— Ştii că nu m-aş mărita cu tine, Harry. Cum as putea? Nu te iubesc.

— Mă vei iubi cu timpul, insistă el. În plus, n-ai de ales.

— Vrei să spui că dacă nu-ţi promit să vin cu tine în Jamaica mă dai pe mâna lor? spuse ea slab. Dar Harry, dacă mă iubeşti, n-ai face asta!

— Nu te iubesc dezinteresat, Cherry. Nu te voi lăsa să pleci cu altul. Ori te voi avea, ori nu te va avea nimeni. În plus, nu te voi lăsa liberă. Am sentimentul că ştii prea multe despre mine, dar odată căsătoriţi, nu va mai conta. O soţie nu-şi trădează soţul. Nu, Cherry, mi-e teamă că n-ai altă alternativă decât să pleci cu mine mâine.

Era de neînduplecat. Nu avea rost să încerce să-l contrazică.

— Şi dacă promit că vin cu tine, ce voi face până atunci?

— Voi avea grijă de tine şi nu te voi scăpa din ochi.

— Dar trebuie să-mi fac bagajul, protestă ea. Şi trebuie să-i explic doamnei Sampson de ce plec aşa în grabă.

Dacă ar fi putut să se întoarcă la casa familiei Sampson! Nicolas o aştepta acolo, ar fi riscat orice pentru asta, ar fi promis orice.

— Dacă te las să te întorci la casa familiei Sampson, de unde ştiu că nu vei fugi?

— Jur că nu voi fugi, spuse ea. Dacă mă laşi să merg la casa familiei Sampson în noaptea asta, promit că mâine fac ce vrei tu.

El o privi scrutător.

— Cherry, dacă fac asta, juri pe cuvântul tău de onoare că nu pleci de acolo în noaptea asta şi că pleci cu mine mâine?

Era disperată. Trebuia să se întoarcă la Nicolas cu informaţiile.

— Mă crezi pe cuvânt de onoare, Harry? întrebă ea.

— Da, Cherry. Am încredere în tine.

Faţa lui Harry era lângă a ei, dar ea vedea faţa lui Nicolas. Trebuia să creadă în Nicolas! Trebuia să se revanseze că se îndoise de el. Altceva nu conta!

— Cherry, îţi dai cuvântul de onoare?

— Da!

Harry o luă în braţe şi o sărută.

— Scumpa mea, spuse el, sunt nebun după tine. Nu vei regreta că mi-ai promis, chiar dacă acum nu mă iubeşti, te voi face să mă iubeşti. Doamne, abia mai pot aştepta până mâine. Te doresc atât de mult! Stătea pasivă în braţele lui fără să opună rezistenţă. Cum îi promisese, trebuia să îndure sărutările lui. Era prea obosită ca să-i pese. Ştia doar că promisiunea îi

permitea să-l revadă pe Nicolas.

Plecară amândoi din birou şi ocoliră spre drum ca să nu fie văzuţi. O ţinea de braţ cu un aer posesiv care o făcea să tremure. Merseră repede spre Princeton, în tăcere. La poarta casei se opriră.

— Te rog nu intra, Harry, spuse ea. Sunt obosită şi trebuie să-mi fac bagajele.

El părea jignit.

— Nu pot să intru puţin cu tine? La naiba, mâine ne căsătorim.

— Mâine, îl întrerupse ea. În noaptea asta veau să fiu singură, Harry.

O privi suspicios.

— Nu vei încerca vreo şmecherie?

— Ţi-am dat cuvântul meu, spuse ea.

Nu insistă. Poate că-i era teamă. Câştigase atât de mult şi-i era teamă să nu piardă totul. Şi deşi el nu avea cuvânt de onoare, credea în al ei. Dragostea e ciudată. Orice bărbat, oricât de negru ar fi trecutul lui, are un ideal în suflet. Pentru el, acesta era Cherry. O iubea cât de sincer putea.

— Sărută-mă înainte să intri, o rugă el şi o trase aproape. Îl lăsă s-o sărute deoarece făcea parte din preţul pe care-l plătea ca să-l vadă pe Nicolas, să-i spună că nu-l dezamăgise.

După ce-i dădu drumul, merse pe aleea albă luminată de lună. Intră prin spate deoarece nu voia s-o deranjeze pe Elsa sau pe copii, dar când să deschidă uşa de sticlă ce dădea pe verandă o umbră înaltă a unui bărbat ieşi din umbră.

— Cherry, slavă Domnului că eşti tu! exclamă Nicolas.

Se trezi în braţele lui, ţinându-l după umeri, cu faţa pe haina lui, plângând. Nu se putea opri şi el nu încercă s-o oprească. Ştia că trebuie să plângă.

— Copil scump, spuse el mângâind-o pe păr. A fost rău?

Această remarcă o trezi la realitate. Ce făcea agăţată de

Nicolas? Doar jurase să plece cu Harry şi să se mărite cu el. Nu mai gândea clar. Deşi plânsese, nu era nefericită, era mai fericită decât fusese vreodată. Dacă viaţa ar fi fost mereu atât de frumoasă, să fie mereu în braţele lui Nicolas!

— Îmi pare rău, suspină ea. Sunt o proastă să cedez nervos.

— E normal, spuse el. Ştiam că nu vei avea o treabă uşoară şi dacă ai aflat ceva îţi voi fi recunoscător.

— Hai să intrăm în casă, spuse ea. Am multe să-ţi spun.

Nicolas deschise uşa şi o conduse în sufragerie unde aprinse o lampă. O privi, apoi îi ridică bărbia cu degetele şi spuse:

— Eşti tulburată. Care e problema, Cherry?

Simţi că iar îi dădeau lacrimile, dar se stăpâni şi se îndepărtă de el.

— Trebuie să încep cu începutul.

— Da. Nu te grăbi.

Se aşeză pe un scaun, strângându-şi genunchii cu mâna. Îi spuse cum se ascunsese în pâlcul de palmieri, cum intrase în depozit. Îi veni greu să-i spună despre Nina. Nu că i-ar fi fost loială Ninei, ci de dragul lui Simon.

— Ai spus că ai auzit o voce feminină! Ai recunoscut-o, Cherry? E important. Bănuiam că o conducătoare a revoltei era o femeie. Ai recunoscut vocea femeii?

— Da, era Nina, soţia lui Simon.

— Ah! Nu e chiar o noutate pentru mine, Cherry. Dar nu aveam dovezi. Ai mai recunoscut pe altcineva?

— Unul dintre ei era şeful poliţiei. Simon mi l-a prezentat la hotel.

— Cum? Nicolas se ridică în picioare. Se apropie de ea, o luă de umeri şi-i spuse: Ştii ce spui? îmi poţi jura că e adevărat? E greu de crezut.

— Dar e adevărat, Nicolas. Dacă vrei, jur.

Nicolas se plimba prin cameră, cu mâinile în buzunare, încruntat.

— Crezi că se va întâmpla în trei zile? întrebă el. Asta înseamnă că n-am mult timp. Trebuie să mă grăbesc. Îmi trebuie o declaraţie de la tine dar mă întorc mâine. Am ce face între timp şi tu ai făcut destule pentru o singură noapte. N-ai idee ce recunoscător îţi sunt.

— Pentru puţin, Nicolas.

— Mă voi întoarce după-amiază, Cherry, Dormi, eşti obosită.

— Nu voi mai fi aici după-amiază, Nicolas. Plec mâine la prânz în Jamaica.

— Cum? exclamă el. Pleci mâine? Dar de ce? Nu înţeleg. Pleci singură?

— Nu.

O privea neîncrezător.

— Nu înţeleg: dacă nu pleci singură, atunci cu cine?

— Cu Harry. Ne vom căsători.

— Ai înnebunit, spuse el.

— De ce nu m-aş mărita cu Harry Brown?

— Sunt mai multe motive, nu ţi le voi spune acum. Dar cum de ai fost de acord?

— Dar vreau să mă mărit cu el, protestă ea slab. Nu mă poţi opri!

— Unul din noi e nebun, spuse el. Despre ce este vorba?

Nu-i mai suporta privirea. Se duse spre poliţa căminului şi, cu spatele la el, spuse:

— Te asigur că sunt în toate minţile, Nicolas. De ce să nu mă mărit cu Harry Brown, dacă vreau asta? Cred că ai văzut că eram atrasă de el de când l-am cunoscut pe vapor. De ce altceva te-aş fi părăsit şi aş fi lucrat ca secretara lui? De ce am lucrat pentru el aceste două săptămâni, când aş fi putut fi oaspetele lui Simon la hotel? Şi cum suntem atraşi unul de altul, nu e firesc să vrem să ne căsătorim?

— Eşti o mincinoasă. Nu-l iubeşti pe Brown şi ştii asta. Mă iubeşti pe mine.

Dar această remarcă nu făcu decât s-o facă şi mai îndărătnică.

— Nu te iubesc, izbucni ea. O dată am crezut asta, dar a fost demult. Plec cu Harry mâine şi ne vom căsători în Jamaica. La urma urmei, i-am promis.

— I-ai promis asta?

— Da. Şi nu pot da înapoi, Nicolas. Nu voise să spună asta şi se îngrozi. Ar fi putut s-o dea de gol. Dacă Nicolas bănuia adevărul, îi va fi greu să-l convingă. N-ar fi lăsat-o să plece, ar fi făcut-o să-şi încalce cuvântul, iar pentru Cherry cuvântul de onoare era sacru. Îşi va împlini promisiunea. Va pleca împreună cu Harry şi se va mărita cu el dacă insistă. Dar după aceea va face ce va voi. Se va întoarce în Anglia, poate că Julian Wright o va scoate din încurcătură. Cel puţin o va angaja din nou.

— Foarte bine, spuse Nicolas, dacă i-ai dat cuvântul, nu mai e nimic de

spus. Sper să fii fericită.

Tonul lui era formal. Deşi lui Cherry îi venea greu să creadă, era chiar dezinteresat!

— Dacă pleci la prânz, mai bine dai declaraţia acum. Îmi pare rău că te reţin atât de târziu, dar n-am încotro.

Scoase un caiet din buzunar şi se aşeză la o măsuţă. Brusc disperarea lui Cherry se transformă în mânie la adresa lui. Cum îndrăznea să se poarte aşa? Să trateze căsătoria ei cu Harry ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit! Ar fi trebuit să protesteze mai mult. Se gândise că nu-i va permite să facă asta. Ar fi putut chiar s-o reţină până mâine când pleca Harry, dar se părea că Nicolas nu avea nicio intenţie să facă asta. I se părea chiar că se simte uşurat.

— Nu-ţi prea pasă de mine!

El ridică din umeri şi zâmbi.

— Dar, fată dragă, la ce bun să-mi pese? Eşti o femeie liberă şi cum se pare că i-ai promis lui Harry Brown că te măriţi cu el, ce pot face eu?

— Nu, n-ai ce face.

— Ei bine, cum s-a hotărât asta, hai să dai declaraţia.

— Bine, spuse ea şi se aşeză la masă.

Il ura! Îl ura cum nu mai urâse pe nimeni. Cum îndrăznea să nu-i pese? Cum de nu-i păsa de sacrificiul ei? Chiar zâmbea. Ar fi vrut să-l pălmuiască, aşa cum mai făcuse.

Nicolas scrisese jumătate de oră, în timp ce Cherry îi dădea detalii. Când termină, închise caietul şi-l puse înapoi în buzunar.

— Asta ne va fi de ajutor, spuse el. Voi telegrafia asta codificat autorităţilor britanice în noaptea asta. Îmi vor trimite instrucţiuni şi câteva vase de război vor veni din Jamaica.

Îşi privi ceasul şi spuse:

— Acum trebuie să plec, am multe de făcut.

Porni spre uşă, se întoarse şi adăugă:

— Îţi sunt recunoscător. Noapte bună, Cherry.

Pleca aşa? se întrebă ea. Îi pierise ura pentru el, se simţea doar mizerabil de singură. Nu putea suporta să plece aşa, dacă nu cu un cuvânt

de dragoste, măcar de prietenie.

— Bănuiesc că ne luăm adio, Nicolas, spuse ea. Nu ne vom mai întâlni. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Spera ca el să nu observe şi aşa se părea.

— Bineînţeles că nu ne luăm adio, Cherry, te voi conduce mâine la vapor. Am un dar pentru mirele tău. Sper că va fi mulţumit.

Ea răspunse mecanic:

— E drăguţ din partea ta, Nicolas. Dar nu simţea asta. Era îngrozitor, voia s-o deprime şi mai mult?

— Nu-mi mulţumi în numele lui până nu ştii despre ce e vorba, spuse el zâmbind. Sunt sigur că va fi o surpriză pentru el şi surprizele nu sunt întotdeauna plăcute.

Nu ştia ce voia să spună. Era prea obosită ca să-i pese.

— La revedere până mâine, spuse el şi adăugă: să dormi bine. Ai nevoie.

Plecă şi ea se duse în dormitorul ei.

Îşi scoase toate hainele din sertare, dar era prea obosită ca să-şi facă bagajele. Se trânti în pat şi dormi până a doua zi la ora nouă.

Capitolul 9

Elsa o trezi bătând la uşă.

— Doamne, Cherry, ce ai? Încerc să te trezesc de o jumătate de oră. Credeam c-ai murit. E trecut de nouă şi trebuia să fii la birou de zece minute.

Cherry stătea pe marginea patului şi se freca la ochi. Dormise ca şi cum fusese drogată. Îşi aminti de evenimentele de noaptea trecută.

Îşi aminti de promisiunea de a se mărita cu Harry şi de a pleca împreună cu el astăzi. În lumina dimineţii toate astea i se păreau fantastice. Dar nu mai avea cale de scăpare.

Elsa veni lângă pat şi o scutură.

— Ce ai? întrebă ea. Arăţi ciudat şi ce e cu hainele tale pe podea?

— Am început să-mi fac bagajele noaptea trecută, spuse Cherry. Dar eram atât de obosită că n-am mai apucat.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Elsa. Nu mai vrei să stai aici? Ştiu că nu e prea plăcut când George...

Cherry sări în picioare şi o luă după umeri.

— Oh, Elsa, asta n-are nicio legătură! Doar nu crezi că as pleca de asta? Dar voi pleca la prânz spre Jamaica.

Elsa o privi uimită.

— Acum ştiu că ceva e în neregulă. Cum să pleci azi spre Jamaica? Nu mi-ai spus nimic ieri. Ce faci cu serviciul?

— S-a terminat, spuse Cherry.

— Ai fost dată afară? întrebă Elsa.

Cherry zâmbi trist.

— Nu, dar cred că aşa se va întâmpla dacă m-aş duce acolo. Ba chiar mai rău.

— Oh! Elsa era uimită. Chiar dacă te-ai certat cu ei, n-ai scuze să pleci aşa dramatic.

— Îmi pare rău, plec astăzi.

— Pleci singură?

Cherry rosi, se întoarse şi, căzând în genunchi, scoase o valiză de sub

pat.

— Pleci singură? repetă Elsa.

— Nu. De fapt, plec cu Harry Brown. Ne vom căsători.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Acum ştiu că ai înnebunit, spuse Elsa.

— Ce vrei să spui? întrebă Cherry agresiv.

— Nu-ţi place de el, cum nu-mi place nici mie! exclamă Elsa. E ridicol. De ce te măriţi cu el?

— Aşa vreau. Nu e suficient? Şi vreau să taci. Nu prea am timp.

— Nu te las să te măriţi cu un astfel de om.

— Nu mă poţi împiedica.

— Nu pot? întrebă Elsa. Oricum, voi încerca, spuse ea îndreptându-se spre uşă.

Cherry sări în picioare şi se interpuse între Elsa şi uşă, roşie ca focul.

— Te rog, nu te amesteca în treburile mele. De unde ştii că nu-l iubesc pe Harry?

— Atunci de ce m-ai pus să stau cu voi când venea pe aici? întrebă Elsa.

Cherry îşi dădu capul pe spate şi râse forţat.

— Poate voiam să-l întărât. N-ai auzit de tehnica asta? Dacă nu-l constrângi, nu se însoară cu tine.

— Foarte bine, spuse Elsa şi ieşi.

După ce plecă, Cherry încuie uşa, se aruncă pe pat şi începu să plângă. Ştia că asta n-o va ajuta cu nimic, dar se simţea prea mizerabil. Nu numai că-l pierduse pe Nicolas, dar se certase şi cu Elsa, care-i fusese cea mai bună prietenă.

Bine, îşi spuse ea în timp ce-şi ştergea lacrimile cu cearsaful, n-are sens să plâng. Mai bine mi-aş face bagajele, n-am prea mult timp.

***

Elsa nu avea intenţia s-o lase să plece. Părea că Cherry făcuse insolaţie şi o luase razna, deci trebuia împiedicată să facă o prostie. I-ar fi cerut ajutor soţului ei, dar nu te puteai baza pe el, în condiţia în care era. Se gândi imediat la Simon. Simon era şi prietenul lui Cherry. Îşi dădu seama ce va simţi el când va afla vestile. O va lăsa să plece cu ticălosul de

Brown? Nu avea telefon în casă aşa că merse la farmacie şi-l căută la hotelul Grand Palm. Nu era acolo. Recepţionerul nu ştia unde era, dar trebuia să sosească. Elsa îşi privi ceasul, nu avea prea mult timp. Se hotărî să ia un taxi, să meargă la hotel şi să-i spună vestile uimitoare, apoi vor merge împreună la vapor şi o vor împiedica pe Cherry să plece. Elsa făcu un semn unui taxi rablagit şi plecă spre hotel.

***

Cherry îşi făcu bagajele fără să se oprească să gândească. Îşi înghesui toate hainele în valize: pălării, pantofi, rochii, toate grămadă. Când termină, se convinsese singură că nu-i părea rău că se va mărita cu Harry. Nu era un om rău şi, în plus, o iubea. Nicolas n-o dorise. Altfel ar fi făcut ceva s-o împiedice să fugă. Simţea că voia să se mărite cu Harry doar ca să se răzbune pe Nicolas.

Când termină, îi ceru Gertrudei, cea mai mare dintre copii, să-i caute un taxi. Îi părea bine că Elsa plecase, deşi ar fi vrut să-şi ia rămas bun. Îi va scrie mai târziu şi-i va explica. Îşi luă rămas bun de la cei trei copii de care se atasase foarte mult.

Gertrude o îmbrăţişă şi începu să plângă.

— Te vei întoarce, nu-i aşa? Te rog, întoarce-te. Te iubim foarte mult.

— S-o ascultaţi pe mămica voastră, are nevoie de ajutorul vostru, spuse Cherry. Şi transmiteţi-i dragostea mea când se întoarce. Nu veţi uita, nu-i aşa?

— Îi voi spune, dar îi va fi dor de tine. Tuturor ne va fi.

— Fii binecuvântată, spuse Cherry strângând-o în braţe. Şi mie îmi va fi dor de voi.

Dar nu era timp pentru sentimentalisme. Era aproape ora unsprezece şi-i promisese lui Harry că va fi pe vapor la ora aceea. Poate văzând că se ţine de cuvânt o va elibera de promisiune, cu toate că nu era prea optimistă în privinţa asta.

Întârzie puţin până să ajungă la chei, unde o aştepta Harry. Cherry îl văzu prima, plimbându-se pe punte. Era înalt şi suplu, arăta bine şi totuşi era ceva dubios în legătură cu el. Nu-i plăcuse niciodată de el, dar acum o făcea să se revolte. Cum să se mărite cu el? Fusese nebună să se

gândească la asta! Noaptea trecută fusese isterică, iar dimineaţă se simţise prea obosită şi uimită ca să-i pese. Dar îl va ruga s-o ierte de promisiune. Văzând-o cât de disperată era, poate aşa va face.

Strânse geanta roşie de voiaj în mână şi se îndreptă către el.

El n-o văzu cum se apropia deoarece se uita în direcţie opusă. Îl atinse uşor pe braţ.

— Oh, tu eşti Cherry, slavă Domnului! Dacă ar pleca mai repede vaporul acesta. Îmi toacă nervii aşteptarea asta.

Ochii lui scrutau docurile, temători.

— Nu te aşteptai să mă ţin de cuvânt, Harry? întrebă ea.

— Ba da, spuse el, ştiam că te vei ţine de cuvânt, dar e... ei bine, n-are sens să-mi fac griji, vaporul va pleca în jumătate de oră, şi apoi... Vino să-ţi arăt cabinele pe care le-am rezervat. Îţi vor plăcea.

— Harry, spuse ea disperată, trebuie să vorbesc cu tine.

— Bine, spuse el. Ochii lui însă scrutau în continuare docurile. Dar hai să nu vorbim aici, să ne vadă toţi. O luă de braţ şi o trase spre cabină. Am aranjat totul: căpitanul ne va căsători imediat ce plecăm. Când vom ajunge în Jamaica, vom lua imediat un vapor spre o altă destinaţie. Cel mai probabil spre America de Sud.

— De ce America de Sud? întrebă ea surprinsă.

— Vei şti imediat ce vei fi soţia mea, spuse el râzând.

Merse cu el în cabină. N-avea sens să facă o scenă în faţa oamenilor, cel mai bine era să fie singuri. Dar dacă el nu-i va permite să plece? Atingerea lui pe braţ o demoraliza.

— Aici e, spuse el oprindu-se în faţa unei uşi de pe puntea B. Deschise uşa şi o trase înăuntru. E drăguţă, nu-i aşa? întrebă el mândru. Nu m-am uitat la bani, ce naiba, un bărbat se însoară doar o dată în viaţă. Cel puţin aşa sper.

— Harry, îl întrerupse ea, trebuie să discutăm. Eu...

Dar el o întrerupse:

— Am comandat nişte flori, dar n-au sosit încă. Sunt nebun după tine, Cherry. Niciodată n-am mai comandat flori pentru o femeie. Vechii mei prieteni din Londra ar râde de mine.

Erau două cabine care comunicau, una mobilată ca sufragerie, cealaltă ca dormitor. În plus, mai era şi o mică baie.

— Abia aştept să plece vaporul, murmură el. Mă simt ca şi cum as efectua un dublu salt mortal. În câteva ore vom fi căsătoriţi, Cherry! spuse el cu ochii strălucind. Dragă, dacă ai şti ce nebun sunt după tine.

Vru s-o îmbrăţiseze, dar auzi un sunet în dormitor. Era un sforăit?

Priviră spre uşa care dădea în dormitor. Se auzi un nou sforăit.

— E ceva în neregulă, murmură Harry. Au repartizat pe cineva în cabina noastră. Îl voi trezi şi-i voi spune să plece spuse el intrând în dormitor.

— La naiba! explodă el.

Cherry, care-l urmaşe, scoase un mic ţipăt.

Pe patul dublu dormea Nicolas Fitzgerald.

Când în cele din urmă Harry îşi mai reveni din uimire, se duse spre pat şi-l zgâlţâi pe Nicolas.

— Ce naiba faci aici? întrebă el. Cum îndrăzneşti să intri în cabina noastră?

Nicolas se întinse leneş, deschise ochii şi privi în jur. Se uită la Cherry şi-i zâmbi.

— Bună, Cherry, scumpo, spuse el vesel. Îmi pare rău că am adormit, dar eram foarte obosit. N-am închis ochii toată noaptea şi când am văzut patul ăsta confortabil, n-am putut rezista.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Harry furios.

Nicolas părea surprins; se întoarse spre Cherry şi spuse:

— Nu i-ai spus viitorului tău soţ că voiam să-l vizitez să-i fac un dar înainte ca vaporul să plece? Acum va fi luat prin surprindere, iar surprizele nu sunt întotdeauna plăcute.

— Ce naiba spui? întrebă Harry. Nu vreau niciun dar de la tine. Cu cât pleci mai repede, cu atât voi fi mai mulţumit şi-ţi garantez că Cherry simte la fel.

— Amice, n-ai deloc maniere. Am venit cu ceva important pentru tine, ceva ce-ţi va schimba viaţa şi tu mă ameninţi că mă dai afară? Spui că Cherry se va bucura să mă vadă ultima dată. E drăguţ din partea ta? Cherry şi cu mine suntem vechi prieteni. Sunt sigur că se bucură să mă

vadă, nu-i aşa, dragă? Ochii lui luceau ironici. Cherry nu ştia de ce era Nicolas aici şi nu-i păsa. Bine că era aici, că-i zâmbea. Dar Harry era furios.

— M-am săturat de sarcasmul tău blestemat. Pleacă imediat, Fitzgerald, spuse Harry strângând pumnii şi apropiindu-se ameninţător de Nicolas. Însă Nicolas sări imediat în picioare. Era puţin mai înalt decât Harry, dar părea de două ori mai înalt şi mai puternic.

— Domnule Harry Brown, îmi ceri să plec de aici?

Harry făcu un pas înapoi, simţind că nu-i putea face faţă lui Nicolas.

— Înainte să plec am să-ţi spun ce dar am pentru tine, spuse el. Cadoul va fi darul meu de nuntă, dacă o forţezi pe Cherry să se mărite cu tine. Dacă o ierţi de promisiune, as putea fi tentat să-mi păstrez darul în buzunar, cel puţin deocamdată.

Harry îl privea cu faţa roşie şi ochii măriţi de teamă.

— Ce vrei să spui? murmură el. Cherry se mărită cu mine de bunăvoie. E la fel de nebună după mine, cum sunt eu după ea.

Nicolas oftă.

— Atunci va fi păcat că veţi fi separaţi atât de curând după ceremonie.

— Ce vrei să spui?

Nicolas îl privi cu ochi de oţel.

— Am un mandat de arestare în buzunar pentru domnul Nicholas Freeman. Va avea noroc dacă scapă cu zece ani; de fapt, cred că vor fi vreo cincisprezece.

Faţa lui Harry se albi.

— Cine eşti tu?

— Nicolas Fitzgerald, de la C.I.D.

Harry duse mâna la buzunarul interior, dar Nicolas se repezi spre el. Un revolver căzu la pământ.

— Nu cred că aveai curajul să-l foloseşti, spuse Nicolas. Din experienţă, ştiu că escrocii sunt laşi.

Cherry tresări.

— Escrocii! îl privea neîncrezătoare pe Harry. Oare el era escrocul Nicholas Freeman?

Harry tremura, privind de la Nicolas la pistolul de pe podea, ştiind însă

că nu va avea curajul să-l ridice.

— Spuneai că dacă plec şi o las în pace pe Cherry...

— Oh, nu, zâmbi Nicolas, nu scapi atât de uşor. Va trebui să depui mărturie despre partenerii tăi, domnul Jacob şi domnul Smyth. Astfel contrabanda lor va fi oprită. Ai putea chiar să dai amănunte despre revolta care se preconizează.

Se lăsă tăcerea. Cherry privea de la unul la altul. Harry era Nicholas Freeman şi când te gândeşti că-l bănuise pe Nicolas! Ce mai râsese de ea! îi era ruşine.

— Şi, spuse Harry, dacă fac asta, tot ce vrei, mă laşi liber?

— S-ar putea să trec cu vederea plecarea ta de pe insulă. Atâta timp cât juri să nu mai pui piciorul pe teritoriul britanic în viaţa ta.

Harry îşi umezi buzele, nervos.

— Aşa voi face, spuse el. Jur.

— Atunci, te rog să ieşi pe coridor, te aşteaptă un domn care te va conduce la secţia de poliţie ca să dai o declaraţie.

Harry ezită o clipă, apoi se supuse. N-o mai privise pe Cherry de când Nicolas îl denunţase. N-o privi nici acum.

Capitolul 10

Când Elsa sosi la hotelul Grand Palm, Simon încă nu se întorsese.

— Îmi pare rău, doamnă Sampson, dar l-am căutat prin tot hotelul, spuse recepţionerul. A plecat înainte de micul dejun şi încă nu s-a întors. Dar cum are o sedinţă importantă peste cincisprezece minute, ar trebui să sosească.

Elsa îi mulţumi şi se aşeză pe un scaun. Stătea cu mâinile în poală, privind ceasul din hol. Era unsprezece şi un sfert şi vaporul pleca la doiăsprezece! De la hotelul Grand Palm până la docuri făcea cel puţin douăzeci şi cinci de minute. Dacă nu apărea în zece minute va fi prea târziu. Ce să facă? Să plece singură şi s-o implore pe Cherry să nu se mărite cu ticălosul acela?

Măcar de-ar sosi Simon! Privi nelinişţită ceasul. Mai trecuseră cinci minute. Dar tocmai când îşi pierduse speranţa şi se ridicase să plece, apăru Simon. Dar abia îl recunoscu. Arăta de parcă văzuse o stafie: părul îi era ciufulit, hainele în dezordine. Elsa alergă la el, îl luă de braţ şi spuse:

— Simon, trebuie să vii imediat cu mine, în port. Îţi explic pe drum, ne aşteaptă un taxi.

Dar el o privea pierdut, ca şi cum n-ar fi înţeles ce spunea. Îl scutură din nou.

— Simon, trebuie să vii cu mine, poate e prea târziu.

El se prijini de spătarul unui scaun.

— Nu pot veni cu tine, murmură el. Nu înţelegi.

— Care e problema, Simon? sopţi ea. Ce s-a întâmplat?

Vorbele abia îi ieseau din gură.

— E vorba de Nina. E... moartă şi... A fost înfiorător.

Elsa îl privi fără să înţeleagă la început, apoi şi ei i se reflectă oroarea în priviri.

— Nina a murit, sopţi ea. Când, cum, unde s-a întâmplat?

— În dimineaţa asta, devreme, spuse el. Au găsit-o abia de o jumătate de oră. Ne-am certat noaptea trecută după ce s-a întors acasă. Nu ştiu unde fusese, dar s-a întors pe la miezul nopţii. N-o să-ţi spun de ce ne-am

certat, dar i-am spus că o voi părăsi. I-am spus că m-am săturat, că nu mai pot continua aşa, îţi jur că nu mai puteam continua. I-am spus că am greşit când m-am însurat cu ea. I-am spus că ne vom despărţi şi că-i voi da mulţi bani. S-a înfuriat, a spus că nu poate fi adevărat, dar când am convins-o că aşa era, ea... ochii lui erau plini de groază. Cred că a înnebunit, spunea lucruri uimitoare. Că în câteva săptămâni va fi cea mai importantă persoană de pe insulă. Spunea că a făcut-o pentru mine şi că dacă n-o iubesc se va sinucide. M-a speriat. I-am spus că şi-a pierdut minţile, am încercat s-o calmez, dar era complet isterică. În cele din urmă a fugit în noapte. M-am luat după ea, strigând-o, dar nu mi-a răspuns. Am căutat-o pe întuneric, dar în cele din urmă am renunţat şi m-am întors la hotel. Credeam că poate s-a întors şi o voi găsi în pat, dar nu era acolo. Am aşteptat-o toată noaptea. N-avea sens s-o mai caut pe întuneric. În zori am luat angajaţii în care aveam încredere şi am început o căutare organizată. Am găsit-o acum o jumătate de oră... pe nişte stânci, în apă.

Elsa nu spuse nimic. Îl atinse pe umăr şi spuse:

— Îmi pare rău, Simon, dar nu pot face nimic.

— Nimeni nu poate face nimic. N-am iubit-o, dar asta mă face să mă simt şi mai rău. E îngrozitor să mă gândesc că n-am iubit-o, când ea m-a iubit atât de mult. Poate că n-a avut încotro.

— Poate, sugeră Elsa blând, n-a făcut-o doar pentru că te iubea, Simon. Mereu am considerat că era dezechilibrată.

— Aşa crezi? Şi eu m-am gândit la asta, dar nu vreau să-mi amintesc. Nu acum că a murit. Vreau să-mi amintesc lucrurile frumoase despre ea. Cred că aşa i-ar plăcea, nu crezi?

— Da, sunt sigură că aşa i-ar plăcea, Simon, şi sunt sigură că aşa vei face.

Elsa uitase de Cherry şi de ce venise la hotel. Îşi aminti când privi ceasul: era douăsprezece fără un sfert. N-aveau cum să ajungă la vapor înainte să plece. Totuşi, trebuia să acţioneze într-un fel.

— Simon, spuse ea, nu te mai gândi la Nina. A murit. Dar Cherry e vie şi trebuie să facem ceva.

— Ce e cu Cherry? întrebă el ridicându-şi capul.

— Pleacă la douăsprezece cu odiosul de Brown, cu care vrea să se mărite.

— Cum?! Simon lovi cu pumnul în masă. Nu ştii ce spui.

— Aş vrea eu, spuse Elsa. Mi-a spus ce avea de gând să facă dimineaţa asta şi n-am putut s-o fac să se răzgândească. Ştiu că nu-l iubeşte, nu ştiu ce motiv ar putea avea. De aceea te-am căutat, am crezut că fiind vechi prieten, o poţi influenţa. Poate o poţi opri.

— Măcar l-aş putea strânge de gât pe porcul de Brown, spuse Simon, dar ai spus că vaporul pleacă la prânz? N-avem cum să ajungem în port până atunci.

— Ştiu. Oh, Simon ce să facem? As da orice s-o împiedic pe Cherry să-şi distrugă viaţa.

— Cred că pleacă pe Lalitta, a Liniei Bernard. Îl cunosc bine pe contabilul vaporului. Dacă aş putea să-i vorbesc la telefon, ar putea face ceva. Merită să încerc.

Intră în birou şi Elsei i se păru o eternitate până se întoarse.

— Cred că e în regulă. Domnul Manton, contabilul, mi-a spus că Cherry a plecat de pe vapor împreună cu Fitzgerald.

După ce Harry plecă, Nicolas şi Cherry se priviră. Faţa lui Cherry era foarte palidă, se simţea uşurată şi puţin umilită. Crezuse că făcea un mare sacrificiu pentru Nicolas şi acum înţelegea că se purtase ca o proastă şi asta o înfuria. De ce nu-i spusese adevărul despre Harry noaptea trecută? De ce o lăsase să continue mascarada? Obrajii i se înroşiră de furie.

— Sper, spuse Nicolas ridicând o sprânceană că nu eşti supărată că te-am smuls din braţele viitorului tău mire în felul acesta dramatic.

— Ba da. Mă atasasem de Harry.

— Vrei să spui de Nicholas Freeman, zâmbi el. Ar fi lipsit de delicateţe să întreb dacă eşti supărată că l-ai pierdut pe el personal, sau doar pentru că ai pierdut un posibil soţ?

Asta era prea mult!

— Te amuză să râzi de mine, Nicolas? Din punctul meu de vedere, te-ai purtat mizerabil. Parcă ai fi râs de mine!

— Şi dacă am făcut-o, nu crezi că o meritai, prostuţă mică?

— Cum îndrăzneşti să-mi spui prostuţă?

— Scumpa mea, comoara mea, e mai bine aşa?

— Nu sunt scumpa ta sau comoara ta, spuse ea mânioasă.

— Ei bine, nu ne vom certa din cauza asta momentan, dar să ne întoarcem la discuţia dinainte. Cred că ai meritat ceea ce ţi s-a întâmplat în dimineaţa asta. Mi-ai spus odată că nu eşti romantică, dar necazul tău e că eşti. Cine altcineva, dacă nu o persoană romantică, şi-ar fi imaginat că trebuie să-şi ţină cuvântul de onoare dat unui escroc? Noaptea trecută am ştiut exact ce se întâmplase între tine şi Harry Brown, de ce i-ai promis că te măriţi cu el şi că pleci cu el astăzi, dar nu credeam că vei insista să te ţii de cuvânt. M-am gândit că poate ţi-a plăcut.

— Să-mi placă!

— Sigur, draga mea, râse el. Poate că în adâncul sufletului ne plac situaţiile melodramatice, viaţa e melodramatică. Totuşi o notă de umor sănătos merge împreună cu melodrama. Asta am încercat să fac dimineaţa asta.

— Cu siguranţă, ai reuşit, spuse ea rece.

— Mulţumesc, scumpo. Acum n-ar fi mai bine să ne gândim cum îţi luăm bagajul de pe acest vapor? Trebuie să plece în cinci minute.

— Nu vreau să-mi iau bagajul de pe vapor. Voi pleca. M-am săturat de Insula Locus şi de toţi cei de pe ea.

El veni repede spre ea şi o luă pe sus râzând.

— Acum, fii fată bună şi nu mai juca teatru. Ştii bine că dacă urăsti Insula Locus, cel puţin nu-i urăsti pe toţi cei de pe ea. Nu-l urăsti pe Simon, n-o urăsti pe Elsa Sampson şi pot spune cu modestie, nu mă urăsti pe mine.

— Ba da, exclamă ea lovindu-l cu pumnii în piept. Ai râs de mine şi...

Dar el îi acoperi gura cu săruturi. La început ea se luptă, apoi le suportă, iar după aceea îi răspunse la ele cu pasiune. Ţinându-l strâns după gât ea spuse:

— Oh, Nicolas, scumpule, să nu mă laşi niciodată să plec. El râse din nou, de data aceasta cu tandreţe şi o strânse în braţe.

— De când te-am văzut prima dată, n-am vrut să te mai las să pleci,

spuse el.

***

Trei zile mai târziu, în ziua stabilită pentru revolta localnicilor, trecuse de prânz şi atmosfera era liniştită. Nu era surprinzător. Principalii conducători ai revoltei erau în închisoare şi domnii Jacob şi Smyth călătoreau spre Anglia pentru a fi judecaţi pentru contrabandă. Harry Brown, alias Nicholas Freeman, dispăruse.

Simon făcea ordine la hotel înainte să plece. După moartea tragică a soţiei sale, compania care deţinea hotelul Grand Palm îi oferise postul de manager al unui hotel similar de pe o altă insulă. Acceptase, recunoscător.

Cherry şi Nicolas stăteau într-un colţ umbrit al verandei hotelului, bând cocteiluri reci cu paiul.

— Imaginează-ţi ce ar fi simţit Simon dacă ar fi fost de faţă la căsătoria noastră, spuse Nicolas.

— Mai e şi Elsa.

Faţa lui Nicolas deveni gravă.

— Mă tem că nici Elsa nu va putea veni. Nu-şi poate părăsi soţul care se simte foarte rău. Dar poate aşa e mai bine. Ar fi băut şi mai mult şi acum... ea va putea să plece cu copii în Anglia. E mai bine să plece cât încă mai are amintiri frumoase despre el.

Cu tristeţe, Cherry fu de acord.

— Dar problema noastră e nerezolvată, draga mea. Pe cine vom avea ca martor? As sugera...

— Julian! strigă ea. E Julian Wright!

Nicolas se ridică şi el.

— Cine dracu’ mai e şi Julian Wright? Apoi, văzând un tânăr înalt, cu frunte înaltă, exclamă: E bărbatul care te-a condus la vapor când am plecat din Tilbury?

Cherry dădu din cap că da. Apoi alergă spre el.

— Julian! strigă ea.

Julian se opri, ca şi cum îl lovise ceva. O clipă mai târziu îi strângea mâinile şi faţa îi strălucea.

— Cherry, exclamă el. Pe tine venisem să te văd.

— Ai venit să mă vezi, Julian?

— Sigur, doar nu credeai că voi sta acasă printre cărţi juridice, după ce am descoperit secretul de a savura viaţa. Voi lăsa cărţile deoparte şase luni sau un an, m-am distrat pe vapor! Slavă Domnului că luasem lecţii de dans! Am dansat în fiecare seară până după miezul nopţii şi... Vorbea aprins, ca un băiat în prima vacanţă adevărată.

— Oh, Julian, mă bucur că te-ai distrat! îl întrerupse ea.

— Şi mă voi distra şi mai tare, Cherry, spuse el strângându-i mâna. Mă voi distra şi mai bine, acum că te-am găsit.

— Oh, Julian, spuse ea jenată şi tristă. După ce venise până aici s-o vadă, i se părea groaznic să-i spună că în acea după-amiază se mărită cu altul!

— Ce e? întrebă el. Nu te bucuri că mă vezi? Nu mai puteam suporta Londra după ce ai plecat. Am crezut că-ţi voi face o surpriză. Eşti mulţumită?

— Bineînţeles că mă bucur, Julian, spuse ea. Dar... vreau să cunoşti un prieten de-al meu.

I-l arătă pe Nicolas şi se îndreptară spre el. Julian îl privi suspicios.

— Un prieten de-al tău? Dar e scriitorul care te-a angajat, nu-i aşa?

— Nu mai lucrez pentru el, zâmbi ea enigmatic.

— V-aţi certat?

Ea zâmbi melancolic.

— Da, ne-am certat. Mereu ne certăm, poate că de aceea ne vom căsători în după-amiaza aceasta. Cel puţin nu ne vom plictisi!

— Să vă căsătoriţi? Te măriţi cu el în după-amiaza asta?

Cherry îi atinse braţul.

— Da, Julian. Îmi pare rău.

Se lăsă tăcerea, apoi Julian zâmbi.

— De ce să-ţi pară rău? Eşti fericită, Cherry, şi mă bucur.

— Oh, Julian, ce scump eşti.

Nicolas li se alătură.

Mai târziu, după ce băuseră vreo două rânduri de cocteiluri, Nicolas îl bătu pe Julian pe umăr şi-i spuse:

— Ai picat la ţanc! Eşti soluţia problemei noastre, trebuie să ne fii martor.

— Încântat, spuse Julian. Îi zâmbi lui Cherry şi adăugă: chiar sunt încântat, Cherry. Cine va fi celălalt martor? întrebă el.

— Asta e problema, se strâmbă Nicolas, nu mai avem un martor.

— Pot să vă fac o propunere? întrebă Julian şi rosi puţin. E o fată care a fost pe vapor cu mine. De fapt, stă în acest hotel. Noi doi, ei bine... am dansat mult şi e drăguţă. De fapt, Cherry, dacă nu m-aş fi gândit la tine... spuse el şi tusi jenat.

— Du-te şi invit-o, spuse Nicolas entuziasmat şi după aceea vom lua o cină memorabilă împreună. Dar ai grijă, dragostea e contagioasă.

Julian râse şi spuse:

— Nu cred că m-ar deranja, mă duc s-o caut pe Betty. Sper să fie liberă în după-amiaza asta.

Se duse şi o găsi. Era o brunetă cu ochi căprui şi un zâmbet cald.

— Va fi minunat, fu ea de acord. Julian, ezită ea, pe fata asta venisesi s-o vezi?

Julian întrebă surprins:

— De unde ştii că voiam să văd o fată?

— Am simţit, spuse ea zâmbind. Dar acum că se mărită, e în regulă, nu-i aşa?

Julian o luă de braţ.

— Aşa e, e în regulă. Acum, hai să te prezint mirilor. Sunt un cuplu fermecător.

Când se apropiară, Nicolas tocmai îi spunea lui Cherry:

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, Cherry scumpo. De fapt, nu sforăi; sper că nu eşti dezamăgită?

Sfârşit